BORDO SİYAH

DÜNYA KLASİKLERİ - ROMAN

DAISY MILLER

DAISY MILLER

Türkçe - İngilizce İki Dilli Baskı

(The Turkish - English Bilingual Edition)

HENRY JAMES

ÇEVİREN: AYŞE ÖZKAY

DAISY MILLER

DAISY MILLER

HENRY JAMES

Türkçe - İngilizce iki dilli basım

(The Turkish - English bilingual edition)

ÇEVİREN:

AYŞE ÖZKAY

DÜNYA KLASİKLERİ

ROMAN

BORDO SİYAH YAYINLARI

DAISY MILLER

DAISY MILLER
HENRY JAMES
Editör: Veysel Atayman
Dizi Editörü: Güneş Ayas
Çeviren: Ayşe Özkay
Redaksiyon: Aslı Tohumcu
Türkçe Redaksiyon: Filiz Göver
Tashih: Esen Güray
Bordo Siyah Yayınları

DÜNYA KLASİKLERİ

DAISY MILLER

HENRY JAMES (1843-1916): ABD'Lİ ROMANCI. NEW YORK'TA DOĞDU. İLK GENÇLİK YILLARINDA CENEVRE, PARİS VE LONDRA'YA GİDEREK YABANCI DİL ÖĞRENME FIRSATI BULDU. ROMAN TÜRÜNDE ÜRÜNLER VERMEDEN ÖNCE ÖYKÜLER, KİTAP ELEŞTİRİLERİ VE MAKALELER YAZDI. JAMES, AMERİKAN EDEBİYAT TARİHİNİN EN VERİMLİ VE EN ETKİLİ YAZARLARINDAN BİRİ OLDU. ESERLERİNDEN BAZILARI: *AMERİKALI, BİR KADININ PORTRESİ, BOSTONLULAR, YÜREK BURGUSU, BÜYÜKELÇİLER, GÜVERCİN KANATLARI, WASHINGTON MEYDANI.*

EDİTÖR

VEYSEL ATAYMAN: 1941'DE İSTANBUL'DA DOĞDU. İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ'NDE ALMAN DİLİ VE EDEBİYATI VE FELSEFE ÖĞRENİMİ GÖRDÜ. İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ MÜTERCİM TERCÜMANLIK BÖLÜMÜNDE UZUN YILLAR DERS VERDİ. HALEN AYNI BÖLÜMDE YÜKSEK LİSANS DERSLERİNE GİRMEYE DEVAM ETMEKTEDİR. FELSEFE, SİNEMA VE EDEBİYAT ALANINDA ÇOK SAYIDA MAKALE, DERLEME VE TELİF KİTABI YAYINLANDI.ÖZELLİKLE SİNEMA HAKKINDAKİ ÖNCÜ DEĞERLENDİRMELERİ NEDENİYLE HATIRI SAYILIR BİR HAYRAN KİTLESİNE SAHİP OLAN ATAYMAN, ÇEŞİTLİ YERLERDE VERDİĞİ SEMİNERLERLE OKURLARIYLA TEMASINI HEP SICAK TUTTU. BORDO SİYAH YAYINLARI'NIN DÜNYA KLASİKLERİ EDİTÖRLÜĞÜ GÖREVİNİ YÜRÜTTÜĞÜ SIRADA ÇOK SAYIDA DÜNYA KLASİĞİNE EDEBİYAT SOSYOLOJİSİ ÇERÇEVESİNDE ÖNSÖZLER VE NOTLAR YAZDI. YÜZE YAKIN ÇEVİRİSİ YAYINLANDI. 2009 YILINDA DİL DERNEĞİ TARAFINDAN TÜRKİYE'NİN EN PRESTİJLİ ÇEVİRİ ÖDÜLLERİNDEN BİRİ OLAN ÖMER ASIM AKSOY ÖDÜLÜ'NE LAYIK GÖRÜLDÜ.

DİZİ EDİTÖRÜ

GÜNEŞ AYAS: 1981 EDİRNE DOĞUMLUDUR. İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ ULUSLARASI İLİŞKİLER BÖLÜMÜNÜ BİTİRDİ. YÜKSEK LİSANSI’NA AYNI ÜNİVERSİTENİN SOSYOLOJİ BÖLÜMÜNDE DEVAM ETMEKTEDİR. 2000 YILINDAN İTİBAREN ÇEŞİTLİ YAYINEVLERİNDE ÇEVİRMEN, EDİTÖR VE YAYIN YÖNETMENİ OLARAK ÇALIŞTI. GRAHAM ALLISON’IN *NÜKLEER TERÖRİZM*, AREND LIJPHART’IN *DEMOKRASİ MOTİFLERİ*, MİGUEL ASİN PALACİOS’UN *DANTE VE İSLAM* GİBİ ESERLERİNİ ÇEVİRDİ. ÇOK SAYIDA ÇEVİRİ, TELİF VE DERLEME ESERİ VARDIR. AİMÉ CÉSAİRE’İN TEMEL METİNLERİNİ ÇEVİREREK KENDİ MAKALELERİNDEN VE HAKKINDA YAZILANLARDAN OLUŞAN BİR SEÇKİYİ UZUN BİR GİRİŞ YAZISIYLA *BARBAR BATI* İSMİYLE YAYINA HAZIRLADI. 2009-2010’DA TARİHÇİ KEMAL KARPAT’IN YAYINLANMAMIŞ MAKALELERİNİ DERLEYEREK TÜRKÇEYE ÇEVİRDİ VE DÖRT KİTAP HALİNDE YAYINA HAZIRLADI.

ÇEVİREN

AYŞE ÖZKAY: İLETİŞİM BİLGİLERİ DEĞİŞTİĞİNDEN ÖZGEÇMİŞİNE ULAŞILAMAMIŞTIR.

REDAKSİYON

ASLI TOHUMCU: 1974’TE LEVERKUSEN’DE DOĞDU. ÖYKÜLERİNDEN OLUŞAN İLK KİTABI *ABİS*, 2003 YILINDA YAPI KREDİ YAYINLARI TARAFINDAN, İLK KISA ROMANI *YOK BANA SENSİZ HAYAT* İSE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI TARAFINDAN 2006 YILINDA YAYINLANDI. KİTAP EKLERİNE YAZILAR YAZIP SÖYLEŞİLER YAPMASININ YANI SIRA TRT 2 İÇİN *RENGÂRENK* ADINDA BİR KÜLTÜR-SANAT PROGRAMI HAZIRLAMAKTADIR. ASLI TOHUMCU, SON YILLARDA AB-TÜRKİYE KONULU TOPLANTILARDA GENÇ YAZARLAR ADINA TÜRKİYE’Yİ TEMSİL ETMİŞTİR.

TÜRKÇE REDAKSİYON

FİLİZ GÖVER: 1947’DE İSTANBUL’DA DOĞDU. REMZİ VE YENİ ALAN YAYINEVLERİ İÇİN UZUN YILLAR REDAKSİYON VE

DÜZELTİ YAPTI.

TASHİH

ESEN GÜRAY: 1961’DE İSTANBUL’DA DOĞDU. İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ ESKİ TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜNDEN MEZUN OLDU. 1978 YILINDAN BERİ YAYINCILIK SEKTÖRÜNDE DÜZELTMEN OLARAK ÇALIŞMAKTADIR. GELİŞİM YAYINLARI, SABAH KİTAPLARI VE TURGUT YAYINCILIK’TA UZUN YILAR ÇALIŞTI. BORDO SİYAH DIŞINDA İŞ-KÜLTÜR YAYINLARI VE CUMHURİYET KİTAPLARINA DA DIŞARIDAN DÜZELTMENLİK YAPMAKTADIR.

DAISY MILLER

I

İsviçre'nin küçük Vevey kasabasında, son derece rahat bir otel vardır. Aslında burada çok otel bulunur; çünkü geçimini turistleri ağırlamakla sağlayan bu kasaba, –birçok ziyaretçinin hatırlayacağı üzere– her turistin görmesi gereken, harikulade mavi bir gölün kenarına kurulmuştur. Tebeşir beyazlığındaki cepheleri, yüzlerce balkonu ve çatılarında dalgalanan bir düzine bayrağı ile modern otellerden tutun da; eskiden kalma, adı, binanın pembe ya da sarı duvarına Almanca'yı andıran harflerle işlenmiş küçük İsviçre pansiyonuna ve bahçeye kondurulmuş garip görünümlü yazlık evine kadar, bu yapıların hemen her türlüsü göl kıyısını boydan boya süsler. Fakat Vevey'deki otellerden biri, hem daha seçkin hem daha ağırbaşlı havasıyla sonradan görme birçok komşusundan ayrılarak ünlenmiş, hatta bir klasik haline gelmiştir. Bu bölgeye, haziran aylarında çok sayıda Amerikalı turist gelir; hatta yılın bu vaktinde Vevey'in bir Amerikan kıyı şeridi halini aldığı söylenebilir. Newport ve Saratoga'ya ait bir manzarayı, bir yankıyı akla getiren sesler ve görüntüler vardır. Orada burada dolaşan özenle giyinmiş genç kızlar, muslin elbiselerin hışırtısı, sabah saatlerinde durmadan çalan dans müziğinin gürültüsü, yüksek perdeden konuşma sesleri her an duyulabilir. Bunların izlenimini muhteşem Trois Couronnes Oteli'nde edinir, kendinizi ister istemez Okyanus Evi ya da Kongre Salonu'na doğru ilerlerken bulabilirsiniz. Ancak Trois Couronnes'in –eklemek gerekir ki– biraz önce söylediklerimle uyuşmayan başka karakteristik özellikleri de vardır; elçilik kâtiplerini anımsatan zarif Alman garsonları, bahçede oturan Rus prensesleri, el ele tutuşmuş, dadıların gezdirdiği küçük Polonyalı çocuklar, Dent du Midi'nin karlı zirvesi ve Chillon Şatosu'nun o güzelim kuleleri.

İki ya da üç yıl önce, Trois Couronnes'in bahçesinde oturmuş etrafındaki, az önce bahsettiğim zarif görüntülerin kimilerine tembel tembel bakınan genç Amerikalı'nın bu benzerlikleri mi yoksa farklılıkları mı aklından geçirdiğini bilemiyorum. Güzel bir yaz sabahıydı ve genç Amerikalı etrafına nasıl bakıyor olursa olsun bu görüntüler ona etkileyici görünmüş olmalıydı. Bir gün önce Cenova'dan küçük bir vapurla burada otelde kalan teyzesini ziyaret etmeye gelmişti. Uzun zamandır Cenova'da yaşıyordu. Fakat teyzesinin baş ağrısı vardı; –aslında teyzesinin başı neredeyse her zaman ağrırdı– şimdi de kendisini odasına kapatmış, kâfur kokladığından, o

da etrafta gezinmek için özgür kalmıştı. Yirmi yedi yaşlarındaydı; arkadaşları ondan bahsederken genellikle Cenova'da "okuduğunu" söylüyorlardı. Düşmanları ondan bahsederken –aslında düşmanı yoktu– oldukça cana yakın ve herkesçe sevilen biri olduğunu ileri sürüyorlardı. Benim söylemek istediğim, bazı insanlar, onun Cenova'da çok vakit geçirmesinin sebebinin orada yaşayan ve kendinden yaşça büyük yabancı bir bayana karşı beslediği güçlü duygular olduğunu belirtirlerdi. Çok az Amerikalı –hatta sanırım hiç kimse– hakkında tek tük hikâyeler anlatılan bu bayanı görmemişti. Aslında Winterbourne'un, Kalvinizm'in bu küçük başkentine eskiden beri süregelen bir bağlılığı vardı, küçük bir çocukken burada bir okula gönderilmiş ve ardından yine burada koleje gitmiş ve bu yıllarda birçok sağlam dost edinmişti. Kendisine büyük mutluluk veren bu dostlukların birçoğunu korumuştu. Ve bunlar, onun için büyük bir doyum kaynağıydı.

O gün, teyzesinin kapısını çalıp onun rahatsız olduğunu öğrenince, şehirde biraz yürüyüş yapmış ve sonra kahvaltısını yapmak üzere otele geri dönmüştü. Kahvaltısını henüz bitirmiş, otelin bahçesindeki küçük bir masada ataşe kılıklı bir garsonun servis yaptığı kahvesini yudumluyordu. Kahvesini bitirince bir sigara yaktı. O sırada, patika boyunca yürümekte olan dokuz on yaşlarında bir afacan kendisine yaklaştı. Yaşına göre ufak tefek bir yapıya sahip bu çocuğun yaşlı bir yüz ifadesi, soluk bir teni, sert ve minyon bir yüzü vardı. Zayıf, çelimsiz bacaklarını ortaya çıkaran kısa bir pantolon ve kırmızı çoraplar giymiş; ayrıca parlak, kırmızı bir kravat takmıştı. Elinde, yaklaştığı her şeyi; çiçeklikleri, bahçedeki bankları, kadınların elbiselerinin etek uçlarını sivri ucuyla dürttüğü bir baston taşıyordu. Winterbourne'un önünde durdu ve insanın içine işleyen parlak küçük gözlerini ona çevirdi.

"Bana bir kesmeşeker verir misin?" diye sordu sert ve tiz bir sesle; çocuksu fakat her nasılsa yaşlı bir ses tonu vardı.

Winterbourne kahve servisinin bulunduğu yanındaki küçük masaya göz attı ve içinde birkaç tane kesmeşeker kaldığını gördü. "Evet, birini alabilirsin," diye cevapladı; "Fakat şekerin küçük çocuklar için pek yararlı olduğunu sanmıyorum."

Küçük çocuk öne çıkıp, gözüne kestirdiği şeker parçalarından üçünü dikkatle seçip, ikisini pantolonunun cebine, diğerini de hemen ağzına

atıverdi. Bastonunu Winterbourne’un iskemlesine bir mızrak gibi saplayıp kesmeşekeri dişiyle kırmaya uğraştı.

“Ah kahretsin, sert-t-miş!” diye bağırdı, “sert” kelimesini kendine özgü bir biçimde seslendirerek söylemişti.

Winterbourne, çocuğa samimi bir şekilde yaklaşabileceğini hissetti ve babacan bir tavırla, “Dikkat et de, dişlerini acıtma,” dedi.

“Ağzımda acıyacak kadar diş kalmadı. Hepsi döküldü. Sadece yedi dişim kaldı. Dün gece annem dişlerimi sayarken bir tanesi yine kendiliğinden düşüverdi. Annem, bir dişim daha düşerse beni döveceğini söyledi. Elimde değil. Hep bu eski Avrupa yüzünden. Buranın kahrolası havası yüzünden düşüyor dişlerim. Amerika’da hiç dişim düşmedi. Hep bu oteller yüzünden.”

Winterbourne keyiflenmişti. “Eğer üç şeker yersen, annenden dayak yiyeceğin muhakkak,” dedi.

“O zaman bana yemem için sahici şeker vermesi gerek,” diye yanıtladı küçük arkadaşı. “Burada hiç şeker yiyemiyorum. Amerika şekeri en iyisidir,” dedi heyecanla.

“Peki, en iyi çocuklar da Amerikalı çocuklar mıdır?” diye sordu Winterbourne.

“Bilmiyorum. Ben Amerikalı bir çocuğum,” dedi çocuk.

“Ben senin en iyilerinden biri olduğunu düşünüyorum,” diyerek güldü Winterbourne.

“Peki sen Amerikalı mısın?” diye sordu neşelenen çocuk. Sonra da Winterbourne’un Amerikalı olduğunu söylemesi üzerine, “Amerikalılar en iyisidir,” dedi heyecanla.

Winterbourne, arkadaşına iltifatı için teşekkür etti; bu sırada bastonunu bir kenara koymuş olan çocuk, ikinci şekerini ağzına atarken bir yandan da yeni arkadaşını izliyordu. Winterbourne da aşağı yukarı bu yaşlarda Avrupa’ya getirilmiş olduğu için aklından çocukluğunda bu ufaklığa benzeyip benzemediğini geçirdi.

“Ablam geliyor,” diye atıldı çocuk birdenbire. “O da Amerikalı.”

Winterbourne patikaya doğru baktığında güzel bir genç kızın yaklaştığını gördü. “Amerikalı kızlar, kızların en iyileridir,” dedi küçük arkadaşına neşeyle.

“Benim ablam en iyisi değil,” dedi çocuk. “Beni sürekli azarlıyor.”

Winterbourne, “Sanırım bu onun değil, senin hatan,” dedi. Bu sırada genç kız da iyice yaklaşmıştı. Üzerine pastel renkte kurdeleler ile süslü, bolca fırfırlı beyaz muslinden bir elbise giymişti. Şapkası yoktu; elinde kenarları koyu renk nakışlarla süslenmiş geniş bir güneş şemsiyesi vardı; göze çarpacak, hayran olunacak kadar güzeldi. “Ne kadar da güzel!” diye düşünen Winterbourne kalkacakmış gibi sandalyesinde doğruldu.

Genç kız, Winterbourne’un, göle tepeden bakan bahçe korkuluklarının yanındaki sandalyesinin önünde durdu. Küçük çocuk bastonunu şimdi de bir sırık gibi kullanıyor, onun yardımıyla çakılların üstünde atlıyor, tozları kaldırıyordu.

“Randolph,” dedi genç kız, “sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Alpler’e tırmanıyorum,” diye cevapladı Randolph. “Alpler’e böyle tırmanılır!” diyerek bir kez daha atladı. Sıçrayan çakıl taşlarından biri Winterbourne’un kulağına çarptı.

“Bu şekilde ancak Alpler’den aşağı inilir,” dedi Winterbourne.

“O bir Amerikalı!” diye bağırdı Randolph çocuksu sert ses tonuyla.

Genç kız bu açıklamaya hiç ilgi göstermedi, kardeşine dik dik baktı. “Biraz sessiz olsan iyi edersin,” dedi sadece.

Winterbourne bunu bir tanışma fırsatı olarak düşündü. Ayağa kalktı ve sigarasını fırlatarak yavaşça genç kıza yaklaştı. “Bu küçük bey ve ben tanıştık,” dedi nazik bir biçimde.

Cenova’da nadiren ortaya çıkan belirli şartlar dışında, genç bir adamın genç ve bekâr bir bayanla konuşma özgürlüğüne sahip olmadığını gayet iyi biliyordu. Fakat burada, Vevey’de güzel bir Amerikalı kızın bir bahçede gelip önünde dikilmesinden sonra daha uygun bir fırsat olabilir miydi? Ne

var ki, bu güzel Amerikalı kız, Winterbourne’un söylediklerini duyunca, sadece ona şöyle bir bakmakla yetinmiş; sonra da kafasını çevirip korkulukların üzerinden gölü ve karşıdaki dağları izlemeye koyulmuştu. Winterbourne biraz fazla ileriye gidip gitmediğini merak etmiş; fakat geri çekilmektense sohbeti ilerletmek gerektiğine karar vermişti. Söyleyecek başka bir şey düşünürken genç kız tekrar küçük çocuğa döndü.

“O sopayı nereden aldığını bilmek istiyorum,” dedi.

“Satın aldım!” dedi Randolph.

“Onu İtalya’ya götürmek istediğini söylemeye çalışmıyorsun herhalde.”

“Evet, onu İtalya’ya götüreceğim!” diye açıkladı çocuk.

Genç kız elbisesinin önüne bir göz attı ve bir iki kurdelesinin düğümünü düzeltti. Sonra gözlerini tekrar ufaklığa çevirdi. “Onu bir yerde bıraksan daha iyi olur,” dedi.

“İtalya’ya mı gidiyorsunuz?” diye sordu Winterbourne büyük bir nezaketle.

Genç kız ona yeniden bakarak, “Evet bayım,” diye cevap verdi ve başka bir şey söylemedi.

“Simplon Dağları’nın... üzerinden mi geçiyorsunuz?” diyerek devam etti Winterbourne biraz utanarak.

“Bilmiyorum,” dedi kız. “Sanırım bir dağın oradan geçeceğiz. Randolph, giderken üzerinden geçeceğimiz dağ hangisiydi?”

“Nereye giderken?” diye üsteledi çocuk.

Winterbourne, “İtalya’ya,” diye açıkladı.

“Bilmiyorum,” dedi Randolph. “Ben İtalya’ya gitmek istemiyorum. Amerika’ya gitmek istiyorum.”

“Ah, İtalya çok güzel bir yerdir!” diyerek cevap verdi genç adam.

Randolph yüksek sesle, “Orada şeker yenilebiliyor mu?” diye sordu.

Ablası, “Umarım yenilmiyordur,” dedi. “Bence yeterince şeker yedin, annem de böyle düşünüyor.”

“O kadar uzun zamandan beri yemiyorum ki; tam yüz haftadır!” diye çocuk mızmızlandı. Hâlâ hoplayıp zıplamaya devam ediyordu.

Genç kız fırfırlarını kontrol etti ve kurdelelerini tekrar düzeltti. Winterbourne bu manzaranın güzelliği karşısında birkaç kelime daha etmeyi göze aldı. Genç kızın en ufak bir utanma belirtisi göstermediğini anlamaya başladığında kendisi de utanıp sıkılmaktan vazgeçmişti. Etkileyici yüzünde sinirlendiğini ya da heyecanlandığını belli eden en ufak bir değişiklik belirtisi yoktu. Winterbourne onunla konuşurken başka bir tarafa bakması ya da onu özellikle dinlemiyormuş gibi davranması, genç kızın yalnızca alışkanlığı ve genel tavrıydı. Fakat biraz daha konuşup genç kızın tamamen ilgisiz göründüğü manzaranın içinde ilgi çekebilecek bir iki şeye işaret ettikten sonra, genç kız bakışlarını giderek daha az kaçırmaya başladı ve Winterbourne, bu bakışların tamamıyla rahat olduğunu ve bir çekinme ifadesi taşımadığını gördü. Fakat, genç kızın gözleri o kadar içten, o kadar samimi ve masumdu ki; bu bakışları kendini beğenmişlik olarak adlandırmak olanaksızdı. Gözleri hayran olunacak derecede güzeldi ve Winterbourne, bu sarışın genç kızın yüzü –teni, burnu, kulakları, dişleri– kadar güzel bir yüzü gerçekten uzun zamandır görmemişti. Kadın güzelliğinden büyük bir zevk alır, onu gözlemlemek ve çözümlemekten haz duyardı ve bu genç kızın yüzüyle ilgili olarak da birkaç gözlemde bulundu: Kesinlikle tatsız ve yavan olmamakla beraber, tam olarak anlamlı bir yüz olduğu da söylenemezdi. Oldukça narin bir yüz olmasına rağmen Winterbourne’a birkaç rötuşa ihtiyacı varmış gibi gelmişti.

Randolph’un ablasının uçarı bir kız olma ihtimalinin oldukça fazla olduğunu düşündü. Kendine özgü bir havası olduğundan emindi; fakat ışıltılı, tatlı, ifadesiz, minyon yüzünde alaya ya da ironiye dair bir şey yoktu. Çok geçmeden sohbete kendini kaptırmıştı. Winterbourne’a kendisinin, annesinin ve Randolph’un kış için Roma’ya gideceklerini söyledi. Genç adama gerçekten ‘Amerikalı’ olup olmadığını sordu; kendisine hiç de öyle gelmediğini, konuşmasını duyduktan sonra, daha çok bir Alman’a benzediğini –bu cümleyi biraz tereddüt ettikten sonra– söylemişti. Winterbourne güldü; ardından Amerikalı gibi konuşan Almanlar ile tanıştığını, fakat hatırladığı kadarıyla, şimdiye kadar bir Alman gibi

konuşan Amerikalı'ya hiç rastlamadığını ekledi. Daha sonra genç kıza henüz kalkmış olduğu iskemleyi işaret ederek, oturursa daha rahat edip etmeyeceğini sordu. Genç kız ayakta durmaktan ve gezinmekten hoşlandığını söylese de biraz sonra oturdu. New York eyaletinden olduğunu belirterek ekledi, "Nerede olduğunu biliyorsanız elbette." Winterbourne, kızın yerinde duramayan küçük kardeşini yakalayıp yanında durmasını sağlayarak genç kız hakkında daha çok bilgi edindi.

"Adın ne senin evlat?" dedi Winterbourne.

"Randolph C. Miller," dedi çocuk sertçe. "Sana onun adını da söyleyeyim," dedi ve bastonuyla ablasını işaret etti.

"Sana sorulana kadar beklesen iyi edersin," dedi ablası.

"İsminizi öğrenmeyi gerçekten çok isterdim," dedi Winterbourne.

"Adı Daisy Miller!" diye bağırdı çocuk. "Ama bu onun gerçek ismi değil; yani kartvizitinin üstündeki ismi değil."

"Sizde bir kartımın olmayışı çok üzücü," dedi Daisy Miller.

"Onun asıl adı Annie P. Miller," diye devam etti küçük çocuk.

Kız kardeşi, Winterbourne'u işaret ederek, "Hadi ona ismini sor," dedi.

Ancak Randolph bu konuya kayıtsız kalarak kendi ailesiyle ilgili bilgiler vermeye devam etti. "Babamın ismi Ezra B. Miller," dedi. "Babam Avrupa'da değil; o, Avrupa'dan çok daha iyi bir yerde."

Winterbourne bir an için çocuğa öğretilen bu tavrın, babasının Tanrı katında olduğunu ima etmek için olup olmadığını düşündü. Fakat Randolph hemen ardından, "Babam Schenectady'de. Orada büyük bir işi var. Benim babam zengin, biliyor musun?" diye ekledi.

"Yaa!" diyerek geçiştirdi Daisy Miller, bir yandan da indirdiği şemsiyesinin işlemelerine göz gezdiriyordu. Bu arada Winterbourne çocuğu serbest bırakmış, küçük çocuk da bastonunu yol boyunca sürükleyerek oradan uzaklaşmıştı. "Avrupa'dan hiç hoşlanmıyor," dedi genç kız. "Geri dönmek istiyor."

"Schenectady'ye mi demek istiyorsunuz?"

“Evet, doğruca eve gitmek istiyor. Burada hiç arkadaşı yok. Sadece bir çocuk var, fakat o da sürekli öğretmeniyle dolaşıyor; oynamasına izin vermiyorlar.”

“Sizin kardeşinizin öğretmeni yok, öyle mi?” diye sordu Winterbourne.

“Annem ona bizimle birlikte seyahat edecek bir öğretmen tutmayı düşündü. Anneme çok iyi bir öğretmen tanıdığını söyleyen bir bayan vardı, Amerikalı bir bayan, belki tanırsınız, Bayan Sanders. Sanırım Boston’dan gelmiş. Bize bu öğretmenden bahsetti ve biz de onun bizimle seyahat edebileceğini düşündük. Fakat Randolph bizimle birlikte seyahat edecek bir öğretmen istemediğini, vagonlarda ders yapamayacağını söyledi. Zamanımızın neredeyse yarısı trende geçiyor. Trende tanıştığımız bir İngiliz bayan vardı; ismi galiba Bayan Featherstone’du, tanırsınız belki. Randolph’a neden benim ders vermediğimi, onun deyimiyle, neden onu eğitime tabi tutmadığımı bilmek istedi. Bana kalırsa o bana, benim ona öğretebileceğimden çok daha fazlasını öğretebilir. O çok akıllı bir çocuk.”

“Evet,” dedi Winterbourne. “Oldukça akıllı görünüyor.”

“İtalya’ya varır varmaz annem ona bir öğretmen bulacak. İtalya’da iyi öğretmenler var

mıdır?”

“Çok iyi öğretmenler olduğuna eminim,” dedi Winterbourne.

“Ya da bir okul bulacak. Öğrenmesi gereken şeyler var. Yalnızca dokuz yaşında. Koleje gidiyor.”

Ve Daisy Miller, aile meseleleri ve diğer konular hakkında konuşmaya devam etti. Oldukça parlak yüzüklerle süslediği olağanüstü güzellikteki ellerini kucağında kavuşturmuş, güzel gözleri kâh Winterbourne’unkilerle buluşuyor, kâh bahçede dolaşan insanlarda ya da manzara üzerinde geziniyordu. Winterbourne’la, sanki onu uzun zamandır tanıyormuş gibi konuşuyordu. Bu durum genç adamın hoşuna gitmişti. Bu kadar konuşkan bir genç hanımla sohbet etmeyeli uzun zaman olmuştu. Aslında gelip yanına oturan bu yabancı genç kızın kendisiyle çene çaldığı söylenebilirdi. Oldukça sessiz olmasına, etkileyici bir sakinlik içerisinde oturmasına rağmen dudakları ve gözleri sürekli hareket halindeydi. Yumuşak, ince ve

uyumlu bir ses tonuna sahipti ve konuşması kesinlikle arkadaşçaydı. Winterbourne'a annesi ve erkek kardeşiyle Avrupa'da gezdiği ve gezmeyi planladığı yerler hakkında bilgi verip, seyahat sırasında kaldıkları çeşitli otellerden söz etti. "Trendeki şu İngiliz bayan," dedi, "Bayan Featherstone, bana bizlerin Amerika'da otellerde kalıp kalmadığımızı sordu. Ona Avrupa'ya gelene kadar hayatımda hiç bu kadar çok otelde kalmadığımı anlattım. Gerçekten de hiç bu kadar çok otel görmemiştim, burada her yer otel," dedi. Ancak Daisy Miller'ın sesinde bu durumdan şikayetçi olduğunu belli eden en ufak bir iz yoktu, aksine her şeyden memnunmuş gibi görünüyordu. Bir kere alışınca aslında otellerin gayet iyi yerler olduklarını ve ayrıca Avrupa'nın da harika bir yer olduğunu söyledi. En ufak bir hayal kırıklığına bile uğramamıştı. Bu belki de daha önceden Avrupa hakkında pek çok şey duymasından kaynaklanıyordu. Buraya defalarca gelen birçok arkadaşı ve ayrıca Paris'ten gelen birçok elbise ve aksesuarı vardı. Ne zaman Paris'ten gelen bir elbisesini giyse kendisini Avrupa'daymış gibi hissediyordu.

"İnsanların dileklerinin gerçekleşmesini sağlayan sihirli şapkalar gibi," dedi Winter-bourne.

"Evet," dedi Daisy Miller bu benzetmeyi irdelemeden. "Elbise, hep burada olma isteği uyandırırdı bende. Fakat artık böyle bir istekte bulunmaya ihtiyacım yok. Güzel elbiselerin hepsini Amerika'ya yolladıklarına eminim; burada gördüğüm elbiseler deyim yerindeyse çok kötü. Hoşuma gitmeyen tek şey buradaki sosyal hayat. İnsanın faaliyette bulunacağı bir dernek bile yok; varsa da ben nerede olduğunu bilmiyorum. Siz biliyor musunuz? Bana kalırsa bir yerlerde bir dernek mutlaka vardır, ama ben henüz rastlayamadım. Sosyallikten her zaman çok hoşlanmışımdır ve ayrıca sosyal çevrem de her zaman geniş olmuştur. Sadece Schenectady'de değil, New York'ta da birçok tanıdığım vardır. Her kış New York'a giderdim. Orada bir yığın arkadaşım vardı. Geçen kış benim için on yedi yemek düzenlendi ve bunların üçünü de erkek arkadaşlarım verdi," diye ekledi Daisy Miller. "New York'ta, Schenectady'de olduğundan daha fazla erkek ve elbette daha fazla kız arkadaşım var," diyerek devam etti kısa süre sonra. Bir an için yeniden durdu, cıvıl cıvıl gözlerinin tüm güzelliği ve kibar, tatlı gülümseyişiyle Winterbourne'a baktı. "Benim her zaman oldukça fazla erkek arkadaşım olmuştur," dedi.

Zavallı Winterbourne eğlenmiş, aklı karışmış ve kesinlikle etkilenmişti. Aslında bu tip konuşmaların ahlâk yoksunluğuna örnek olarak gösterildiği durumlar dışında, hiç kendisini bu şekilde ifade eden genç bir kıza rastlamamıştı. Ama Daisy Miller'ı Cenova'da dedikleri gibi "densizlik"le mi suçlayacaktı? Cenova'da çok şey kaybedecek ve Amerikan tarzından bile uzaklaşacak kadar uzun yıllar yaşamıştı. Bazı şeyleri doğru düzgün değerlendirebilecek yaşa geldiğinden beri, Amerikalı olduğu bu kadar belirgin olan başka bir genç kıza rastlamamıştı. Kesinlikle çok etkileyici ve aynı zamanda şaşırtıcı derecede de konuşkandı! Sadece New York eyaletinden gelen genç güzel bir kız mıydı, yoksa çok fazla erkek arkadaşı olan güzel kızların hepsi böyle miydi? Aynı zamanda entrikacı, utanmaz ve yalancı bir genç kız mıydı? Winterbourne bu konuda

artık sezgilerine güvenemiyor ve mantığı da ona yardımcı olamıyordu. Daisy Miller inanılmaz derecede masum görünüyordu. Bazıları, ona Amerikalı kızların son derece masum olduğunu söylemiş, ama öte yandan başkaları da tamamen aksini, çok da masum olmadıklarını iddia etmişlerdi. Winterbourne, Daisy Miller'ın hoşça vakit geçirilebilecek bir genç hanım olduğunu düşünme eğilimindeydi, genç ve güzel Amerikalı bir arkadaş. Fakat şimdiye kadar bu türden bir genç kızla bir ilişkisi hiç olmamıştı. Burada, Avrupa'da yaşça Daisy Miller'dan büyük iki üç kadın tanımıştı. Ama bu kadınlar, saygınlıklarını kaybetmemek adına kocalarıyla birlikte olan, insanın ciddi ilişki kurduğu vakit hayatının tepetaklak olabileceği baştan çıkarıcı, tehlikeli kadınlardı. Fakat bu genç kız bu anlamda cilveli biri sayılmazdı, henüz fazlasıyla masum ve saf bir Amerikalı'ydı sadece. Winterbourne, Daisy Miller'a uygun düşen bir tanımlama bulabildiği için minnettardı. Sandalyesinde arkasına yaslanarak ona, genç kızın şimdiye kadar gördüğü en etkileyici burna sahip olduğunu söyledi. Güzel bir Amerikalı genç kızla arkadaşlık ederken nelerin normal kabul edildiğini ve kızın sınırlarının neler olduğunu merak etmişti. Bunları öğrenme yolunda olduğu, kısa süre içinde belli olmuştu.

'Şu eski şatoya gittiniz mi?" diye sordu genç kız, uzakta duvarları parlayan Chillon Şatosu'nu güneş şemsiyesiyle işaret ederek.

"Evet, birkaç defa gördüm," dedi Winterbourne. "Siz de görmüşsünüzdür sanırım."

“Hayır, gitmedik, ancak gitmeyi müthiş istiyorum. Kesinlikle gideceğim. Buradan o eski şatoyu görmeden ayrılamam.”

“Oldukça hoş bir yolculuktur,” dedi Winterbourne, “ve rahat bir yoldur. Arabayla ya da küçük buharlı vapurlarla gidebilirsiniz.”

“Trenle de gidilebilir,” dedi Daisy Miller.

“Evet, trenle de gidilebilir,” diyerek onayladı Winterbourne.

“Yardımcımız, ziyaretçileri şatoya kadar götürdüklerini söyledi,” diye devam etti genç kız. “Geçen hafta gidecektik fakat annem vazgeçti. Çok ciddi bir hazımsızlık sorunu var ve bu yüzden gidemeyeceğini söyledi. Randolph da istemedi; eski şatoların onu pek ilgilendirmediğini söylüyor. Fakat onu kandırmayı başarabilirsek, sanırım bu hafta gidebiliriz.”

“Kardeşiniz tarihi eserlere ilgi duymuyor demek?” dedi Winterbourne gülümseyerek.

“Eski şatoların umrunda olmadığını söyledi. O sadece dokuz yaşında. Hep otelde kalmak istiyor. Annem onu yalnız başına bırakmaya korkuyor ve yardımcımız da onunla kalmayacağı için fazla yer ziyaret edemiyoruz. Ama orayı ziyaret edemezsek çok yazık olacak,” diyerek yeniden Chillon Şatosu’nu işaret etti.

“Bana kalırsa bir şeyler ayarlanabilir,” dedi Winterbourne. “Bir öğleden sonra Randolph’la kalabilecek birini bulamaz mısınız?”

Daisy Miller bir an Winterbourne’a baktı ve sonra oldukça sakin bir ifadeyle, “Keşke *siz* onunla kalabilseydiniz!” dedi.

Winterbourne bir an duraksadı. “Ben daha çok sizinle Chillon Şatosu’na gelmeyi tercih ederim.”

“Benimle mi?” diye sordu genç kız aynı sakinlikle.

Cenova’daki genç kızlar gibi kızararak ayağa kalkmadı. Ama fazla cesur davrandığının farkında olan Winterbourne, genç kızın bundan alınmış olabileceğini düşündü. “Annenizle birlikte,” diyerek cevapladı oldukça saygılı bir ifadeyle.

Fakat görünüşe bakılırsa Daisy Miller’ın gözündeki saygınlığını ve gözüpekliğini yitirmişti. “Yine de annemin geleceğini pek sanmıyorum,” dedi. “Öğleden sonraları çıkmaktan hoşlanmaz. Peki, siz az önce söylediğinizde ciddi miydiniz; şatoyu ziyaret etmek konusunda yani?”

“Bütün samimiyetimle,” dedi Winterbourne.

“O zaman belki bunu ayarlayabiliriz. Eğer annem Randolph’la kalırsa, Eugenio da kalır.”

“Eugenio kim?” diye sordu genç adam.

“Eugenio, bizim yardımcımız. Randolph’la kalmaktan hoşlanmıyor; gördüğüm en müşkülpesent adamdır. Fakat mükemmel bir yardımcıdır. Annem kalırsa o da Randolph’la birlikte otelde kalır ve böylece biz de şatoyu ziyaret edebiliriz.”

Winterbourne bir an için mümkün olduğunca sakin bir şekilde düşünmeye çalıştı. ”Biz” kelimesiyle sadece kendisini ve Daisy Miller’ı kastediyor olabilirdi. Bu program, genç kızın güvenini kazanmak için o kadar uygun görünüyordu ki; Winterbourne, genç kızın elini öpmesi gerektiğini hissetti. Büyük ihtimalle de bunu yapacak ve bütün planı bozacaktı ki; bu sırada başka biri, tahminen Eugenio göründü. Uzun boylu, zarif, bıyıklı, kadife bir ceket giymiş gözalıcı bir köstek takmış, yakışıklı bir adam Winterbourne’a sertçe bakarak Daisy Miller’a yaklaştı. “Aaa, Eugenio!” dedi Daisy Miller arkadaşça bir ses tonuyla.

Eugenio, Winterbourne’u baştan aşağı süzdükten sonra genç kızı ciddi bir ifadeyle eğilip selamladı. “Küçükhanım, öğle yemeğinin hazır olduğunu bildirmek isterim.”

Daisy Miller yavaşça ayağa kalktı. “İşte gördün mü Eugenio?” dedi, “O eski şatoya her halükârda gideceğimi söylemiştim.”

“Chillon Şatosu’na mı küçükhanım?” diye sordu yardımcı ve “Küçükhanım bunun için plan mı yaptı?” diye ekledi Winterbourne’a küstah gelen bir tavırla.

Görünüşe bakılırsa Eugenio’nun ses tonu, Daisy Miller’ın kendisine bile, genç kızın durumunu imalı bir biçimde hatırlatma konusunda başarılı

olmuştu. Genç kız biraz kızarak Winterbourne’a döndü, “Fikrinizi değiştirmeyeceksiniz değil mi?” diye sordu.

“Oraya gidene kadar yüzüm gülmeyecek!” dedi Winterbourne.

“Bu otelde kalıyorsunuz değil mi?” dedi Daisy Miller. “Gerçekten Amerikalısınız?”

Uşak, Winterbourne’a düşmanca bir ifadeyle bakıyordu. Genç adam bu bakışların, en azından Daisy Miller için bile aşağılayıcı olduğunu düşündü; bakışları genç kızı “birini bulmuş” olmakla suçlar gibiydi. “Sizi, hakkımdaki her şeyi anlatacak biriyle tanıştırmaktan mutluluk duyarım,” diyerek gülümsedi, teyzesinden bahsediyordu.

“Bir gün gideriz elbette,” dedi Daisy Miller. Ve gülümseyerek arkasını döndü. Güneş şemsiyesini açarak, Eugenio’nun yanında otele doğru yürümeye başladı. Winterbourne, genç kızın arkasından uzun uzun baktı ve o muslin elbisesinin fırfırlarını çakılların üzerinde sürükleyerek ilerlerken, genç adam kendi kendine, onun bir prenses olduğunu söyledi.

II

Winterbourne, Daisy Miller'a, onu teyzesi Bayan Costello ile tanıştıracağı vaadinde bulunarak gerçekleşmesi pek mümkün olmayan bir şey için söz vermişti. Yaşlı bayanın baş ağrıları geçer geçmez Winterbourne onu apartmanında ziyarete gitti ve sağlığıyla ilgili birkaç sorudan sonra otelde bir anne, kızı ve küçük oğlundan oluşan Amerikalı bir ailenin dikkatini çekip çekmediğini sordu.

"Bir de uşakları var değil mi?" dedi Bayan Costello. "Evet, dikkatimi çekti, onları gördüm, duydum ve uzak durdum."

Bayan Costello yüksek sınıfa mensup, hali vakti yerinde bir duldu. Bu korkunç baş ağrılarını sıklıkla çekmiyor olsaydı, gençliğinde, etrafına büyük ihtimalle çok daha derin bir etki bırakmış olacağını ima eder dururdu. Uzun soluk yüzlü, kalkık burunlu ve başının üzerinde büyük buklelerle topladığı oldukça gür, bembeyaz saçları olan bir kadındı. Oğullarından evli olan ikisi New York'ta, diğeri ise şu an Avrupa'da yaşıyordu. Bu genç adam Hamburg'da gününü gün etmekle fazlasıyla meşguldü; birçok şehri gezmesine rağmen annesinin, ziyaret etmek için tercih ettiği şehirlere çok nadiren uğruyordu; bu yüzden Vevey'e özellikle kendisini görmeye gelen yeğeni, yakınlarım diye bahsettiği kişilerden çok daha düşünceliydi. Winterbourne, Cenova'da insanın teyzesine karşı her zaman ilgili olması gerektiği fikrini edinmişti. Bayan Costello, yeğenini uzun yıllar görmemişti ve genç adamın ziyaretinden duyduğu memnuniyeti, Amerika'nın başkentinde büyük bir gayretle edindiği sosyal çevrenin sırlarını onunla paylaşarak açıkça belirtiyordu. Kendi sınıfının dışındaki insanlara karşı çok seçici olduğunu kabul ediyordu, fakat yeğeninin de New York'ta sosyal çevresi olsaydı bunun böyle olması gerektiğini anlardı. Teyzesinin New York'ta yaşayan toplumun sınıfsal yapısını, kendince birçok farklı yönüyle anlattığı detaylı konuşması Winterbourne'a oldukça sıkıcı gelmişti.

Genç adam, teyzesinin ses tonundan Daisy Miller'ın toplumsal statüdeki yerinin düşük olduğunu anladı. "Onlardan pek hoşlanmıyorsunuz korkarım," dedi.

“Fazlasıyla sıradan insanlar,” diye belirtti Bayan Costello. “İnsanın, kabul etmeyerek, sadece görevini yapacağı türden Amerikalılardan.”

“Demek onları kabul etmiyorsunuz,” dedi genç adam.

“Edemem, sevgili Frederick. Keşke edebilseydim ama edemem.”

“Genç kız gerçekten çok güzel,” dedi Winterbourne bir anda.

“Elbette çok güzel, fakat çok sıradan.”

“Ne demek istediğinizi anlıyorum elbette,” dedi Winterbourne bir süre sustuktan sonra.

“Hepsinde olan o etkileyici güzelliğe sahip,” diye devam etti teyzesi. “Bu güzelliği nereden aldıklarını anlamıyorum ve mükemmel giyiniyor. Hayır, ne kadar iyi giyindiğini bilemezsin. Bu zevki nereden edinmiş olabileceklerini bilemiyorum.”

“Fakat sevgili teyzeciğim bir Komançi yerlisi değil ki bu genç kız.”

“O, annesinin uşağıyla samimi olan bir genç kız,” dedi Bayan Costello.

“Uşakla samimiyeti mi varmış?” diye sordu genç adam.

“Ah, annesinin de ondan aşağı kalır yanı yok! Uşaklarına sanki yakın bir arkadaşları gibi, bir beyefendiymiş gibi davranıyorlar. Uşaklarıyla birlikte yemek yiyorlarsa hiç şaşırmam. Muhtemelen bu adam gördükleri en kibar, en iyi giyinen adam. Herhalde genç kızın kafasındaki ‘kont’ kavramına uygun düşüyordur. Akşamları onlarla birlikte bahçede oturuyor. Ayrıca sigara içiyor.”

Winterbourne, Daisy Miller hakkında karar vermesine yardımcı olacak bu bilgileri ilgiyle dinledi. Bu kızın biraz yabani olduğu meydandaydı. “Ben bir uşak olmadığım halde bana karşı çok tatlıydı,” dedi.

Bayan Costello, “Onunla arkadaş olduğunu baştan söyleseydin iyi ederdin,” dedi kibirle.

“Bahçede karşılaştık ve biraz konuştuk.”

“*Toyut bonnement*! Aman Tanrım, peki ona neler söyledin?”

“Bana, harika teyzemle tanışma onurunu vermesini söyledim.”

“Ah! Sana gerçekten minnettarım.”

“Saygınlığımı garantilemem için bunu yapmam gerekirdi,” dedi Winterbourne.

“Peki, onun saygınlığını kim garantileyecek?”

“Ah teyze, çok acımasızsın,” dedi genç adam. “O çok tatlı bir kız.”

“Bunu çok inanmış gibi söylemiyorsun,” dedi Bayan Costello.

“Tamamen görgüsüz olduğunun farkındayım,” diye devam etti Winterbourne. “Fakat fevkalade güzel bir kız ve kısacası çok tatlı. Buna inandığımı kanıtlamak için de onu Chillon Şatosu’na gezmeye götüreceğim.”

“İkiniz birlikte oraya mı gideceksiniz? Bana kalırsa bu tam tersini ispatlar. Bu ilginç fikri oluştururken onu ne kadar zamandır tanıyordun sorabilir miyim? Buraya geleli daha yirmi dört saat bile olmadı.”

“Onu tanıyalı yarım saat olmuştu,” dedi Winterbourne gülümseyerek.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Bayan Costello. “Ne kadar korkunç bir kız!”

Yeğeni bir süre sessizleşti. “Yoksa gerçekten şey mi düşündünüz...” diyerek başladı cümlesine içtenlikle, güvenilir bilgiler almak isteğiyle, “Gerçekten?..” Fakat yeniden sustu.

“Neyi düşündüm mü bayım?” diye sordu teyzesi.

“Onun er ya da geç bir erkeğin kendisini ‘kapmasını’ uman genç kızlardan biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Bu tür genç hanımların bir erkekten ne bekledikleri hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Fakat bana kalırsa, senin deyiminle bu görgüsüz Amerikalı kızlara takılmasan iyi edersin. Çok uzun zamandır ülke dışındasın. Büyük bir hata yapman kaçınılmaz. Çok safsın.”

“Sevgili teyzeciğim, sandığınız kadar saf değilim,” dedi Winterbourne, bir yandan gülüyor bir yandan da bıyıklarını buruyordu.

“O zaman sen de kabahatlisin.”

Winterbourne düşünceli bir şekilde bıyıklarını burmaya devam ederken, “Zavallı kızcağızın sizinle tanışmasına izin vermeyeceksiniz o halde?” diye sordu en sonunda.

“Bu genç kızın Chillon Şatosu’na seninle birlikte geleceği doğru mu?”

“Kesinlikle, bunu istediğini sanıyorum.”

“O zaman sevgili Frederick,” dedi Bayan Costello, “onunla tanışma şerefini reddetmek durumundayım. Yaşlı bir kadın olabilirim, ama Tanrı’ya şükür böyle bir yanlışa düşecek kadar bunamadım.”

“Fakat Amerika’daki bütün genç kızlar böyle şeyler yapmıyorlar mı?” diye sordu Winterbourne.

Bayan Costello, bir an yeğenine baktı ve “Torunlarım bu şekilde davransınlar da göreyim!” dedi suratını ekşiterek.

Bu cümle konuya biraz açıklık getirmişti, çünkü Winterbourne’un New York’taki güzel kuzenlerinin “müthiş cilveli” kızlar olduklarını duyduğunu hatırladı. Bu nedenle, eğer Daisy Miller, bu genç bayanlara tanınan özgürlük sınırını aşıyorsa muhtemelen bu genç kızdan her şey beklenebilirdi. Winterbourne onu yeniden görmek için sabırsızlanıyor ve onu düzgün bir şekilde değerlendirmediği için kendine kızıyordu.

Genç kızı tekrar görmek için sabırsızlansa da, teyzesinin onunla tanışmayı reddettiğini genç kıza nasıl anlatabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Fakat oldukça kısa bir sürede Daisy Miller’la konuşurken dolambaçlı bir anlatıma gerek olmadığını anlamıştı.

Winterbourne o gece genç kızı bahçede yıldızların altında, elinde şimdiye kadar gördüğü en büyük yelpazeyle tembel tembel, bir peri gibi gezinirken buldu. Saat on olmuştu. Genç adam akşam yemeğini teyzesiyle yemiş, yemekten sonra da bu saate kadar onunla oturmuş ve yanından ancak ayrılabilmişti. Daisy Miller onu gördüğüne çok memnun olmuşa benziyordu; genç adama bunun şimdiye kadar gördüğü en uzun gece olduğunu söyledi.

“Bütün gece yalnız mıydınız?” diye sordu genç adam.

“Annemle birlikte yürüyüşe çıkmıştık, fakat o yoruldu,” diye cevapladı.

“Yatmaya mı gitti?”

“Hayır. Uyumaktan hoşlanmaz,” dedi genç kız. Hiç uyumaz –üç saat bile. Bu kadar az uykuyla nasıl yaşadığını hiç anlamadığını söyler. Annem korkunç derecede evhamlıdır. Bence sandığından daha fazla uyuyor. Şimdi Randolph’un peşinden bir yerlere gitti; onun uyuması için uğraşıyor. Randolph da uyumaktan hiç hoşlanmaz.”

“Dua edelim de anneniz onu ikna etsin,” dedi Winterbourne.

“Elinden geldiği kadar onunla konuşmaya gayret edecektir, fakat Randolph, annemin onunla konuşmasından hoşlanmaz,” dedi Daisy Miller yelpazesini açarak. “Eugenio’yu, onunla konuşması için ikna etmeye çalışacak. Ama Randolph, Eugenio’dan çekinmez. Eugenio harika bir uşaktır, ama Randolph’a söz geçiremez. Saat on birden önce yatacağını hiç sanmam.”

Görünüşe bakılırsa, Randolph’un uyanık kalma çabası gerçekten de başarılı olmuştu ki; Winterbourne genç kızla uzun zamandır gezinmesine rağmen annesine rastlamamışlardı. “Beni tanıştırmak istediğiniz hanımefendiye bakınıyordum ben de,” dedi genç kız. “Teyzenizden bahsediyorum.”

Winterbourne’un teyzesi hakkındaki gerçeği kabul etmesi ve genç kızın bunu nereden öğrendiği konusundaki merakını belli etmesi üzerine, Daisy, Bayan Costello hakkındaki her şeyi oda hizmetçisinden öğrendiğini söyledi: Çok sessiz ve disiplinli biriydi; beyaz saçlarını toplar, hiç kimseyle konuşmaz ve yemeğini asla otelde yemezdi. İki günde bir baş ağrısı tutardı. “Sanırım bu çok tatlı bir tanımlama oldu, baş ağrısı falan!” dedi Daisy neşeli tiz sesiyle. “Teyzenizi tanımayı o kadar çok istiyorum ki. Onun nasıl biri olabileceğini tahmin ediyorum ve ondan çok hoşlanacağımdan da eminim. Çok asil bir hanım olmalı. Bir bayanın asil olmasından hoşlanırım; ben de asil biri olmak için çok çabalıyorum. Elbette biz de asil kişileriz, ben ve annem. Herkesle konuşmayız –ya da onlar bizimle konuşmaz. Sanırım ikisi de aynı kapıya çıkıyor. Her neyse, teyzenizle tanışmaktan çok memnun olacağım.”

Winterbourne utanmıştı. “O da çok mutlu olurdu,” dedi, “fakat korkarım ki baş ağrıları tanışmanıza engel olacak.”

Genç kız karanlıkta ona baktı. “Her gün de başı ağrımıyordur sanırım,” dedi sevimli bir tavırla.

Winterbourne bir an sessiz kaldı. “Bana her gün ağrıdığını söylüyor,” dedi, sonunda ne diyeceğini bilemeyerek.

Daisy Miller durdu ve genç adama baktı. Güzelliği, karanlığa rağmen seçilebiliyordu; kocaman yelpazesini sürekli açıp kapatıyordu. “Benimle tanışmak istemiyor!” dedi birdenbire. “Neden açıkça söylemiyorsunuz? Korkmanıza gerek yok. Ben korkmuyorum!” Ve küçük bir kahkaha attı.

Winterbourne’a genç kızın sesi titremiş gibi geldi; genç adam üzülmüş, şaşırmış ve mahcup olmuştu. “Sevgili genç bayan,” diye karşı çıktı. “Teyzem burada bozuk sağlık durumu yüzünden hiç kimseyle tanışamadı.”

Genç kız bir adım attı, hâlâ gülüyordu. “Korkmanıza gerek yok,” dedi tekrar. “Neden benimle tanışmak istesin ki?” Sonra yeniden sustu; bahçe korkuluklarının yanında, üzerinde yıldızların parladığı gölün tam karşısındaydı. Gölün üstünde belli belirsiz bir parlaklık vardı, uzaktaki dağların şekilleri zar zor seçiliyordu. Daisy Miller gizemli manzaraya bakıp küçük bir kahkaha daha atıverdi. “Tanrım! O gerçekten asil biri!” dedi.

Winterbourne, genç kızın gerçekten incinip incinmediğini merak etti ve bir an için genç kızın, kendisini rahatlatmasını sağlamak amacıyla naz yapıyor olmasını diledi. Genç kıza teselli etme amacıyla da olsa bir yaklaşma fırsatı doğmuş olmasından memnuniyet duydu. Bir anda teyzesini –sadece sözle de olsa– bunun için feda edebileceğini hissetti; teyzesinin kendini beğenmiş, kaba bir kadın olduğunu kabul edebilir ve onu önemsememeleri gerektiğini söyleyebilirdi. Fakat cesaret ve saygısızlığın tehlikeli bir karışımı olan bu konuya teşebbüs etmesine fırsat kalmadan, genç kız yürümeye devam ederek, bütünüyle farklı bir ses tonuyla, “İşte annem! Bence Randolph’u yatırmayı başaramadı,” dedi. Biraz uzakta, karanlıkta belli belirsiz seçilen ve yavaş, tereddütlü adımlarla ilerleyen bir kadın gölgesi belirmişti. Gölge birdenbire durdu.

“Anneniz olduğundan emin misiniz? Bu karanlıkta onu nasıl seçebiliyorsunuz?” diye sordu Winterbourne.

“Herhalde kendi annemi tanıyabilirim!” diye bağırdı genç kız bir kahkaha atarak. “Hele de üstünde benim şalım varsa! Annem hep benim kıyafetlerimi giyer.

Sözü edilen kadın yürümeyi keserek, adımlarını yavaşlattığı yerde gezinmeye başladı.

“Bana kalırsa anneniz sizi görmedi,” dedi Winterbourne, “Ya da,” diye ekledi Daisy Miller’ın böyle bir şakayı hoş göreceğini düşünerek, “belki de sizin şalınızı kullandığı için suçluluk duyuyordur.”

“O çok eski bir şal!” diye yanıtladı genç kız sakince. “Ona isterse giyebileceğini söylemiştim. Buraya gelmeyecek, çünkü sizi gördü.”

“Bu durumda,” dedi Winterbourne, “gitsem iyi olacak.”

“Hayır, buna gerek yok,” diyerek kalması için ısrar etti genç kız.

“Korkarım anneniz sizinle dolaşmamı onaylıyormuş gibi görünmüyor.”

Daisy Miller genç adama gayet ciddi bir biçimde bakarak, “Bunu benim için değil, kendiniz için –hatta onun için söylüyorsunuz. Her neyse, kim için olduğunu bilmiyorum. Ama annem, erkek arkadaşlarımın hiçbirinden hoşlanmaz. O kadar çekingendir ki, ne zaman bir erkek arkadaşımı tanıştırmak istesem, bir sorun çıkartır. Yine de ben her zaman onu erkek arkadaşlarımla tanıştırmanın bir yolunu bulurum. Eğer tanıştırmazsam,” diye ekledi genç kız, yumuşak, sakin sesiyle, “samimi davranmadığımı düşünürüm.”

“Beni tanıştırabilmeniz için,” dedi Winterbourne, “önce ismimi bilmeniz gerekir.” Ve bunun üzerine genç kıza ismini söyledi.

“Aman Tanrım! Ben bunun hepsini bir seferde söyleyemem ki,” diyerek bir kahkaha attı genç kız. Bu arada, onların kendisine doğru ilerlediğini görünce, bahçenin korkuluklarına doğru ilerleyip korkuluklara yaslanmış, sırtı dönük, dikkatle gölü izleyen Bayan Miller’ın yanına varmışlardı. “Anne!” dedi genç kız kararlı bir sesle. Bunun üzerine Bayan Miller döndü. “Bay Winterbourne,” dedi Daisy Miller, genç adamı samimi ve hoş bir biçimde takdim ederek. Bayan Costello’nun da dediği gibi, basit olmasına rağmen, genç kızın –Winterbourne’u oldukça etkileyen– kendine has bir zarafeti vardı.

Annesi ufak tefek, zayıf bir kadındı. Sürekli etrafı kolaçan eden gözleri, ufak bir burnu ve ince telli kıvırcık saçlarının örttüğü geniş bir alnı vardı. Bayan Miller da kızı gibi şık giyinmiş; kulaklarına oldukça büyük bir çift elmas küpe takmıştı. Winterbourne'un görebildiği kadarıyla ona selam vermemiş hatta yüzüne bile bakmamıştı. Daisy, annesinin yanında durmuş, şalını düzeltiyordu. "Burada böyle dolanıp ne yapıyorsun?" diye sormuştu genç kız; fakat seçtiği kelimelerdeki sertlik sesinin tonuna yansımamıştı.

"Bilmiyorum," dedi annesi, tekrar göle doğru dönerek.

"Bu şalı bu kadar beğeneceğini hiç düşünmemiştim," dedi genç kız hayretle.

"Evet, beğendim!" diye cevapladı annesi küçük bir kahkahayla.

"Randolph'u yatırabildin mi peki?" diye sordu genç kız.

"Hayır, bir türlü kandıramadım," dedi Bayan Miller gayet nazik bir biçimde. "Garsonla konuşacağım diye tutturdu. O garsonla konuşmayı çok seviyor."

"Ben de Bay Winterbourne'a bundan bahsediyordum," diye devam etti genç kız. Sesindeki tondan, Winterbourne'a genç kız sanki kendisini yıllardır tanıyormuş gibi geldi.

"Evet!" dedi Winterbourne. "Oğlunuzla tanışma şerefine erdim."

Randolph'un annesi sessizdi, bütün dikkatini göle vermişti. Ama nihayet konuştu. "Şu uykusuzluğa nasıl dayandığını bir türlü anlamıyorum."

"Her neyse, en azından Dover'daki kadar kötü değil," dedi Daisy Miller.

"Dover'da ne olmuştu?" diye sordu Winterbourne.

"Neredeyse hiç uyumamıştı. Sanırım bütün geceyi otelin lobisinde oturarak geçirmişti. En azından gece saat on ikide hâlâ yatakta değildi; bundan eminim."

"Yarım civarıydı," diye düzeltti Bayan Miller hafif bir vurguyla.

"Gün boyunca çok uyuyor mu peki?" diye sordu Winterbourne.

"Bildiğim kadarıyla fazla uyumuyor," diye cevap verdi Daisy.

“Keşke uyusaydı,” dedi annesi, “Fakat uyuyamıyormuş gibi görünüyor.”

“Bana kalırsa, Randolph gerçekten yorucu bir çocuk,” dedi Daisy.

Bundan sonraki birkaç dakika bir sessizlik oldu. “Daisy Miller,” dedi annesi az sonra. “Öz kardeşin hakkında bu şekilde konuşman hiç hoş değil!”

“Ama yorucu bir çocuk anne,” dedi Daisy sesinde en ufak bir sitem olmaksızın.

“Daha dokuz yaşında,” diye üsteledi Bayan Miller.

“Her neyse, şatoya onunla birlikte gitmeme gerek kalmadı,” dedi genç kız. “Oraya Bay Winterbourne ile birlikte gideceğiz.”

Gayet sakin biçimde yapılan bu açıklamaya, Daisy’nin annesi hiçbir tepki göstermedi. Winterbourne, önceden planlanmış bu gezintiyi genç kızın annesinin içten içe hiç de onaylamadığına emindi, ama kendi kendine onun basit, kolay ikna edilebilecek biri olduğunu ve saygılı birkaç cümlenin Bayan Miller’ın bu hoşnutsuzluğunun üstesinden gelebileceğini düşündü. “Evet,” diye söze başladı, “kızınız bana, ona rehberlik etme şerefini verdi.”

Bayan Miller’ın sürekli etrafı kolaçan eden gözleri, birkaç adım ötede kendi kendine sessizce mırıldanan Daisy’ye çevrilmişti. “Trenle gideceksiniz herhalde,” dedi Bayan Miller.

“Evet, ya da vapurla,” dedi Winterbourne.

“Bu konuda pek bilgim yok,” diye devam etti Bayan Miller, “o şatoya hiç gitmedim.”

“Gitmemiş olmanız gerçekten üzücü,” dedi Winterbourne, Bayan Miller’la arasındaki buzların erimeye başladığını hissederek. Buna rağmen kızıyla beraber gelmek isteyebileceği ihtimaline karşı da kendini hazırlamıştı.

“Oraya gitmeyi uzun zamandır istiyoruz,” diye devam etti; “Fakat bir türlü kısmet olmadı. Haklı olarak Daisy her tarafı gezip görmek istiyor. Fakat burada tanıştığım, şu an adını hatırlamadığım bir hanımefendinin düşüncesine göre, *buradaki* şatoları görmek isteyeceğimizi sanmadığını,

İtalya'ya gidene kadar beklememiz gerektiğini düşündüğünü söyledi. Bu durumda, orada gezilecek çok yer varmış gibi görünüyor," dedi Bayan Miller giderek artan bir özgüvenle. "Elbette, sadece en önemlilerini görmek istiyoruz. İngiltere'de birkaçını gezmiştik," dedi.

"Evet, İngiltere'de gerçekten çok güzel şatolar vardır," dedi Winterbourne. "Ama Chillon Şatosu da bir o kadar görülmeye değerdir."

"Eğer Daisy'nin canı bir şey yapmak istiyorsa," dedi Bayan Miller, kızının ne kadar girişken olduğunu vurgulayan bir ses tonuyla, "bunu gerçekleştirmek için yapmayacağı şey yok gibidir."

"Sanırım bu gezi onun çok hoşuna gidecek," dedi Winterbourne. Biraz önlerinden ilerleyen genç kızla baş başa kalma ayrıcalığını elde etme isteği giderek sabırsızlanmasına neden oluyordu. "Anladığım kadarıyla, siz bu gezintiye katılma arzusunda değilsiniz?" diye sordu Winterbourne.

Daisy'nin annesi göz ucuyla bir an genç adama bakarak sessizce yürümeye devam etti. Sonra da, "Sanırım bensiz gitse daha iyi olur," dedi sadece. Winterbourne kendi kendine Bayan Miller'ın annelik anlayışının, gölün öbür tarafındaki eski şehirde yaşayan genç kızların –sosyal ilişkiler söz konusu olduğunda öne çıkıp, ağırlığını koymasını bilen– uyanık ve dikkatli annelerinin anlayışından daha farklı olduğunu düşündü. Fakat düşünceleri, Bayan Miller'ın korunmasız kızının kendi ismini epey değişik bir şekilde telaffuz ettiğini duymasıyla bölündü.

"Bay Winterbourne," diye mırıldandı Daisy.

"Buyrun bayan!" dedi genç adam.

"Beni sandalla gezdirmek istemez misiniz?"

"Şimdi mi?" diye sordu genç adam.

"Elbette!" dedi Daisy.

"Annie Miller!" diye araya girdi annesi.

"İzin vermeniz için size yalvarıyorum," dedi Winterbourne büyük bir heyecanla. Çünkü bugüne kadar hiç genç ve güzel bir kızla yıldızların altında sandala binme keyfini tatmamıştı.

“Gitmek istediğini sanmıyorum,” dedi annesi. “Artık içeri girse daha iyi olacak.”

“Bay Winterbourne’un beni gezdirmek istediğine eminim. O kadar istekli görünüyor ki!” dedi Daisy.

“Sizi Chillon Şatosu’na yıldızların altında sandalla götüreceğim.”

“İnanmıyorum!” dedi Daisy.

“Haydi artık!” diye araya girdi annesi.

Daisy, “Winterbourne, yarım saattir benimle konuşmuyorsunuz,” diye devam etti.

“Annenizle çok hoş bir sohbete dalmıştık,” dedi Winterbourne.

“Beni sandalla gezdirmenizi istiyorum!” diye ısrarla tekrarladı Daisy. Hepsi durdular ve genç kız dönüp Winterbourne’a bakmaya başladı. Daisy yelpazesini sallarken yüzündeki gülüş o kadar etkileyiciydi ve güzel gözleri o kadar hoş parlıyordu ki, genç adam bundan daha güzel olunamayacağını düşündü.

“İskeleye bağlı neredeyse yarım düzine sandal var,” dedi genç adam, bahçeden göle doğru inen basamakları işaret ederek. “Koluma girme şerefini verirseniz, gider, içlerinden birini seçeriz.”

Daisy gülümseyerek duruyordu; saçlarını arkaya savurarak bir kahkaha attı. “Erkeklerin kibar olmalarından gerçekten hoşlanırım!” dedi.

“Bunun kibar bir teklif olduğuna sizi temin ederim.”

“Size bir şeyler söyletmeye mecburdum,” diye devam etti Daisy.

“Gördüğünüz gibi, çok da zor değil,” dedi Winterbourne. “Ama korkarım benimle dalga geçiyorsunuz.”

“Hiç sanmıyorum beyefendi,” dedi genç kız çok nazik bir biçimde.

“O halde sizi sandalla gezdirmeme izin verin,” dedi Winterbourne, genç kıza.

“Bunu söyleyiş şekliniz ne kadar da güzel!” diye bağırdı Daisy.

“Yapması çok daha güzel olacak.”

“Evet, sahiden de güzel olurdu!” dedi Daisy. Ancak genç adama eşlik etmek için hiçbir harekette bulunmadı, sadece olduğu yerde gülümseyerek duruyordu.

“Saatin kaç olduğuna baksan iyi edersin,” diye araya girdi annesi.

“Saat on bir hanımefendi,” dedi yabancı aksanlı bir ses karanlıkta yaklaşarak. Winterbourne dönünce, bu iki bayana refakat eden adamı gördü. Yeni gelmiş olmalıydı.

“Eugenio,” dedi Daisy. “Sandalla gezmeye gidiyorum.”

Eugenio eğilerek selam verdi ve “Bu saatte mi küçükhanım?” diye sordu.

“Bay Winterbourne ile birlikte gidiyorum. Hemen şimdi,” dedi genç kız.

“Ona gidemeyeceğini söyle,” dedi Bayan Miller, uşağa dönerek.

“Bana kalırsa bu saatte sandalla gezmemelisiniz, küçükhanım,” dedi Eugenio.

Winterbourne, bu güzel kız, uşağıyla keşke bu kadar samimi olmasaydı diye düşündü; ama hiçbir şey söylemedi.

“Sanırım bunun doğru bir hareket olmadığını düşünüyorsun,” dedi Daisy yüksek sesle. “Eugenio hiçbir şeyin uygun olduğunu düşünmez ki zaten.”

“Hizmetinizdeyim,” dedi Winterbourne.

“Küçükhanım yalnız başına gitmeyi mi planlıyor?” diye sordu Eugenio, Bayan Miller’a.

“Hayır, bu beyefendiyle!” diye cevapladı Daisy’nin annesi.

Uşak bir an için Winterbourne’a baktı, gülümser gibi oldu ve sonra büyük bir ciddiyetle eğilerek “Küçükhanım nasıl arzu ederlerse!” dedi.

“Ben senin yaygara koparacağını sanmıştım oysa!” dedi genç kız. “Bu durumda gidip gitmemeyi önemsemiyorum artık.”

“Gelmediğiniz takdirde bizzat ben yaygara koparacağım ona göre,” dedi Winterbourne.

“İstediğim tek şey birazcık yaygaraydı zaten,” dedi genç kız yeniden gülmeye başlayarak.

“Bay Randolph yattılar,” dedi uşak, oldukça soğuk bir ses tonuyla.

“Daisy, biz de artık gitsek iyi olacak,” dedi Bayan Miller.

Daisy, Winterbourne’a bakıp gülümsedi, bir yandan da yelpazesini sallamaya devam ediyordu. Birkaç adım attıktan sonra genç adama dönüp, “İyi geceler,” dedi. “Umarım hayal kırıklığına uğramışsınızdır veya sinir olmuşsunuzdur ya da buna benzer bir şey!”

Winterbourne, genç kıza baktı, uzattığı elini öperek, “Kafamı karıştırdınız, şaşırdım,” diye cevap verdi.

“Umarım bu yüzden uykusuz kalmazsınız,” dedi genç kız ve iki bayan, Eugenio’nun eşliğinde otele doğru ilerlemeye başladılar.

Winterbourne arkalarından bakakaldı; aklı gerçekten de karışmıştı. On beş dakika kadar genç kızın aşırı samimiyet veya ani kaprisler arasında gidip gelen gizemli davranışlarını anlamaya çalışarak, gölün kenarında oyalandı. Varabildiği tek kesin sonuç, genç kızla bir şekilde “çıkmaktan” son derece zevk alacağı düşüncesiydi.

İki gün sonra Winterbourne, genç kızla birlikte Chillon Şatosu’nu ziyaret etmek için yola çıktı. Daisy Miller’ı yardımcıların, hizmetçilerin ve turistlerin aylak aylak oturup çevreye bakındıkları otelin büyük lobisinde bekliyordu. Burası, genç adamın tercih edeceği bir yer değildi, fakat Daisy burayı seçmişti. Uzun eldivenlerinin düğmelerini ilikleyip, kapalı olan güneş şemsiyesini biçimli vücuduna bastırarak merdivenlerden uçarcasına indi. Genç kız şık, ama ölçülü bir seyahat elbisesi giymişti. Winterbourne, hayal gücü geniş ve eskilerin duygusal dediği türden bir adamdı ve genç kızın elbisesini ve merdivenlerden hızlı ve kendinden emin adımlarla inişini seyrederken sanki aralarında romantik bir şeyler yaşanıyormuş hissine kapıldı. O an genç kızla bir yerlere kaçacaklarına inanabilirdi. Genç kızla birlikte orada toplanmış o tembel kalabalığın arasından geçtiler; hepsi de

genç kızı sert bir biçimde süzüyordu fakat genç kız Winterbourne'a katılır katılmaz umursamaz bir tavırla onunla sohbet etmeye başladı.

Winterbourne'un tercihi Chillon'a trenle gitmekti, ancak genç kız neşeyle küçük vapurla gitmek istediğini, vapurla seyahat etmeye bayıldığını söyledi. Suyun üstünde hep tatlı bir esinti, ayrıca gruplar halinde insanlar olurdu. Vapur yolculuğu uzun sürmemiş, fakat genç kız Winterbourne'a bir sürü şey anlatacak vakit bulmuştu. Bu kısa yolculukları genç adama bir kaçış –bir çeşit macera– gibi geliyordu ve genç kızın olağan özgür davranışlarına razı olsa da, genç kızın da bu yolculukta aynı hisleri duyacağını umut etmişti. Fakat bu konuda hayal kırıklığına uğradığını itiraf etmeliydi. Daisy Miller oldukça neşeli ve etkileyiciydi, fakat hiç heyecanlı görünmüyor, kıpırdamadan oturuyor ne genç adamın ne de başkalarının bakışlarından çekiniyor; ne genç adama baktığında ne de etraftaki insanlar ona baktığında yüzü kızarıyordu. İnsanlar, genç kıza gözlerini ondan alamayarak bakıyorlardı ve Winterbourne, güzel arkadaşının bu havasından büyük bir keyif alıyordu. Genç kızın yüksek sesle konuşabileceği, gülebileceği, hatta vapurda gezinmek isteyebileceğinden endişelenmişti. Fakat genç kız hiç yerinden kalkmadan birçok konuda kişisel düşüncelerini anlatırken Winterbourne endişelerini unutuvermiş, gözlerini genç kızın yüzüne kilitlemiş, gülümseyerek oturmuş onu dinliyordu. Bu, genç adamın şimdiye kadar duyduğu en tatlı, hoş gevezelikti. Genç kızın "basit" biri olduğu fikrini kabul etmişti; fakat gerçekten düşündüğü gibi basit ve sıradan biri miydi yoksa sadece giderek güzel kızın sıradanlığına mı alışıyordu? Sohbeti büyük ölçüde felsefecilerin nesnel bakış olarak adlandırdığı havadan sudan konulardan oluşsa da, arada sırada daha kişisel bir hal alıyordu.

"Neden yüzünüz bu kadar asık?" diye sordu genç kız, gözlerini Winterbourne'un gözlerine dikerek.

"Asık yüzlü müyüm?" diye sordu genç adam. "Bana ağzım kulaklarımdaymış gibi geliyor."

"Beni, cenazeye götürüyormuş gibi bir haliniz var. Eğer bu bir gülümsemeyse, ağzınız kulaklarınıza çok yakın demektir."

"Güvertede denizci dansı mı yapmamı istersiniz?"

“Neden olmasın, ben de şapkanızla para toplarım. Böylece seyahat masraflarımızı da çıkarmış oluruz.”

“Hayatımda hiç bu kadar keyif almamıştım,” diye mırıldandı Winterbourne.

Bir an Winterbourne’a bakan genç kız gülmeye başladı, “Size böyle şeyler söyletmek çok hoşuma gidiyor. Tuhaf birisiniz!”

Vapurdan inip şatoya vardıklarında kişisel konuşmalar sohbete hâkim olmuştu. Daisy, yeraltındaki kemerlerle süslü odaları gezdi, elbisesinin eteklerini hışırdatarak merdivenlerden indi, kalelerin kenarlarına geldiğinde küçük bir çığlık atarak ürpertiyle geri döndü ve bütün dikkatini Winterbourne’un kendisine bu şatoyla ilgili anlattığı bilgilere verdi. Fakat Winterbourne, genç kızın eski feodal uygarlıkları çok da umursamadığını ve Chillon Şatosu’nun karanlık geleneklerinin genç kız üzerinde pek bir etki bırakmadığını gördü. Başka ziyaretçiler olmaksızın sadece görevli muhafızın eşliğinde gezinme şansını elde etmişlerdi ve Winterbourne, görevliyle acele etmemeleri, istedikleri her yerde durup oyalanmaları konusunda anlaşmıştı. Winterbourne’un cömert davrandığı görevli de bu anlaşma sonucunda onlara karşı cömert davranmış ve en sonunda onları kendi başlarına bırakmıştı. Daisy Miller’ın düşünceleri mantık ve tutarlılık açısından pek de dikkate değer sayılmazdı; çünkü söylediği her şey için bir mazereti vardı. Chillon Şatosu’nun bakımsız pervazlarında gezinirken Winterbourne’a, ailesi, geçmişi, zevkleri, alışkanlıkları, geleceğe dair planlarıyla ilgili beklenmedik ani sorular sorarken ya da kendisine sorulan sorulara cevap verirken birçok farklı bahane bulmuştu. Kendi zevkleri, alışkanlıkları ve planları söz konusu olduğunda Daisy Miller en kararlı ve en uygun açıklamaları yapmaya zaten hazırdı.

“Umarım hakkımda yeteri kadar bilgi sahibi olmuşsunuzdur,” dedi genç kız, Winterbourne’a, genç adamın ona anlattığı mutsuz Bonivard’ın hikâyesini dinledikten sonra. “Bu kadar çok şey bilen birine hiç rastlamamıştım,” dedi genç kız. Bonivard’ın hikâyesi görünüşe göre genç kızın bir kulağından girip ötekinden çıkmıştı. Daisy, cümlesine Winterbourne’un kendileriyle birlikte seyahat etmesini ve kendileriyle “takılmasını” arzu ettiğini söyleyerek devam etmiş ve bu durumda kendilerinin de bir şeyler öğrenebileceğinden söz açmıştı. “Bizimle birlikte

seyahat edip Randolph'a öğretmenlik yapmak istemez misiniz?" diye sordu genç kız.

Winterbourne bunun üzerine hiçbir şeyin kendisini bundan daha fazla memnun edemeyeceğini; fakat ne yazık ki başka işlerinin olduğunu söyledi.

"Başka işler mi? Buna inanmıyorum!" dedi Bayan Daisy. "Başka işler demekle neyi kastediyorsunuz? Siz çalışmıyorsunuz ki."

Genç adam çalışmadığının doğru olduğunu, fakat bir iki gün içinde Cenova'ya geri dönmesini gerektiren randevuları olduğunu söyledi.

"İşte bu çok kötü, inanmıyorum!" dedi genç kız ve başka şeylerden bahsetmeye başladı. Fakat birkaç dakika sonra Winterbourne genç kıza eski güzel bir şöminenin motiflerini gösterirken, genç kız, konuyla ilgisiz bir şekilde, "Cenova'ya döneceğinizi söylediğinizde ciddi miydiniz?" diye soruverdi kendini tutamayarak.

"Yarın Cenova'ya dönmek zorunda oluşum ne yazık ki can sıkıcı bir gerçek."

"Gerçekten çok kötüsünüz Bay Winterbourne," dedi Daisy.

"Tam ayrılırken böyle sözler söylemeyin lütfen!" dedi Winterbourne.

"Ayrılırken mi!" diye bağırdı genç kız. "Daha yeni tanıştık. Bir yanım sizi burada tek başınıza bırakıp, dosdoğru otele gitmemin çok daha doğru olacağını söylüyor," diye devam etti. Bunu izleyen on dakika boyunca Winterbourne'a onun ne kadar kötü biri olduğunu söylemekten başka hiçbir şey yapmadı. Zavallı Winterbourne'un şaşkınlığı yüzünden okunuyordu; şimdiye kadar hiçbir genç kız Winterbourne'un tavırları nedeniyle bu kadar rahatsız olduğunu belirtmemişti. O andan itibaren genç kız Chillon Şatosu'nun manzarası ya da gölün güzelliğiyle ilgilenmeyi bırakmış, genç adamın bir an önce görmek için acele ettiğini düşündüğü Cenova'daki gizemli bayana karşı savaş açmıştı. Daisy Miller, böyle bir bayanın varlığını nasıl bilebilirdi? Böyle birinin varlığını reddeden Winterbourne, bunu anlamakta epeyce zorlanıyordu ve genç kızın sonuç çıkarmaktaki hızından duyduğu şaşkınlıkla onunla inceden inceye alay edişindeki samimiyetin yarattığı memnuniyet arasında gidip geliyordu. Bütün bu olanlardan sonra

Winterbourne, genç kızı masumiyetin ve edepsizliğin alışılmadık bir karışımı olarak görüyordu.

“Bir seferde üç günden fazla izin vermiyor mu size?” diye sordu Daisy, alaylı bir biçimde. “Peki, yazın tatil yapmanıza izin veriyor mu? Bu kadar çok çalışıp izin alamayan biri daha yoktur. Bana kalırsa bir gün daha kalacak olursanız, sizi görmek için vapurla peşinizden gelecektir. Cuma gününe kadar bekleyin lütfen, hem böylece ben de kıyıya gider, onun gelişini görmüş olurum!”

Winterbourne genç kızın gösterdiği huysuzluk karşısında hayal kırıklığına uğramasının hata olduğunu düşündü. Şimdiye kadar farkına varmadıysa da, genç kızın konuşmasındaki kişisel ilgi kendini belli etmeye başlamıştı. Sonunda Winterbourne’a, kışın Roma’ya gelmeye söz verirse, ona “takılmayı” bırakacağını söylerken son derece açık bir hal almıştı.

“Bu tutulması zor bir söz değil,” dedi Winterbourne. “Teyzem kışın kalmak için Roma’da bir daire tuttu ve kışın gelip onu görmemi şimdiden rica etti.”

“Teyzeniz için gelmenizi istemiyorum,” dedi Daisy. “Benim için gelmenizi istiyorum.” Bu cümle genç adamın Daisy’den teyzesi hakkında duyup duyabileceği ilk ve son cümle oldu. Genç kıza ne olursa olsun Roma’ya kesinlikle geleceğini söyledi. Bunun üzerine Daisy onunla uğraşmayı bıraktı. Winterbourne ile Vevey’e dönmek üzere trene binip yola çıktıklarında hava iyice kararmıştı ve genç kız yolculuk boyunca oldukça sessizdi.

Winterbourne, akşam teyzesi Bayan Costello’ya öğleden sonrayı Daisy Miller ile birlikte Chillon’da geçirdiklerinden bahsetti.

“Şu uşakları olan Amerikalılar mı?” diye sordu Bayan Costello.

“Neyse ki uşakları evde kaldı,” dedi Winterbourne.

“Seninle yalnız mı geldi?”

“Tamamen yalnızdık.”

Bayan Costello kâfur şişesinden bir nefes çekerek, “Ve bu genç kızı bir de,” diye söylendi, “benimle tanıştırmak istiyorsun!”

III

Chillon'a yaptığı geziden bir gün sonra Cenova'ya geri dönen Winterbourne, Roma'ya ocak ayının sonuna doğru gitti. Teyzesi birkaç haftadır oradaydı ve Winterbourne, ondan iki üç mektup almıştı. "Geçen yaz Vevey'de hayran olduğun o insanlar buraya geldiler, uşaklarıyla cümbür cemaat," diye yazmıştı. "Başka insanlarla da yakınlık kurmuş gibi gözüküyorlarsa da, uşakları en yakın arkadaşları olmaya devam ediyor. Genç bayan ise, söylentiye yol açacak biçimde gezip tozduğu bazı üçüncü sınıf İtalyanlarla oldukça samimi. Bana Cherbuliex'in *Paula Méré* romanını getir ve ayın yirmi üçünden sonraya kalma."

Olaylar doğal seyri içinde gelişseydi, Winterbourne Roma'ya varır varmaz Daisy Miller'ın adresini bulup, genç kızı ziyarete gidecekti. "Vevey'de olanlardan sonra onları kesinlikle ziyaret etmem gerektiğini düşünüyorum," dedi genç adam, teyzesi Bayan Costello'ya.

"Eğer Vevey'de ve başka yerde olanlardan sonra arkadaşlığını devam ettirme arzusundaysan bunu yapmakta özgürsün. Ne de olsa erkekler istediklerini yapma özgürlüğüne sahipler!"

"Burada neler döndüğünü söyler misin Tanrı aşkına?" diye ısrarla sordu Winterbourne.

"Genç kız yalnız başına yabancılarla dolaşıyor. Sonrasında olanlar hakkında bilgi almak için başkalarına başvurmak zorundasın. Neredeyse yarım düzine Romalı basit, şu bilinen servet avcısıyla tanışıp, onları başka insanların evlerine götürdü. Ne zaman bir partiye katılsa, yanında iyi görünümlü ve kibar bir beyefendi oluyor."

"Peki annesi nerde?"

"En ufak bir fikrim yok doğrusu. Gerçekten berbat insanlar."

Winterbourne bir an düşündü, "Çok cahiller, ama çok da masumlar. Buna dayanarak kötü olmadıkları söylenebilir," dedi.

"Düzelemeyecek kadar görgüsüz ve kaba insanlar," dedi Bayan Costello. "Öylesine bir görgüsüzlüğün kötü olup olmadığı ancak felsefecilerin

bileceği bir şey. Fakat her halükârda hoşlanmamaya yetecek kadar kötüler ve bu kısa hayatta bu kadarı da yeterli.”

Daisy Miller’ın etrafının yakışıklı erkeklerle sarılı olduğu haberi, genç kızı bir an önce gidip görme arzusunu iyice artırmıştı. Genç kızın, gönlünde silinmesi imkânsız izler bıraktığını düşünüp boş hayallere kapılmış değildi, yine de şu sıralar düşüncelerine girip çıkan, hayalinde canlandırdığı genç kızla –ki eski bir Roma evinin penceresinden bakarak kendi kendine ısrarla Bay Winterbourne’un ne zaman geleceğini soran oldukça güzel, genç bir kızdı o– hakkında yapılan ve kulağına gelen dedikodular ile bu genç kız arasında çok da benzerlik kuramayışı Winterbourne’un canını sıkmıştı. Bu durumda Bayan Miller’a Daisy hakkında duyduklarını söylemeden önce biraz beklemeye karar verdi ve hemen ardından bir iki arkadaşını ziyaret etti. Arkadaşlarından biri, birkaç kışı, çocuklarını okuttuğu Cenova’da geçirmiş, Via Gregoriana’da yaşayan oldukça becerikli bir bayandı. Winterbourne, onu üçüncü katta güneyden gelen güneş ışığıyla aydınlanmış, küçük kırmızı renkli bir misafir odasında buldu. Hizmetçi içeri gelip “Bayan Mila!” diye seslendiğinde Winterbourne geleli on dakika bile olmamıştı. Bu seslenişin ardından odaya önce küçük Randolph Miller girdi ve odanın ortasında şöyle bir durup Winterbourne’u süzmeye başladı. Hemen ardından güzel ablası kapı eşiğinden girdi ve ardından yavaşça ilerleyen Bayan Miller göründü.

“Senin kim olduğunu biliyorum!” dedi Randolph.

“Daha bir sürü şey bildiğinden eminim!” dedi Winterbourne çocuğun elini sıkarak. “Eğitimin nasıl gidiyor?”

O sırada ev sahibesiyle selamlaşmakta olan Daisy’nin, Winterbourne’un sesini duymasıyla başını o yana çevirmesi bir oldu. “Aman Tanrım!” dedi genç kız.

“Size geleceğimi söylemiştim,” dedi Winterbourne gülümseyerek.

“Bana pek inandırıcı gelmemişti,” dedi Daisy.

“Ben size mecburum,” diyerek kahkaha attı genç adam.

“Beni görmeye gelebilirdiniz!” dedi Daisy.

“Daha dün geldim.”

“Buna inanmıyorum,” diye karşılık verdi genç kız.

Winterbourne’un gözleri buna itiraz eden bir gülümsemeyle genç kızın annesine döndü; fakat Bayan Miller bu bakışlara karşılık vermek yerine bir koltuğa oturarak gözlerini oğluna dikti. “Bizim kaldığımız yer buradan çok daha büyük,” dedi Randolph, “Bütün duvarlar altın kaplı.”

Bayan Miller sandalyesinde rahatsızca kıpırdandı, “Seni getirirsem, böyle yakışıksız şeyler söyleyeceğini biliyordum,” diye homurdandı Bayan Miller.

“Sana söylemiştim!” diye cevap verdi Randolph. “Şimdi de sana söylüyorum bayım!” diyerek şakayla karışık Winterbourne’un dizine hafifçe vurarak ekledi. “Hem de daha büyük!”

Daisy, bu sırada ev sahibesiyle neşeli bir sohbete dalmıştı; Winterbourne da genç kızın annesiyle birkaç kelime konuşmaya karar vererek, “Vevey’deki son görüşmemizden beri iyisinizdir umarım,” dedi.

Bayan Miller, şimdi ona, daha doğrusu çenesine bakıyordu. “Çok da iyi değilim bayım,” diye yanıtladı.

“Hazımsızlık çekiyor,” dedi Randolph. “Bende de var. Babamda da. Ama en kötüsü benimkisi!”

Bu açıklama Bayan Miller’ı utandırmak yerine rahatlatmış görünüyordu. “Karaciğerimde bir sorun var,” dedi. “Sanırım buranın havasından, özellikle de kış mevsiminde Schenectady’ye oranla daha sert bir iklimi var buranın. Schenectady’de yaşadığımızı bilmem biliyor musunuz? Geçenlerde Daisy’ye, Doktor Davis gibi birini bulamayacağımı söylüyordum ve bulabileceğime de inanmıyorum. Doktor Davis, Schenectady’de bir numaradır, herkes saygıyla bahseder ondan. Çok işi olmasına karşın benim için yapamayacağı şey yoktur. Benim hazımsızlığım gibisini görmediğini, fakat mutlaka tedavi edeceğini söyledi. Her şeyi deneyeceğinden eminim. Biz Schenectady’den ayrılırken o da yeni bir tedavi üzerinde çalışıyordu. Bay Miller, Daisy’nin Avrupa’yı kendi gözleriyle görmesini istedi. Fakat Bay Miller’a Doktor Davis olmadan devam edebileceğimi sanmadığımı yazdım. Schenectady’deki en başarılı doktordur kendisi ve orada bir sürü hastalık var. Bu sorun uykularımı da etkiliyor.”

Winterbourne, Doktor Davis'in hastasıyla yaptığı uzun hastalık sohbeti sırasında Daisy de ev sahibesiyle durmaksızın gevezelik ediyordu. Genç adam Bayan Miller'a Roma'yı nasıl bulduklarını sordu. "Hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim," diye cevapladı Bayan Miller. "Roma hakkında çok şey duymuştuk, bana kalırsa haddinden fazlasını duymuşuz. Fakat elimizde değil, daha farklı şeyler görmeyi beklemiştik."

"Biraz sabırlı olun, gün geçtikçe buradan hoşlanacağınıza eminim," dedi Winterbourne.

"Her gün biraz daha çok nefret ediyorum buradan!" diye bağırdı Randolph.

"Sen Hannibal'ın bebekliğine benziyorsun," dedi Winterbourne.

"Hayır, benzemiyorum!" diye yanıtladı Randolph.

"Pek de bebeğe benzer bir halin yok," dedi annesi. "Fakat Roma'dan daha güzel yerler gördüğümüzü söyleyebilirim," diye devam etti. "Örneğin Zürih," diye cevap verdi Winterbourne'un soruları üzerine. "Bence Zürih harika bir yer ve orası hakkında Roma hakkında duyduklarımızın yarısını bile duymamıştık."

"Gördüğümüz en güzel yer *City of Richmond'*dı," dedi Randolph.

"Gemiden bahsediyor," diye açıkladı annesi. "O gemiyle karşıya geçtik. Randolph o gemide çok iyi vakit geçirdi."

"Gördüğümüz en güzel yer orasıydı," diye tekrarladı küçük çocuk. "Fakat yanlış yöne döndü!"

"Bazen doğru yöne dönmemiz gerekir," dedi Bayan Miller hafifçe gülerek. Winterbourne, en azından kızının Roma'da bulunmaktan zevk aldığını umduğunu söyledi ve Bayan Miller, bunun üzerine Daisy'nin Roma'dan oldukça etkilendiğini belirtti. "Bunun buradaki insanlardan

kaynaklandığını sanıyorum; insanları bir harika. Daisy her tarafı geziyor, birçok arkadaş edindi. Elbette benden daha çok geziyor. Buradakilerin çok sıcakkanlı, dost canlısı insanlar olduğunu söylemeliyim; Daisy'yi hemen aralarına aldılar. Sonra birçok genç beyle de tanıştı. Roma'nın başka hiçbir

yere benzemediğini söylüyor. Elbette birçok beyefendiyle tanışmak, bir genç kızın hoşuna giden bir durum olsa gerek."

Bu arada Daisy dikkatini yeniden Winterbourne'a yöneltmişti. "Bayan Walker'a sizin ne kadar huysuz biri olduğunuzdan bahsediyordum," dedi.

"Peki, kanıt olarak ne öne sürüyorsunuz acaba?" diye soran Winterbourne, kendisinden bir âşığınkine benzer bir coşku içine girmesini talep etmesine canı sıkılmıştı. Oysa, Roma'ya gelirken duygularının verdiği sabırsızlıkla ne Bolonya'ya ne de Floransa'ya uğramıştı. Şüpheci bir arkadaşının Amerikalı kadınların –özellikle de güzel olanları ki bu da, saptamanın doğruluk payını artırıyordu– talepkârlık konusunda en ön sıralarda yer aldıklarını, minnettarlık konusundaysa çok gerilerde kaldıklarını söylediğini hatırladı.

"Vevey'de ne kadar aksiydiniz," dedi Daisy. "Hiçbir şey yapmadınız. Size rica ettiğim halde Vevey'de kalmadınız."

"Sevgili genç bayan," dedi Winterbourne dokunaklı bir şekilde, "bu kadar yolu, sitemlerinizi dinlemek için mi geldim?"

"Ne dediğini duydunuz mu?" dedi Daisy ev sahibesine dönerek, bir yandan da bu bayanın elbisesindeki fiyonklardan birine düğüm atmakla meşguldü. "Hiç bu kadar tuhaf bir şey duydunuz mu?"

"Tuhaf mı tatlım?" diye mırıldandı Bayan Walker, sesinin tonundan Winterbourne'un tarafını tuttuğu anlaşılıyordu.

"Her neyse, bilmiyorum," dedi Daisy, Bayan Walker'ın kurdeleleriyle oynayarak. "Bayan Walker, size bir şey söylemek istiyorum."

"Anne," diyerek araya girdi Randolph. "Sana söylüyorum, gitmeliyiz, yoksa Eugenio ortalığı ayağa kaldıracak!"

"Ben, Eugenio'dan korkmuyorum," dedi Daisy, başını arkaya atarak, "Bayan Walker," diye devam etti, "partinize gelmeyi çok istiyorum."

"Bunu duyduğuma çok memnun oldum."

"Çok hoş bir elbisem var."

"Bundan hiç şüphem yok."

“Ama sizden bir iyilik isteyeceğim; bir arkadaşımı getirmek istiyorum.”

“Arkadaşlarınızdan biriyle tanışmaktan mutluluk duyarım,” dedi Bayan Walker, Bayan Miller’a gülümseyerek.

“Onlar benim arkadaşlarım değil,” dedi Bayan Miller mahcup bir edayla gülümseyerek. “Onlarla hiç konuşmadım!”

“Bay Giovanelli, benim samimi bir arkadaşım,” dedi Daisy sesinde en ufak bir tereddüt, küçük yüzünde en ufak bir endişe olmaksızın.

Bayan Walker bir an sessiz kalarak, acele Winterbourne’a baktı. Sonra da “Bay Giovanelli’yi görmekten mutluluk duyacağım,” dedi.

“Kendisi bir İtalyan’dır,” diye devam etti Daisy tatlı bir durulukla. “Çok iyi bir arkadaşım ve dünyanın en yakışıklı erkeğidir, elbette Bay Winterbourne’u saymazsak! Pek çok İtalyan arkadaşı var, ama Amerikalılarla tanışmayı da istiyor. Onları çok sevdiğini söylüyor. Hem oldukça zeki, tatlı ve sevimli biri!”

Bu harika beyefendinin partiye getirilmesi gerektiği kararına varılmasının ardından Bayan Miller da gitmek üzere ayağa kalktı. “Sanırım otele dönsek iyi olacak,” dedi.

“Sen otele geri dönebilirsin, ben biraz yürüyeceğim,” dedi Daisy.

“Bay Giovanelli’yle birlikte yürüyecek,” diye atıldı Randolph.

“Pincio’ya gidiyorum,” dedi Daisy gülümseyerek.

“Bu saatte yalnız başına mı?” diye sordu Bayan Walker. Akşamüzeri olmuştu, bu saatler, sokakların arabalarla ve dalgın dalgın gezinen insanlarla dolu olduğu saatlerdi. “Bana kalırsa bu pek de güvenli sayılmaz,” dedi Bayan Walker.

“Ben de aynı fikirdeyim,” diye katıldı Bayan Miller. “Her an sıtmaya yakalanabilirsin. Doktor Davis’in sana söylediklerini aklından çıkarma!”

“Gitmeden önce ona ilaç versen iyi olur,” diye uyardı Randolph, annesini.

Herkes ayağa kalkmıştı. Daisy güzel dişlerini ortaya çıkaracak şekilde gülümsüyordu, eğilerek ev sahibesini öptü. “Bayan Walker çok

harikasınız,” dedi. “Ama tek başıma gezmeyeceğim, bir arkadaşımla buluşacağım.”

“Arkadaşın, senin sıtmaya yakalanmanı önleyemez,” diye söylendi Bayan Miller.

“Bay Giovanelli’yle mi buluşacaksınız?” diye sordu ev sahibesi.

Winterbourne, genç kızı izliyordu; bu soru üzerine dikkat kesildi. Daisy orada durmuş gülümsüyor, şapkasının fiyonklarını düzeltiyordu. Winterbourne’a bakıp gülümseyerek hiç tereddüt etmeksizin cevapladı. “Evet Bay Giovanelli, yakışıklı Giovanelli’yle buluşacağım.”

“Sevgili genç arkadaşım,” dedi Bayan Walker, genç kızın elini tutup yalvaran bir ifadeyle, “Ne olursunuz bu saatte yakışıklı bir İtalyan ile buluşmak için Pincio’ya gitmeyin.”

“Kendisi İngilizce biliyor,” dedi Bayan Miller.

“Tanrım beni bağışla!” dedi Daisy. “Yanlış bir şey yapmak istemiyorum. Bunu çözmenin kolay bir yolu var,” dedi Winterbourne’a bakmayı sürdürerek. “Pincio sadece yüz metre uzaklıkta ve eğer Bay Winterbourne göründüğü kadar nazik biriyse bana oraya kadar beraber yürümeyi önerebilir!”

Winterbourne nezaketiyle ilgili sözü hemen doğrulamak için öne atıldı ve genç kız da onun kendisine eşlik etmesine cömert bir şekilde izin verdi. Genç kızın annesinin önünden yürüyerek merdivenleri indiler. Winterbourne, Vevey’de tanıştığı süslü uşağın içinde oturduğu Bayan Miller’a ait arabanın kapının önünde beklediğini fark etti.

“Hoşça kal Eugenio!” diye seslendi Daisy. “Ben yürüyüşe çıkıyorum.”

Via Gregoriana’dan Pincian Tepesi’nin diğer tarafındaki güzel bahçeye giden yol aslında oldukça kısaydı. Fakat havanın güzel olması, ayrıca yayaların, arabaların ve sokaklarda tembellik eden insanların neden olduğu kalabalık bu iki Amerikalı gencin yürüyüşünü iyice yavaşlatmıştı. Hiç de hoşlanmamasına rağmen, bu durum, Winterbourne’a keyif verdi. Yavaşça ilerleyip tembel tembel etrafına bakınan kalabalık, genç adamın kolunda aralarından geçen bu güzel ve genç bayandan gözünü alamıyordu. Winterbourne, tek başına bu kalabalıkta yürüyebileceğini söyleyen

Daisy'nin aklından neler geçtiğini merak etti. Görünüşe bakılırsa genç kız, Bay Winterbourne'un görevinin sadece onu kendi elleriyle Bay Giovanelli'ye teslim etmekten ibaret olduğunu düşünüyordu. Fakat Winterbourne böyle bir şey yapmamaya karar verdi.

"Beni görmeye neden gelmediniz?" diye sordu Daisy. "Öyle kolay kurtulamazsınız."

"Trenden henüz indiğimi size daha önce söylemiştim."

"Tren durduktan sonra da uzun bir süre beklemiş olmalısınız!" dedi genç kız hafif bir kahkaha atarak. "Sanırım uyuyakaldınız. Ama yine de Bayan Walker'ı ziyaret edecek zamanınız olmuş."

"Bayan Walker'ı..." diyerek açıklamaya çalıştı Winterbourne.

Genç kız, onun sözünü keserek: "Onu nereden tanıdığınızı biliyorum. Cenova'dan tanıyormuşsunuz. Bana öyle söyledi. Beni de Vevey'den tanıyorsunuz. Vevey de Cenova kadar iyi bir yer. Bu yüzden beni görmeye gelmeliydiniz."

Genç kız Winterbourne'a bundan başka soru sormayıp başına gelenleri anlatarak gevezelik etmeye başladı. "Oteldeki odalarımız bir harika; Eugenio, Roma'daki en iyi otel odaları olduğunu söylüyor. Bütün kışı burada geçirmeyi planlıyoruz; sıtmadan ölmezsek elbette. Düşündüğümden çok daha güzel bir yer, buranın korkunç sessiz bir yer olacağını ve zamanımın bunaltıcı, sıkıcı geçeceğini ve sürekli durgun olacağından şu resim ve eski eserleri anlatan korkunç yaşlı adamlarla birlikte gezeceğimizi düşünmüştüm. Ama bu durum sadece bir hafta sürdü ve şu anda çok eğleniyorum. Birçok insanla tanıştım ve hepsi de çok etkileyiciler. Buradaki insanlar oldukça seçkin. Her ülkeden insan var: İngilizler, Almanlar, İtalyanlar. Sanırım en çok İngilizlerden hoşlandım. Konuşma tarzları gerçekten çok hoşuma gidiyor. Ama çok tatlı Amerikalılar da var. Hiç bu kadar misafirperver insanı birarada görmemiştim. Her gün farklı bir etkinlik yapılıyor. Çok fazla dans olmuyor, ama hiçbir zaman her şeyin danstan ibaret olduğunu düşünmediğimi de söylemeliyim. Her zaman sohbet etmekten daha çok hoşlanmışımdır. Sanırım Bayan Walker'ın evinde sohbet etmek fırsatını fazlasıyla yakalayacağım, odaları o kadar ufak ki." Pincian Bahçesi'nin kapısını geçtiklerinde genç kız Bay Giovanelli'nin nerede

bekliyor olabileceğini merak etmeye başladı. “Dosdoğru manzaraya bakan ön kısma gitsek iyi olacak,” dedi Daisy.

“Onu bulmanıza kesinlikle yardım etmeyeceğim,” dedi Winterbourne.

“O zaman ben de sizin yardımınız olmadan bulurum,” dedi Daisy.

“Beni burada bırakmayacaksınız herhalde!” diye atıldı Winterbourne.

Genç kız o bildik kahkahalarına boğuldu. “Kaybolmaktan ya da ezilmekten korkmuyorsunuz ya! Hah, işte Giovanelli, orada şu ağaca yaslanmış duran. Arabalardaki kadınları seyrediyor. Siz hiç hayatınızda bu kadar etkileyici bir şey gördünüz mü?”

Winterbourne biraz uzakta kollarını kavuşturup, bastonunun üzerine yaslanmış ufak tefek bir adam gördü. Yakışıklı bir yüzü, ustaca taktığı bir şapkası, tek cam gözlüğü ve ceketinin yakasındaki düğme iliğine tutturduğu küçük bir çiçek vardı. Winterbourne bir an adama baktıktan sonra Daisy’ye dönerek, “Bu adamla konuşmak konusunda ciddi misiniz?” diye sordu.

“Bu adamla konuşmak konusunda ciddi miyim? Neden, onunla işaret diliyle iletişim kuracağımı sanmıyorsunuz herhalde?” diye cevap verdi Daisy.

“Lütfen beni anlayın,” dedi Winterbourne. “Sizinle yalnız kalmayı arzu ediyorum.”

Daisy durdu ve yüzünde en ufak bir tedirginlik belirtisi olmaksızın Winterbourne’a baktı. Genç kızın etkileyici gözlerine ve gamzelerine bakarken genç adam, “Ne kadar da güzel bir kız!” diye düşündü kendi kendine.

“Bunu söyleyiş biçiminizden hoşlanmadım,” dedi Daisy. “Çok hükmeder gibi.”

“Yanlış ifade ettiysem beni affedin. Amacım sadece niyetimin ne olduğunu anlamanızı sağlamaktı.”

Genç kız iyice ciddileşerek gözlerini Winterbourne’a dikti. Bu kez gözleri her zamankinden daha güzeldi. “Bir erkeğin bana hükmetmesine ya da yaptıklarıma karışmasına hiçbir zaman müsaade etmedim,” dedi.

“Bana kalırsa hata yapıyorsunuz,” dedi genç adam. “Bazen bir erkeğin söylediklerine kulak vermelisiniz, elbette doğru olanın.”

Daisy, gülmeye başlayarak, “Erkekleri dinlemekten başka bir şey yapmıyorum ki zaten!” diye cevapladı. “Söyler misiniz peki, Bay Giovanelli sizce doğru erkek mi?”

Ceketinin yakasına küçük bir çiçek tutturulmuş olan beyefendi iki arkadaşın geldiğini görmüş ve büyük bir hızla genç kıza doğru ilerlemeye başlamıştı. Daisy’yi olduğu gibi Winterbourne’u da başını eğerek selamladı. Hoş bir gülümsemesi, zeki bakışları vardı; Winterbourne, adamın hiç de çirkin bir adam olmadığını düşündü. Buna rağmen Daisy’ye, “Hayır, bu doğru kişi değil,” dedi.

Daisy’nin insanları tanıştırma konusunda doğal bir becerisi olduğu aşikârdı; iki arkadaşının isimlerini söyleyip onları tanıştırdı ve her birini bir yanına alarak yürümeye başladı. İngilizceyi büyük bir ustalıkla konuşan Bay Giovanelli –ki Winterbourne, sonradan Amerikan İngilizcesini Amerikalı mirasyedi genç hanımlarla pratik yaparak geliştirdiğini öğrenecekti– genç kıza bir yığın kibar saçmalıklardan bahsetti. Davranışları aşırı derecede medeniydi. Hiçbir şey söylemeyen genç Amerikalı, insana uğramış olduğu hayal kırıklığına oranla daha cana yakın görünme imkânı veren İtalyan zekâsının mükemmelliği üzerine düşündü. Elbette Giovanelli, çok daha özel bir buluşma beklentisi içindeydi, bu randevunun üç kişilik bir geziden ibaret olacağını ummamıştı. Buna rağmen, uzun vadeli planlarına daha uygun olduğundan can sıkıntısını belli etmedi. Giovanelli’nin, davranışlarına dikkat ettiğini gören Winterbourne bundan oldukça memnun oldu. “O bir beyefendi değil,” dedi kendi kendine genç Amerikalı, “o sadece iyi bir beyefendi taklidi. Olsa olsa bir müzisyen, ucuz bir yazar ya da üçüncü sınıf bir sanatçıdır. Yakışıklı olması kimin umurunda!” Bay Giovanelli gerçekten yakışıklıydı, fakat kendi ülkesinden olan bu güzel bayanın, gerçek bir beyefendiyi sahtesinden ayırt edememesi Winterbourne’u olağanüstü sinirlendirmişti. Giovanelli sohbeti ve şakalarıyla kendini sevimli göstermeye uğraşıyordu. Kendisi taklitse bile, çok usta bir taklit olduğu kesindi. “Buna rağmen, iyi bir kız bunun farkına varabilmeli!” diye düşündü. Ve sonra bu genç kızın gerçekten iyi bir kız olup olmadığı sorusuna döndü tekrar. İyi bir kız, Amerikan tarzı küçük bir cilveleşme sözkonusu olsa bile, büyük olasılıkla kendisinden daha alt

sınıftan olan bir yabancıyla buluşur muydu? Bu buluşma gündüz vakti ve Roma'nın en işlek köşelerinden birindeydi; ama bu şartlardaki bir buluşmaya gitmeyi seçmek ahlak kurallarını hiçe sayan bir tutumun göstergesi sayılmaz mıydı? Garip görünse de Winterbourne, genç kızın "*amorosuyla*" buluşacağı sırada, kendisinin de ona eşlik etmesi konusunda bu kadar çaba göstermesine ve bu isteği yerine getirmeyi büyük bir hevesle kabul etmiş olmasına gerçekten sinirlenmişti. Genç kızın çok terbiyeli bir bayan olduğunu kabul etmek imkânsızdı; bellibaşlı nezaket kurallarından yoksundu. Bu nedenle genç kızın, aşk romanları yazarlarının "kural tanımaz tutkular" olarak adlandırdığı duyguların esiri olduğunu kabul edip, ona göre davranmak, durumu oldukça kolaylaştıracaktı. Genç kızın, ondan kurtulmak için can atıyormuş gibi davranması Winterbourne'un onu önemsememesine yardımcı olacak, Daisy Miller'ı fazla önemsememeyi becerebilmesi ise Winterbourne'un aklını bu genç kız ile meşgul etmesini engelleyecekti. Ancak Daisy küstahlık ve masumiyetin esrarlı bir karışımını sergilemeye devam ediyordu.

Genç kız yaklaşık on beş dakikadır kendisine eşlik eden iki kavalyeyle yürüyor, Winterbourne'a göründüğü kadarıyla Bay Giovanelli'nin söylediklerine çocuksu bir neşeyle cevap veriyordu. Bu sırada bir araba, Pincio'nun etrafındaki yolda ilerleyen taşıtların arasından ayrılıp, kaldırıma yanaşarak durdu. Aynı anda Winterbourne arabanın içinde oturan kişinin, arkadaşı Bayan Walker –az önce evinden ayrıldığı bayan– olduğunu ve kendisini eliyle işaret ederek yanına çağırdığını fark etti. Daisy Miller'ın yanından ayrılarak acele Bayan Walker'ın arabasına doğru ilerledi. Winterbourne onu, yüzü kızarmış, heyecanlı bir halde buldu. "Bu gerçekten çok korkunç," dedi Bayan Walker. "Bu kız böyle şeyler yapmamalı. Burada sizinle, iki erkekle yürümesi çok yanlış. Herkes dönüp ona bakıyor."

Winterbourne kaşlarını kaldırarak, "Bu durumu bu kadar büyütmenin yanlış olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Esas, kızın kendini mahvetmesine izin vermek yanlış!"

"O çok masum," dedi Winterbourne.

"Çok çılgın!" diye bağırdı Bayan Walker. "Annesi kadar kafası çalışmayan birini gördünüz mü hiç? Gittiğinizden beri, şu an bile bunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Onu bu durumdan kurtarmayı

denememek bile çok üzücü diye düşündüm. Arabayı hazırlamalarını söyleyip şapkamı taktım ve mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde buraya geldim. Tanrı'ya şükür ki sizi buldum!"

"Bizimle ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Winterbourne gülümseyerek.

"Ona arabaya binmesini söyleyip yarım saat kadar buralarda dolaştıracağım ki, etraftakiler onun tamamen utanmaz, ahlaksız biri olmadığını görsün. Sonra da onu sağ salim oteline bırakacağım."

"Bunun çok iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Winterbourne, "yine de deneyebilirsiniz."

Bayan Walker denedi. Winterbourne, yanlarından geçerken Bayan Walker'a sadece gülümseyerek selam verip, arkadaşı Giovanelli'yle yoluna devam eden Daisy'nin peşinden gitti. Daisy, Bayan Walker'ın kendisiyle konuşmak istediğini öğrenince, zarif bir şekilde adımlarının yönünü değiştirerek Bay Giovanelli'yle birlikte arabaya doğru yürümeye başladı. Arabanın yanına vardığında Bayan Walker'a yanındaki beyefendiyi onunla tanıştırma fırsatını yakaladığı için çok memnun olduğunu belirtti. Tanıştırma işini hemen halledip, hayatında Bayan Walker'ınki kadar güzel bir gezinti şalı görmediğini söyledi.

"Beğendiğine sevindim," dedi Bayan Walker tatlı tatlı gülümseyerek. "Arabaya binip şalı sana vermeme izin verir misin?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Daisy. "Siz gezinirken, bu şalı üstünüzde görmek beni çok daha memnun edecek."

"Arabaya binip benimle gez," dedi Bayan Walker.

"Bu harika olurdu, ama ben halimden çok memnunum!" diyerek yanındaki genç adamlara baktı.

"Harika olabilir sevgili çocuğum, ama buranın kurallarına göre uygun bir davranış değil!" diye üsteledi Bayan Walker; ellerini kavuşturup ciddi bir tavırla öne eğilmişti.

"O halde olmalı!" dedi Daisy. "Yürümezsem ölürüm!"

“Annenle yürüsen daha iyi olur tatlım!” dedi Cenovalı bayan ses tonunu yükselterek; sabrı iyice taşmıştı.

“Annemle mi?” diye atıldı genç kız. Winterbourne genç kızın bir sataşma kokusu aldığını anlamıştı. “Annem hayatında on adım bile yürümemiştir. Hem ayrıca biliyorsunuz ki,” diye ekledi gülerek, “ben beş yaşımı çoktan geçtim.”

“Daha aklı başında davranacak kadar büyüksün. Ayrıca hakkında konuşulacak kadar da büyüdün sevgili Daisy Miller.”

Daisy Miller, Bayan Walker’a sinirli bir şekilde gülümseyerek “Hakkımda konuşulacak kadar mı? Siz ne demek istiyorsunuz!”

“Arabama binersen sana açıklayacağım.”

Daisy gözlerini yanındaki adamlara çevirerek ikisine de acele birer bakış attı. Bay Giovanelli hafifçe öne arkaya sallanıyor, ellerini ovuşturuyor ve bir yandan da gülümsüyordu. Winterbourne ise bunun çok tatsız bir durum olduğunu düşündü. “Ne demek istediğinizi öğrenmek istediğimi sanmıyorum. Bundan hoşlanacağımı da sanmıyorum,” dedi Daisy biraz sonra.

Winterbourne, Bayan Walker’ın gezinti şalına sarınıp bir an önce oradan ayrılmasını diledi; fakat Bayan Walker, daha sonra Winterbourne’a söyleyeceği üzere, genç kızın kendisine meydan okumasından hiç hoşlanmamıştı. “Çok pervasız bir genç kız olduğunun düşünülmesini mi tercih edersin?” diye üsteledi Bayan Walker.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Daisy. Tekrar Bay Giovanelli’ye baktı sonra da Winterbourne’a döndü. Yanaklarında hafif bir pembelik vardı; fevkalade güzel görünüyordu. “Bay Winterbourne?” diye sordu hafifçe gülümsedikten sonra başını geri atıp Winterbourne’u tepeden tırnağa süzerek, “acaba saygınlığımı korumak için arabaya binmem gerektiğini mi düşünüyor?”

Winterbourne kızardı; bir an için ne diyeceğini bilemedi. Genç kızın kendi “saygınlığı” hakkında bu şekilde konuştuğunu duymak tuhaftı. Fakat kendisi, karşısında genç bir bayan bulunduğunu unutmadan, kibar bir biçimde konuşmalıydı. Bu durumda yapılabilecek en kibarca davranışsa sadece doğruyu söylemekti ve Winterbourne’a göre doğru olan da –onu

okuyucuya tanıtmak için verdiğim birkaç ipucu düşünüldüğünde– Daisy Miller'ın Bayan Walker'ın tavsiyesine uymasıydı. Winterbourne genç kızın zarif güzelliğine baktı ve sonra, "Bence arabaya binmelisiniz," dedi.

Daisy sinirli bir kahkaha atarak, "Hiç bu kadar acımasız bir şey duymadım. Eğer bu davranışım uygunsuzsa Bayan Walker," diye devam etti, "o zaman ben de baştan aşağı uygunsuz biriyim ve bu nedenle de benden ümidi kesmelisiniz. Hoşça kalın, size iyi gezintiler dilerim!" Ve zafer kazanmış bir havayla veda eden Bay Giovanelli'yle birlikte arkasını döndü.

Bayan Walker gözlerinde yaşlarla genç kızın arkasından bakakaldı. "Arabaya binin bayım," dedi Winterbourne'a yanındaki koltuğu göstererek. Genç adam Bayan Walker'a, genç kıza eşlik etmesi gerektiğini hissettiğini söyledi; bunun üzerine Bayan Walker, Winterbourne'a, kendisine bu iyiliği yapmayı reddederse onunla bir daha asla konuşmayacağını belirtti. Bu konuda ciddi olduğu belliydi. Winterbourne, Daisy ve Bay Giovanelli'ye yetişerek, elini genç kıza uzattı ve Bayan Walker'ın ona eşlik etmesi konusunda ısrarcı davrandığını söyledi. Genç kızın gayet rahat bir şekilde, Bayan Walker'ın büyük bir hoşgörüyle vazgeçirmeye çabaladığı pervasız hareketlerine devam edeceğini sanmıştı. Halbuki genç kız Winterbourne'a göz ucuyla bakıp sadece elini sıkmış, Giovanelli ise kendisini oldukça abartılı bir şapka hareketiyle uğurlamıştı.

Winterbourne, Bayan Walker'ın arabasındaki yerini aldığında canı oldukça sıkkın görünüyordu. "Bu davranışınız hiç de akıllıca değildi," dedi samimi bir ifadeyle. Bu arada araba da diğer taşıtların arasına girip trafiğe karıştı.

"Böyle bir durumda," diye yanıtladı Bayan Walker, "akıllı davranmayı değil, samimi davranmayı yeğlerim."

"Ama samimiyetiniz onu sadece incitti ve gitmesine neden oldu."

"Çok da iyi oldu," dedi Bayan Walker. "Saygınlığını tehlikeye atmakta bu kadar kararlıysa, bunu ne kadar çabuk öğrenirsek o kadar iyi olur; ona göre davranırız."

"Kötü bir niyeti olmadığından eminim," dedi Winterbourne.

“Bir ay önce ben de senin gibi düşünüyordum. Fakat çok ileri gitti.”

“Ne yapıyor peki?”

“Burada yapılmaması gereken her şeyi; önüne gelen erkekle flört ediyor, kim olduğu belirsiz İtalyanlarla gizli saklı yerlerde oturuyor, bütün bir gece aynı kişiyle dans ediyor, gece saat on birde ziyaretçi kabul ediyor. Ziyaretçiler geldiğinde annesi gidiyor.”

“Ama küçük kardeşi,” dedi Winterbourne gülerek, “gece yarısına kadar uyumuyor.”

“O da gördüklerinden örnek alıyor olmalı. Bana, kaldıkları otelde herkesin bu genç kızın dedikodusunu yaptığı ve bir bey otele gelip Daisy Miller’ı sorduğunda hizmetçilerin kendi aralarında gülüştüğü söylendi.”

“Hizmetçilerin ne dediği umurumda bile değil!” dedi Winterbourne öfkeyle. “Zavallı kızın tek hatası,” diye ekledi hemen, “çok cahil olması.”

“Doğuştan kaba,” dedi Bayan Walker. “Bu sabahı düşünelim mesela. Vevey’de onunla ne kadar vakit geçirdiniz?”

“Birkaç gün.”

“Vevey’den ayrılmak zorunda oluşunuzu kişisel bir olay haline getirmesi çok yerinde bir davranış o halde!”

Winterbourne bir süre sessiz kaldı; sonra “Sanırım Bayan Walker, siz ve ben Cenova’da çok uzun bir süre yaşadık,” dedi ve Bayan Walker’dan, arabasına binmesini hangi niyetle istediğini kendisine söylemesini rica etti.

“Daisy Miller’la olan arkadaşlığınızı sona erdirmenizi, onunla flört etmemenizi, kendisini teşhir etmesine daha fazla fırsat vermemenizi, kısacası onu yalnız bırakmanızı rica edecektim.”

“Korkarım bunu yapamam. Ondan çok hoşlanıyorum,” dedi Winterbourne.

“Daha da önemlisi, onun bir skandal yaratmasına yardım etmemelisiniz.”

“Benim ona karşı hissettiklerimde skandal yaratacak bir durum yok.”

“Onun anladığı şekliyle bunun olacağı muhakkak. Yine de ben düşündüklerimi söyledim, bu nedenle içim rahat,” diye devam etti Bayan Walker. “Bu genç bayanla yürümeye devam etmek istiyorsanız, sizi arabadan indireyim. Hâlâ bir şansınız var.”

Araba, Pincian Bahçesi’nin Roma duvarının üzerinden geçen ve güzel Villa Borghese’ye tepeden bakan bölümünden geçiyordu. Yakınında, birkaç sandalyenin bulunduğu geniş bir bahçe duvarı vardı. Uzaktaki banklardan birinde Bayan Walker’ın onlara doğru yaklaşırken kafasını öbür tarafa çevirdiği bir bay ve bayan oturuyordu. Aynı anda onlar da kalkıp bahçe duvarına doğru yürümeye başladılar. Winterbourne sürücüye durmasını söyleyip arabadan indi. Bayan Walker bir an ona sessizce baktı; sonra da Winterbourne şapkasını kaldırıp onu selamlarken kibirli bir havayla oradan uzaklaştı. Winterbourne olduğu yerde durarak gözlerini Daisy ve kavalyesine çevirdi. Kimseyi görmedikleri apaçıktı; birbirleriyle fazlasıyla meşguldüler. Alçak bahçe duvarına ulaştıklarında bir süre Villa Borghese’nin kocaman çam ağaçlarına baktılar; sonra Giovanelli duvarın geniş çıkıntısına alışkanlıkla oturdu. Batmaya hazırlanan güneşin, bulutların arasından sızan ışıkları pırıl pırıl parlayan oklara benziyordu. Bunun üzerine Bay Giovanelli, güneş şemsiyesini Daisy’nin elinden alarak açtı. Genç kız biraz daha yakına gelince Giovanelli de şemsiyeyi genç kızın üzerine tuttu; bir süre sonra da genç kızın omuzlarının üzerine kadar indirdi. Böylece ikisinin de başları Winterbourne’un göremeyeceği biçimde şemsiyenin altında kalmıştı. Genç adam biraz daha oyalandıktan sonra yürümeye başladı. Fakat şemsiyeli çifte doğru değil, teyzesi Bayan Costello’nun kaldığı eve doğru.

IV

Ertesi gün otelde Daisy Miller'ı sorduğunda en azından hizmetçiler arasında bir gülüşme olmaması Winterbourne'un kendini iyi hissetmesine neden oldu. Fakat Bayan Miller ve kızı otelde değillerdi ve ertesi gün tekrar ziyaretlerine gittiyse de yine onları bulamama talihsizliğine uğradı. Bayan Walker'ın partisi üçüncü günün akşamındaydı ve ev sahibesinin yaptığı son görüşmelerindeki soğuk tavrına rağmen Winterbourne davetliler arasındaydı. Bayan Walker, Avrupa'da yaşarken, Avrupa toplumunu kendince incelemeye özen gösteren Amerikalı hanımlardandı ve bu vesileyle topladığı birçok değişik insan numunesinin neredeyse her biri bir ders kitabı sayılabilirdi. Winterbourne partiye katıldığında Daisy Miller henüz yoktu; fakat az sonra genç kızın annesinin partiye yalnız başına, oldukça mahcup ve pişman bir yüz ifadesiyle katıldığını gördü. Bayan Miller'ın saçları, şakaklarının üzerinde her zamankinden daha çok bukleyle süslüydü. Bayan Miller, Bayan Walker'ın yanına doğru ilerlerken Winterbourne da onlara yanaştı.

"Gördüğünüz gibi yalnız geldim," dedi zavallı Bayan Miller. "Çok tedirginim, elim ayağıma dolaşıyor; ilk defa bir partiye tek başıma katılıyorum, özellikle de bu ülkede. Randolph veya Eugenio veya başka birini getirmek istedim, fakat Daisy tek başıma gelmem için üsteledi. Ancak ben yalnız gezmeye alışkın değilim."

"Peki kızınız bize katılmayı düşünmüyor mu?" diye sordu Bayan Walker imalı bir biçimde.

"Aslında Daisy çoktan hazırdı," dedi Bayan Miller, kızının başına gelen olayları anlatırken her zaman yaptığı gibi, felsefi olmasa da, tarafsız bir tarihçi havasıyla, "Parti için özellikle yemekten önce giyindi. Fakat yanında partiye getirmek istediği şu İtalyan beyefendi var. Piyano çalmakla o kadar meşguldüler ki, piyanonun başından hiç kalkamayacakmış gibi görünüyorlardı. Yine de çok geçmeden geleceklerini sanıyorum."

"Bu şekilde geleceğini duyduğuma üzüldüm," dedi Bayan Walker.

"Aslında ona, eğer üç saat sonra geleceklerse yemekten önce giyinmesinin hiçbir anlamı olmadığını söyledim," diye yanıtladı Daisy'nin

annesi. “Bay Giovanelli’yle oturup çene çalmak için bu kadar şık bir elbise giymesinin ne anlamı var, çözemedim.”

“Bu korkunç bir şey!“ dedi Bayan Walker, arkasına dönüp Winterbourne’un duyacağı şekilde. “Kendini nasıl da afişe ediyor. Onu uyarma cesaretini gösterdiğim için benden intikam alıyor. Buraya geldiğinde onunla kesinlikle konuşmayacağım.”

Daisy saat on birden sonra geldi fakat o, böyle durumlarda birinin gelip kendisiyle konuşmasını bekleyecek türden biri değildi. Gözalıcı güzelliğiyle, bir yandan gülümseyerek, bir yandan etrafındakileri bir iki sözle selamlayarak, elinde büyük bir buket çiçek ve yanında Bay Giovanelli’yle ilerledi. Bu sırada herkes konuşmayı bırakmış ve dönmüş, onu izliyordu. Genç kız doğrudan Bayan Walker’ın yanına gitti. “Korkarım hiç gelmeyeceğimi düşünüyordunuz; bu nedenle size haber vermesi için annemi yolladım. Bay Giovanelli’nin gelmeden önce bazı parçaları

çalmasını istedim; biliyorsunuz, kendisi gerçekten çok güzel şarkı söylüyor ve sizden, ona şarkı söyleyip söyleyemeyeceğini sormanızı rica ediyorum. Bu Bay Giovanelli; size daha önceden tanıştırmıştım, fevkalade bir sesi ve ayrıca çok hoş bir repertuarı var. Bu akşam özellikle hepsinin üzerinden geçmesini istedim, otelde harika vakit geçirdik.”

Bütün bunları herkesin duyabileceği, hoş ve neşeli bir sesle anlattıktan sonra ev sahibesine ve etrafa bakınmaya başladı, bir yandan da elbisesinin omuzlarını düzeltiyordu. “Tanıdığım birileri var mı?” diye sordu.

“Sanırım herkes seni tanıyor!” dedi Bayan Walker, imalı bir ifadeyle ve sonra da Bay Giovanelli’yle alelade selamlaştı. Buna karşılık genç adam Bayan Walker ile selamlaşırken son derece nazikti. Gülümseyerek eğildi, bıyıklarını burarak bakışlarını etrafta gezdirdi ve yakışıklı bir İtalyan’dan bir akşam partisinde yapması beklenen bütün davranışları sergiledi. Sonradan Bayan Walker’ın kendisinden kimin şarkı söylemesini istediğini bir türlü bulamadığını söylediği Bay Giovanelli, güzel bir şekilde dört beş şarkı söyledi. Görünüşe bakılırsa kendisine ricada bulunan Daisy değildi. Daisy piyanodan uzakta oturuyordu ve Bay Giovanelli’nin sesine hayran olduğunu herkesin içinde itiraf etmesine rağmen, hiç de sessiz sayılmayacak bir ses tonuyla konuşuyordu.

“Odaların bu kadar küçük olması çok kötü, ne yazık ki dans edemeyeceğiz,” dedi Winterbourne’a sanki onu beş dakika önce görmüş gibi.

“Dans edemediğimize üzülmedim. Ben dans etmem,” diye cevapladı Winterbourne.

“Elbette dans etmezsiniz, çünkü çok ciddisiniz,” dedi Daisy. “Umarım Bayan Walker’la yaptığınız gezintiden memnun kalmışsınızdır.”

“Hayır, hiç memnun kalmadım; sizinle yürümeyi tercih ederdim.”

“Çiftlere ayrıldığımız çok daha iyi oldu,” dedi Daisy. “Bayan Walker’ın böylesinin daha uygun olacağını iddia ederek benim arabasına binmemi ve Bay Giovanelli’yi yalnız bırakmamı istemesi kadar saçma bir şey duydunuz mu hiç? İnsanlar ne kadar farklı düşünüyor! Böyle bir şey yapmak, Bay Giovanelli’ye karşı büyük kabalık olurdu; kendisi neredeyse on gündür bu yürüyüşü yapmaktan bahsediyordu.”

“Böyle bir şeyden size bahsetmemeliydi bile,” dedi Winterbourne. “Bu ülkenin genç kızlarından birine sokaklarda yürümeyi teklif etmeye asla cesaret edemezdi.”

“Sokaklarda mı?” diye bağırdı Daisy o tatlı bakışıyla. “Peki bu durumda ona nerede yürümeyi teklif edecekti? Ayrıca Pincio sokak sayılmaz; hem ben, Tanrı’ya şükür ki, bu ülkenin genç kızlarından biri değilim. Buradaki genç kızlar anladığım kadarıyla zamanlarını sıkıcı şeylerle uğraşarak geçiriyorlar ve neden onlar yüzünden alışkanlıklarımı değiştirecekmişim, anlamıyorum.”

“Korkarım sizin alışkanlıklarınız flörte giriyor,” dedi Winterbourne gayet ciddi bir ifadeyle.

“Elbette öyle,” diye yanıtladı genç kız, her zamanki güleç bakışlarıyla. “Ben müthiş çapkınımdır! Güzel olup da çapkınlık yapmayan bir kız gördünüz mü hiç? Ama şimdi de bana güzel bir kız olmadığımı söyleyeceksiniz korkarım.”

“Siz çok güzel bir bayansınız, fakat ben sadece ve sadece benimle flört etmenizi dilerdim,” dedi Winterbourne.

“Ah! Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim, ama siz benim flört etmeyi düşüneceğim son erkeksiniz. Daha önce de söylediğim gibi siz fazla ciddisiniz.”

“Bunu çok sık tekrarlıyorsunuz,” dedi Winterbourne.

Daisy memnuniyetini belli edercesine gülümsedi. “Eğer sizi kızdıracağıma dair en ufak bir ümidim olsa yeniden söylerdim.”

“Bunu yapmayın; kızdığımda her zamankinden daha ciddi olurum. Yine de benimle flört etmek niyetinde değilseniz, en azından piyano çalan arkadaşınızla da flört etmeyi bırakın. Burada bu tür şeyleri anlamazlar.”

“Ben hiçbir şeyi anlamadıklarını sanmıştım!” diye atıldı Daisy.

“Bekâr genç bayanlar söz konusu olduğunda hayır.”

“Bana kalırsa bekâr genç bayanların flört etmesi, yaşını almış evli kadınların flört etmesinden çok daha uygun,” dedi Daisy.

“Buranın yerlileriyle birlikte yaşıyorsanız, buranın âdetlerine göre davranmanız gerekir. Flört etmek tamamen Amerikalılara özgü bir âdettir; burada böyle bir şey yok. Bu yüzden yanınızda anneniz olmadan Bay Giovanelli’yle görüşmeniz...”

“Aman Tanrım! Zavallı anneciğim!” diyerek araya girdi Daisy.

“Siz flört ediyor olmasanız bile Bay Giovanelli’nin niyeti başka.”

“Onun bana akıl öğretmek gibi bir niyeti olduğunu sanmıyorum,” dedi Daisy neşe içinde. “Ayrıca çok merak ediyorsanız, biz flört etmiyoruz; sadece çok çok iyi iki arkadaşız, çok yakın iki arkadaş.”

“Eğer birbirinize âşıksanız o zaman başka elbette,” diye cevap verdi Winterbourne.

Bu ana kadar Daisy, Winterbourne’un kendini samimiyetle ifade etmesine izin vermişti. Bu yüzden Winterbourne’un, onu bu çıkışla şok etmek gibi bir niyeti yoktu. Fakat genç kız anında ayağa kalktı, gözle görülür bir şekilde kızardı. Bu durum, Winterbourne’un Amerikalı kızların dünyadaki en tuhaf varlıklar olduğunu düşünmesine neden oldu. “Bay Giovanelli en

azından bana bu kadar kötü şeyler söylemiyor," dedi Daisy, Winterbourne'a bir bakış atarak.

Winterbourne hayretler içerisinde Daisy'ye bakakalmıştı. Bu arada Bay Giovanelli de şarkı söylemeyi bitirip piyanodan kalktı ve Daisy'nin yanına geldi. "Diğer odaya geçip bir çay almak istemez misiniz?" diye sordu Giovanelli o hoş gülümsemesiyle Daisy'nin önünde eğilerek.

Daisy, Winterbourne'a döndü ve tekrar gülümsemeye başladı. Bu nedensiz gülüşe bir anlam veremeyen Winterbourne'un kafası iyice karışmıştı; yine de bu gülümseyiş, Daisy'nin yüzünün içgüdüsel olarak eskisi gibi yumuşak ve tatlı bir hale gelişi, kendisini affedişinin bir belirtisi gibi görünüyordu. "Bay Winterbourne'un bana çay içmeyi teklif etmesi görülmüş şey değildir," dedi Daisy, o muzip ifadesiyle.

"Ben söyleyeceğimi söyledim," diye yanıtladı Winterbourne.

"Açık bir çayı tercih ederim," diye cevap verdi Daisy, sonra da Giovanelli'yle beraber Winterbourne'un yanından ayrıldı. Gecenin geri kalanını bitişik odadaki pencerenin pervazında oturup konuşarak geçirdiler. Piyanoda ilginç bir şeyler çalınıyordu, fakat konuşmaya dalan gençlerin ikisi de bunun farkında bile değildi. Daisy vedalaşmak için Bayan Walker'ın yanına geldiğinde, Bayan Walker, genç kız partiye ilk geldiğinde boş bulunup onu engelleyemediği için hissettiği rahatsızlığı özenle telafi etti; genç kıza sırtını dönüp, onu salonun ortasında öylece bıraktı. Bu sırada Winterbourne kapının yanında duruyordu; olan biten her şeyi görmüştü. Daisy'nin rengi solmuş, gözlerini annesine çevirmişti, fakat Bayan Miller sıradan bir görgü kuralının açıkça ihlal edildiği az önceki durumun farkında bile değildi. Aslında bizzat kendisi bu görgü kuralını yerine getirdiğine dikkat çekmek gibi uygunsuz bir istek içinde görünüyordu. "İyi geceler Bayan Walker," dedi, "gerçekten güzel bir gece geçirdik. Gördüğünüz gibi Daisy'nin partilere bensiz gitmesine izin versem de, bensiz ayrılmasını istemiyorum." Daisy solgun ve asık bir yüzle kapının yanındaki yuvarlak alana yöneldi. Winterbourne ilk defa genç kızı bu kadar üzgün ve afallamış, bir o kadar öfkeli görmüştü. Kendi adına epeyce üzülmüştü.

"Bu çok acımasızcaydı," dedi Bayan Walker'a.

"Bir daha asla benim salonuma giremez," diye yanıtladı ev sahibi.

Winterbourne genç kızı artık Bayan Walker'ın salonunda göremeyeceğini bildiği için mümkün olduğu kadar sık Bayan Miller'ın oteline uğruyordu. Fakat bayanlar nadiren oteldeydiler, Winterbourne onları otelde bulduğunda ise sadık Giovanelli hep yanlarındaydı ve bu parlak zekâlı küçük Romalı, Daisy'yle birlikte salonda yalnız oluyordu. Anlaşılan Bayan Miller, İtalyan'ı, kızını kontrol altında tutmanın önemli bir aracı olarak görüyordu. Winterbourne ilk başta biraz da şaşkınlıkla Daisy'nin Giovanelli'yle yalnız olduğu durumlarda kendisinin gelişinden hiçbir şekilde utanıp sıkılmadığını fark etti. Fakat artık Daisy'nin kendisini şaşırtmayacağını hissetmeye başlamıştı; Giovanelli'yle baş başa geçirdikleri anın bölünmesinden rahatsız olmuşa benzemiyordu; Daisy her iki beyefendiyle de sanki tek bir kişiyle konuşuyormuş gibi neşeli ve rahattı. Konuşmasında her zamanki gibi küstahlık ve çocuksuluğun o tuhaf karışımı vardı. Winterbourne kendi kendine, Daisy'nin, Bay Giovanelli'yle gerçekten ilgileniyorsa, konuşmalarının mahremiyetini korumak için özel bir çaba göstermeyişinin tuhaf olduğunu düşündü. Zaten ondan hoşlanmasının nedeni, daha çok, bu çocuksu sayılabilecek kayıtsızlığı ve bitmek tükenmek bilmeyen şakacılığıydı. Nedenini açıklamakta zorlansa da, Daisy, Winterbourne'a asla kıskançlık etmeyecek bir genç kız gibi geliyordu. Okuyucuyu da alayla gülümsetme riskine girerek şunu belirtmeliyim ki, şimdiye kadar ilgilendiği kadınlar düşünüldüğünde, pek çok olasılığı göze alarak, sık sık onlardan korkması –gerçek anlamda onlardan korkması– gerektiğini hissetmişti. Daisy Miller'dan korkması gerekmediğini anlaması kendini iyi hissetmesini sağlamıştı. Ne var ki bu hissin Daisy'yi yücelten bir his olmadığını da eklemek gerekir; bu, aynı zamanda Daisy'nin çok sıradan, basit bir genç kız olduğuna dair inancından ya da daha çok endişesinden ileri geliyordu.

Fakat Daisy'nin Giovanelli'den çok hoşlandığı ortadaydı. Adam ne zaman bir şeyler söylese ona bakıyor, sürekli olarak şunu ya da bunu yapmasını istiyor ve devamlı genç adamla şakalaşıp ona sataşıyordu. Genç kız, Winterbourne'un Bayan Walker'ın küçük partisinde kendisine söylediği can sıkıcı sözleri tamamen unutmuş gibi görünüyordu. Bir pazar günü öğleden sonra teyzesiyle St. Petrus kilisesine giden Winterbourne, değişmez arkadaşı Bay Giovanelli'nin eşliğinde büyük kilisenin oralarda gezinen Daisy'yi fark etti. Hemen genç kızı ve kavalyesini işaret etti Bayan Costello'ya. Yaşlı kadın gözlüğünün yardımıyla onlara bir an baktıktan sonra şöyle dedi:

“Bugünlerde seni bu kadar dalgınlaştıran şey buydu demek?”

“Dalgın göründüğümün farkında bile değilim,” dedi genç adam.

“Kafan çok dolu görünüyor, bir şeyler düşünüyorsun.”

“Peki, beni düşünmekle itham ettiğin şey

nedir?”

“Şu genç bayanın, Bayan Baker, Bayan Chandler, adı neydi? Daisy Miller’ın şu küçük vitrin mankeniyle olan gizli gönül macerasını.”

“Bu kadar aleni biçimde yaşanan bir ilişkiyi gizli bir gönül macerası olarak mı adlandırıyorsun?” diye sordu Winterbourne.

“Bu, onların akılsızlığı, bu şekilde davranmak marifet değil,” dedi Bayan Costello.

“Hayır,” diye devam etti Winterbourne teyzesinin az önce sözünü ettiği dalgın halini doğrularcasına, “ben bunun gizli bir gönül macerası olarak kabul edilecek bir şey olduğuna inanmıyorum.”

“Birçok insanı bu konuda konuşurken duydum, genç kızın ona kapıldığını söylüyorlar.”

“Çok samimi oldukları kesin,” dedi Winterbourne.

Bayan Costello tekrar taktığı gözlüğüyle genç çifti inceledi. “Adam gerçekten çok yakışıklı. Olan biteni anlamak zor değil. Sanırım onun dünyadaki en asil ve en mükemmel erkek olduğunu düşünüyordur. Onun gibi birine hiç rastlamamıştır; bu adam, uşaklarından bile daha iyi. Bana kalırsa bu adamı Daisy Miller’la tanıştıran da uşaklarıdır. Bu durumda bu genç adam Daisy Miller ile evlenmeyi başarabilirse, yardımcıları da yüklü bir komisyonu hak etmiş olur.”

“Daisy’nin onunla evlenmeyi düşündüğünü sanmıyorum,” dedi Winterbourne. “Ayrıca onun da Daisy’yle evlenmeyi umut ettiğine inanmıyorum.”

“Daisy’nin hiçbir şey düşünmediğinden emin olabilirsin. Altın çağda yaptıkları gibi, saatlerce, hatta günlerce keyfe keder yaşamayı sürdürebilir.

Bundan daha bayağı bir şey düşünemiyorum. Ayrıca her an sana nişanlandığını söyleyebileceğini de sakın aklından çıkarma," diye ekledi Bayan Costello.

"Bu Giovanelli'nin umduğundan çok daha fazla olur bana kalırsa," dedi Winterbourne.

"Giovanelli de kim?"

"Şu ufak tefek İtalyan. Ona, kendisi hakkında sorular sorup, bir şeyler öğrenme fırsatı buldum. Görünüşe göre saygıdeğer bir genç adam, anladığım kadarıyla da bir avukat. Fakat birinci sınıf denilebilecek bir semtte oturmuyor. Onları uşağın tanıştırmış olma ihtimali tamamen yok değil. Daisy'den epeyce etkilendiği de oldukça açık. Eğer Daisy onun dünyadaki en mükemmel erkek olduğunu düşünüyorsa, o da bu genç hanımın sahip olduğu gibi bir zenginliği, ihtişamı ve lüksü hiç bu kadar yakından görmemiştir. Hem ayrıca Daisy, ona harikulade güzel görünmüş ve ilginç gelmiş olmalı. Onunla evlenme hayalleri kurduğundan şüpheliyim. Bu, ona gerçekleşmesi imkânsız bir şey gibi görünmüş olmalı. Daisy'ye yakışıklı yüzünden başka verebilecek hiçbir şeyi yok. Ayrıca bir de şu gizemli dolarlar diyarında yaşayan zengin Bay Miller var. Hem, Giovanelli, Daisy'ye sunacak bir unvanı olmadığını da biliyor. Keşke bir kont ya da *marki* olsaydı! Onu aralarına kabul etmelerini sağlayan şansına şaşıyor olmalı."

"Sanırım bunun nedenini yakışıklılığına bağlamıştır. Ayrıca Daisy Miller'ın da canı ne isterse onu yapan bir genç bayan olduğunu düşünüyordur," dedi Bayan Costello.

"Daisy ve annesinin," diye devam etti Winterbourne, "henüz bir kont ya da marki yakalama düşüncesine sahip olacak –nasıl desem– kültür seviyesine ulaşmadıkları çok doğru. Düşünsel olarak bu kavramdan yoksun olduklarına inanıyorum."

"Ah! Ama Daisy'nin kavalyesi buna inanmaz," dedi Bayan Costello.

Winterbourne, o gün St. Peter's'da Daisy'nin "gizli gönül macerası" ile ilgili araştırmasında yeterince kanıt topladı. Roma'da yaşayan bir grup Amerikalı hanım, büyük sütunlardan birinin dibinde portatif bir iskemlede oturan Bayan Costello'yla konuşmaya gelmişlerdi. Akşam duası, yakında

bulunan koronun söylediği etkileyici ilahiler ve buna eşlik eden org sesleriyle ilerliyordu. Bu sırada Bayan Costello ve arkadaşları arasında da zavallı Daisy Miller'ın bu sefer gerçekten çok ileri gittiği hakkında hummalı bir sohbet devam ediyordu. Winterbourne duyduklarından hoşnut değildi, fakat kilisenin geniş merdivenlerini çıkarken önünde beliren Daisy'nin suç ortağı Giovanelli'yle birlikte üstü açık bir arabaya binip Roma'nın sokaklarına doğru ilerlediğini görünce, genç kızın gerçekten de çok ileri gittiğini düşünmekten kendini alamadı. Winterbourne genç kızın tamamen yoldan çıktığına inandığından değil, bu kadar güzel, masum ve savunmasız olduğunu düşündüğü Daisy'nin kendini gerçekten seviyesiz bir duruma düşürdüğünü duyması nedeniyle onun adına çok üzülmüştü. Bunun üzerine genç kızın annesini olup bitenlerle ilgili olarak üstü kapalı bir biçimde uyarmaya karar verdi.

Bir gün Corso'da muhteşem güzellikteki koridorlarını gezdiği Doria Sarayı'ndan henüz çıkmış –kendisi gibi turist– bir arkadaşına rastlamıştı. Arkadaşı, Valázquez'in sarayın odalarından birinde asılı duran harikulade "Masum X" portresi hakkında kısa bir süre konuştuktan sonra, "Bu arada aynı odada daha farklı bir türde bir başka tablo daha seyretme zevkine eriştim; geçen hafta bana gösterdiğin şu güzel Amerikalı genç kızdan bahsediyorum," diye devam etti. Winterbourne'un soruları üzerine her zamankinden daha da güzel görünen Amerikalı genç kızı bir arkadaşıyla birlikte, Papa'nın bir portresinin sergilendiği kuytu bir bölmede otururken gördüğünü anlattı.

"Arkadaşı kimdi peki?" diye sordu Winterbourne.

"Yakasında çiçek taşıyan genç bir İtalyan. Kız fevkalade güzel, ama geçen gün söylediklerinden anladığım, onun üst sınıfa mensup bir genç kız olduğuydu."

"Zaten öyle!" diye yanıtladı Winterbourne ve bilgi kaynağının gerçekten Daisy ve Giovanelli'yi beş dakika kadar kısa bir süre önce birlikte gördüğünden emin olduktan sonra, bir arabaya atlayarak Daisy'nin annesini ziyarete gitti. Bayan Miller oteldeydi; Daisy'nin olmadığı bir zamanda geldiği için üzgün olduğunu söyledi.

"Bay Giovanelli'yle bir yerlere gittiler. Hep Bay Giovanelli'yle birlikte dolaşır oldu," dedi Bayan Miller.

“Çok samimi olduklarını fark ettim,” dedi Winterbourne.

“Ah! Sanki birbirleri olmadan yaşayamayacaklarmış gibi! Ama Bay Giovanelli gerçek bir beyefendi. Daisy’ye artık kendisini nişanlanmış sayması gerektiğini söyleyip duruyorum.”

“Peki Daisy buna ne diyor?”

“Daisy nişanlı falan olmadığını söylüyor. Ama olabilir de!” dedi Daisy’nin annesi. “Çünkü öyleymiş gibi davranmaya devam ediyor. Ama Bay Giovanelli söz verdi; nişanlandıklarını Daisy söylemezse o söyleyecek. Bay Miller’a bu konuda bir mektup yazmak isterdim; siz benim yerimde olsaydınız yazmak istemez miydiniz?”

Winterbourne kesinlikle yazmak isteyeceğini belirtti. Daisy’nin annesinin o hep sözü edilen bir ebeveynin sahip olması gereken ihtiyatla hiçbir ilgisi olmayan bu yaklaşımı onu o kadar şaşırtmıştı ki, onu Daisy’ye göz kulak olması için uyarma girişiminin tamamen anlamsız olduğunu hissedip bundan vazgeçti.

Bundan sonra Winterbourne, Daisy’yi kaldığı otelde bir kere bile bulamadı. Ayrıca genç kıza ortak arkadaşlarının evlerinde rastlamak gibi bir şansı da olmadı; çünkü –daha önce de sezdiği gibi– etraftaki aşırı şüpheci insanlar genç kızın çok ileri gittiğine karar vermişlerdi. Daisy’yi davetlere çağırmaya son verdiler. Tutucu Avrupalılara, Daisy Miller’ın genç bir Amerikalı olmasına rağmen, genç bir bayana uygun davranışlar sergilemediği ve buradaki Amerikalılar tarafından bile kendisine anormal gözüyle bakıldığı gerçeğini açıklamak istediklerini imalı bir biçimde belirtiyorlardı. Winterbourne, kendisine karşı soğuk davranan ve onu bilinçli bir şekilde dışlayan bu insanlar karşısında Daisy’nin neler hissettiğini merak ediyor ve bazen Daisy’nin bu durumla ilgili hiçbir şeyin farkında olmadığından şüphelenerek kızıyordu. Kendi kendine, Daisy’nin dışlanma konusunda düşünebilmek ya da bunun farkına varabilmek için fazlasıyla hafif ve çocuksu, çok cahil ve mantıksız, fazlasıyla dar görüşlü olduğunu söylüyordu. Bazen de o zarif ve sorumsuz bedeninde, yarattığı etkinin farkında olan, söz dinlemez ve tutkulu bir kişilik taşıdığına inanıyordu. Winterbourne kendi kendine, Daisy’nin bu küstahlığının masumluğundan mı yoksa oldukça görgüsüz bir sınıfa mensup genç bir insan olmasından mı kaynaklandığını soruyordu. Daisy’nin masum olduğu

düşüncesine sadık kalmak genç adama göre giderek fazlasıyla gereksiz bir kibarlık oluyordu. Az önce de söz etme fırsatım olduğu gibi, Winterbourne'un Daisy söz konusu olduğunda mantığını kullanamaz hale geldiğini fark etmesi, kendi kendine kızmasına sebep oluyor; Daisy'nin tuhaf davranışlarının ne kadarının aileden ya da milliyetinden ileri geldiği, ne kadarının kişisel olduğunu kesinleştirmek için dayanılmaz bir istek duyuyor oluşuna epeyce canı sıkılıyordu. Fakat hangi açıdan bakılırsa bakılsın, Winterbourne genç kızla bir ilişki yaşama fırsatını elinden kaçırmıştı ve artık çok geçti. Genç kız Bay Giovanelli'ye tamamen "kapılmıştı."

Daisy'nin annesiyle yaptığı görüşmeden birkaç gün sonra, Winterbourne, genç kızla "Sezar'ın Sarayı" olarak bilinen, artık üstünde sadece çiçeklerin açtığı o güzelim harabede karşılaştı. Roma'ya henüz gelmiş bahar havasını çiçeklerin o mis kokuları doldurmuş, Palantine Tepesi'nin engebeli yüzeyini henüz cılız çimenler kaplamıştı. Daisy, üzeri yosun tutmuş mermerlerle kaplı, etrafı tarihi yazıtlarla çevrili bu geniş harabe tümseklerinden birinin üzerinde geziniyordu. Roma, hiç şu anda olduğu kadar güzel görünmemişti Winterbourne'a. Bir süre şehri uzaktan çevreleyen şekil ve renklerin büyüleyici uyumunu seyretti. Havadaki yumuşak nemli çimen kokusunu içine çekmesi yılın bu en canlı, taze zamanını daha iyi hissetmesini sağladı. Bulunduğu mekânın eski zamanlara ait havası gizemli bir biçimde varlığını yeniden hissettiriyordu. Daisy, Winterbourne'a daha önce hiç bu kadar güzel görünmemiş gibiydi; fakat bu, Daisy ile her karşılaştıklarında hissettiği bir duyguydu. Giovanelli genç kızın yanında yürüyordu, o da alışılmışın dışında yakışıklı görünüyordu.

"Çok yalnız olduğunuzu düşünüyorum!" dedi Daisy.

"Yalnız mı?" diye sordu Winterbourne.

"Ne zaman görsem yalnız başınıza geziyorsunuz. Sizinle yürüyecek birileri yok mu?"

"Maalesef ben arkadaşınız kadar şanslı değilim," dedi Winterbourne.

Giovanelli baştan beri Winterbourne'a dikkat çekici bir nezaketle yaklaşmış, söylediklerini saygıyla dinlemiş, şakalarına kibar bir şekilde gülmüştü. Winterbourne'un üstün bir genç adam olduğu düşüncesini

doğrulamaya niyetliymiş gibi görünüyordu. Hiçbir şekilde kendini kıskanç bir âşık durumuna düşürmemiş; oldukça nazik davranmış, ayrıca ondan beklenmesi gereken alçakgönüllüğü göstermekte hiçbir zaman tereddüt etmemişti. Hatta bazen Winterbourne'a öyle geliyordu ki, Giovanelli kendisiyle özel olarak konuşsa ve anlayışına güvenerek, zeki bir adam olarak bu genç bayanın ne kadar sıradışı biri olduğunu bildiğini ve kendini evlilik ve zenginlik gibi hayallere kaptırmadığını söylese kafası rahatlayacaktı.

Bu karşılaşmalarında, Giovanelli Daisy'nin yanından ayrılarak bir badem çiçeği filizi koparıp özenle yakasına yerleştirdi.

“Bunu neden söylediğinizi biliyorum,” dedi Daisy, bir yandan Giovanelli'yi seyrederken. “Çünkü onunla çok fazla dolaştığımı düşünüyorsunuz.”

“Herkes böyle düşünüyor, eğer bilmek istiyorsanız elbette,” dedi Winterbourne.

“Elbette bilmek istiyorum!” diye atıldı Daisy, ciddiyetle. “Fakat bunu inandırıcı bulmuyorum. Sadece çok şaşırmış gibi yapıyorlar. Aslında yaptıklarımla zerre kadar ilgilendiklerini sanmıyorum. Ayrıca çok fazla da dolaşmıyorum.”

“Bununla ilgilendiklerini er ya da geç anlayacaksınız. Bu durumun hiç hoşlarına gitmediğini, yeri geldiğinde size can sıkıcı bir tavırla belirtecekler.”

Daisy bir an Winterbourne'a bakıp “Can sıkıcı derken neyi kastediyorsunuz?” diye sordu.

“Hiçbir şey fark etmediniz mi?” diye sordu Winterbourne.

“Sizi fark ettim. Sizi ilk gördüğümde fark ettiğim, bir şemsiye kadar katı olduğunuzdu.”

“Diğerleri kadar katı olmadığımı göreceksiniz,” dedi Winterbourne gülerek.

“Peki bunu nasıl göreceğim?”

“Ötekileri görmeye gittiğinizde göreceksiniz.”

“Bana ne yapacaklar ki?”

“Size soğuk davranıp sırt çevirecekler. Bunun ne demek olduğu hakkında bir fikriniz var mı?”

Daisy dikkatle Winterbourne’a bakıyordu; kızarmaya başladı. “Bayan Walker’ın o gece yaptıklarından mı bahsediyorsunuz?”

“Kesinlikle!” dedi Winterbourne.

Genç kız, kendisini, koparttığı badem çiçeği goncasıyla süsleyen Giovanelli’ye baktı. Sonra tekrar Winterbourne’a dönerek, “İnsanların bu kadar kaba davranmalarına müsaade edeceğinizi sanmazdım,” dedi.

“Bunu nasıl engelleyebilirim ki?”

“Bir şeyler söyleyebilirsiniz herhalde.”

“Bir şeyler söyleyeyim,” dedi bir an durduktan sonra. “Annenizin bana nişanlandığınıza inandığını söylediğini söylersem.”

“Evet, öyle düşünüyor,” dedi Daisy gayet sakin bir biçimde.

Winterbourne gülmeye başladı. “Peki Randolph buna inanıyor mu?” diye sordu.

“Bana kalırsa Randolph hiçbir şeye inanmıyor,” dedi Daisy. Randolph’un şüpheciliği Winterbourne’u daha da eğlendirdi. Bu arada Giovanelli’nin kendilerine doğru yaklaştığını gördü. Bunu Daisy de görmüştü. Winterbourne’a dönerek, “Söylediğiniz gibi, ben nişanlandım,” dedi Daisy. Winterbourne, Daisy’ye baktı, gülmeyi bırakmıştı. “Buna inanmıyorsunuz!” diye devam etti Daisy.

Bir an sessiz kalan Winterbourne, “Evet, inanıyorum!” dedi.

“Hayır, inanmıyorsunuz. Tamam o zaman nişanlanmadım!” dedi Daisy.

Genç kız ve rehberi sarayın etrafını çevreleyen çitin kapısına doğru ilerlediler. Böylece, daha önce burayı görmüş olan Winterbourne da o sırada onlardan ayrıldı.

Bir hafta sonra akşam yemeği yemek üzere Caelian Tepesi'nde bir villaya giden Winterbourne, oraya vardığında kiraladığı arabayı geri gönderdi. Gece muhteşemdi, bu nedenle genç adam Constantine Kemeri'nin altından geçip Forum'un belli belirsiz aydınlatılmış tarihi yapılarını seyrederek eve kadar yürümeye karar verdi. Gökyüzündeki ay batmaya yüz tutmuş olduğundan, yeterince parlak değildi; yine de bu durumu ince bir bulut perdesine bürünüp, ışığını farklı yönlerden yayarak dengelemiş gibi görünüyordu. Villadan ayrıldığında saat on birdi. Winterbourne geceleyin karanlık bir halkayı anımsatan Colosseum'a yaklaştı. Bir manzara âşığı olan genç adamın aklına, bu tarihi yapının içerisinin soluk ay ışığında kesinlikle görmeye değer olacağı geldi. Çıplak, süslemesiz kemerlerden birine doğru yürürken kemerlerin yakınında duran üstü açık bir arabaya –küçük bir gezinti arabasına– gözü ilişti. Heybetli yapının içindeki açık ve geniş gösteri alanının karanlıkta kalan kısmı arasından ilerleyip sessiz ve aydınlık arenaya çıktı. Burası Winterbourne'a şimdiye kadar hiç böylesine etkileyici görünmemişti. Bu devasa gösteri alanının yarısı tamamen karanlıkta kalmış, diğer yarısı ise nispeten berrak bir alacakaranlıkta uykuya dalmıştı. Olduğu yerde durup Byron'ın *Manfred* adlı eserinden ünlü dizeleri mırıldanmaya başladı. Fakat *Manfred*'den yaptığı alıntıyı henüz bitirmemişti ki, Colosseum'a yapılan gece ziyaretlerine her ne kadar şairler tarafından onay verilse de, doktorların buna şiddetle karşı çıktıklarını hatırladı. Tarihi bir atmosferin varlığı kesinlikle hissediliyordu, fakat bu tarihi atmosferin, bilimsel olarak ele alındığında, mikrop yuvası pis bir ortamdan aşağı kalır yanı yoktu. Winterbourne hemen oradan ayrılma niyetinde olduğundan, mekânı daha iyi görebilmek için arenanın ortasına doğru yürüdü. Ortadaki kocaman haç karanlıkta kalmıştı, ancak yanına yaklaşınca ne olduğunu seçebildi. Sonra da haçın tabanını oluşturan alçak basamaklarda iki kişinin olduğunu fark etti; basamaklarda oturan bir kadın ve tam karşısında ayakta duran bir adam.

Hemen ardından ılık gece rüzgârının da etkisiyle kadının sesi ayırt edilebilecek bir yükseklikte kulaklarını okşadı. "Bize, şu eski aslan ya da kaplanların az sonra midelerine indirecekleri Hıristiyan azizlerine baktığı gibi bakıyor!" Daisy Miller'ın tanıdık sesinden duymuştu bu cümleyi.

"Çok aç olmadığını ümit edelim," diye yanıtladı zeki Giovanelli. "Önce beni yemesi gerekir, seni de tatlı niyetine yer!"

Winterbourne aniden gelen sesin yarattığı korkuyla irkildi. Yine de sesin tanıdık oluşu içini rahatlatmıştı. Sanki Daisy'nin akıl sır ermez davranışlarının üzerine her şeyi tamamen açıklığa kavuşturan bir şimşek çakmıştı. Böylelikle bilmecenin de çözülmesi kolay olmuştu. Daisy, bir erkeğin, karşısında saygılı davranmaya özen göstermesi gereken genç kızlardan değildi. Karanlıkta kaldıkları için genç kız ve kavalyesini belli belirsiz gören Winterbourne, kendisinin aydınlıkta kaldığı için kolaylıkla görünebileceğini aklına getirmeden genç kız ve arkadaşına baktı. Daisy Miller'a uygun şekilde davranmak için gereksiz yere sarf ettiği çabaları düşünüp kendi kendine kızdı. Tekrar ilerlemek için hamle yapacakken, bir süre duraklayıp düşündü; bunun nedeni Daisy'ye haksızlık ettiğini düşünmesi değil, şimdiye kadar Daisy'yle ilgili düşüncelerindeki tedbirli yaklaşımının ani bir değişikliğe uğramasıyla ortaya çıkabilecek beklenmedik davranışlarının uygunsuz düşebileceği tehlikesini hissetmesiydi. Bunun üzerine girişe doğru gitmek için arkasını dönmüştü ki, Daisy'nin yeniden konuştuğunu duydu.

"Bu Bay Winterbourne'du! Beni gördüğü halde görmemiş gibi davranıyor!"

Ne kadar da akıllı, küçük bir düzenbazdı. İncinmiş bir masum rolünü nasıl da iyi oynuyordu! Fakat Winterbourne, Daisy'yi görmezlikten gelemezdi. Geri dönüp büyük haça doğru ilerledi. Daisy ayağa kalktı; Giovanelli de şapkasını çıkardı. Winterbourne olaya artık sadece sağlık açısından bakarak, böylesine narin, hassas bir genç kızın gece vakti bu sıtma yuvasında vakit geçirmesinin tamamen bir delilik olduğunu düşünmeye başladı. Küçük, kurnaz bir düzenbaz olsa da ne fark ederdi? Bu, sıtmadan ölmesi için bir neden değildi. "Ne kadar zamandır buradasınız?" diye sordu Winterbourne neredeyse kaba sayılabilecek bir ifadeyle.

Ay ışığında çok güzel görünen Daisy bir an Winterbourne'a baktı. Sonra, "Bütün gece buradaydık," diye cevap verdi tatlılıkla. "Hiç bu kadar güzel bir şey görmedim."

"Korkarım," dedi Winterbourne, "sıtmanın güzel olduğunu düşünmezsiniz. İnsanlar bu hastalığa işte böyle yakalanıyorlar." Giovanelli'ye dönerek, "Sizin, Roma'nın bir yerlisi olarak böylesine korkunç bir akılsızlığa nasıl rıza gösterdiğinizi anlamıyorum."

“Kendi adıma pek korktuğumu söyleyemem,” dedi yakışıklı İtalyan.

“Sizin adınıza korktuğumu ben de söyleyemeyeceğim! Bu genç bayandan bahsediyorum ben.”

Giovanelli, biçimli kaşlarını kaldırıp gülümsedi. Ama Winterbourne’un kendini azarlamasına ses çıkarmadı. “Sinyorinaya buraya gelmemizin tehlikeli olabileceğini söyledim. Fakat sinyorina ne zaman tedbirli davrandı ki?”

“Ben hiç hastalanmadım ve hasta olmaya da niyetim yok!” dedi sinyorina, “pek öyle görünmesem de, sağlıklıyım! Kolezyum’u ay ışığında görmeye mecburdum. Bunu yapmadan eve dönmek istemiyordum; ayrıca çok güzel vakit geçirdik, öyle değil mi Bay Giovanelli! Eğer bir tehlike varsa, Eugenio bana ilaç verebilir. Onda her derde deva ilaçlar bulunur,” diye cevap verdi Daisy.

“Size mümkün olduğu kadar çabuk eve gidip o ilaçlardan birini almanızı öneririm,” dedi Winterbourne.

“Bu söylediğiniz gerçekten çok akıllıca,” diye cevap verdi Giovanelli. “Gidip arabanın hazır olup olmadığına bakayım,” dedi ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Daisy de Winterbourne’le birlikte Bay Giovanelli’yi takip etti. Winterbourne genç kıza bakıp durmasına rağmen o, en ufak bir mahcubiyet belirtisi göstermiyordu. Winterbourne sessiz kalmayı tercih ediyor, Daisy ise Kolezyum’un ne kadar güzel olduğu hakkında gevezelik ediyordu. “Böylece Kolezyum’u ay ışığında görmüş oldum! Bu harika bir şey!” dedi genç kız neşeyle. Sonra Winterbourne’un suskunluğunu fark ederek ona neden konuşmadığını sordu. Winterbourne cevap vermek yerine gülmeye başladı. Kemer altında uzanan karanlık yollardan birinden geçtiler. Giovanelli, ön tarafta arabanın yanındaydı. Daisy bir an durarak Winterbourne’a baktı. “Geçen gün nişanlandığımı söylediğimde buna inandınız mı?” diye sordu.

“Geçen gün neye inandığım çok da önemli değil,” dedi genç adam gülmeye devam ederek.

“Peki şimdi neye inanıyorsunuz?”

“Sizin nişanlanıp nişanlanmamanızın benim için çok da fark etmediğine inanıyorum!”

Winterbourne kemer altındaki karanlık yolda genç kızın güzel gözlerinin kendi üzerine dikildiğini hissetti; görünüşe göre bir cevap vermeye hazırlanıyordu. Fakat Giovanelli acele etmesi için Daisy’yi uyardı. “Çabuk olalım,” dedi. “Gece yarısına kadar otelde olursak güvendeyiz demektir.”

Daisy arabadaki yerini aldı ve şanslı İtalyan da Daisy’nin yanına oturdu. “Eugenio’nun haplarını sakın unutmayın!” diye seslendi Winterbourne şapkasını kaldırırken.

“Sıtmaya yakalanıp yakalanmamak umurumda bile değil,” dedi Daisy tuhaf bir ses tonuyla. Arabacı kırbacını şaklattı ve doğru düzgün onarılmamış tarihi yolda ilerlemeye başladılar.

Winterbourne –hakkını vermek gerekir– gece yarısı Kolezyum’da Daisy Miller’ı yanında genç bir erkekle gördüğünü kimseye söylemedi. Bununla birlikte birkaç gün içinde bir erkekle birlikte o gece Kolezyum’u gezdiği haberini küçük Amerikan camiasının bütün mensupları öğrenmiş ve bu olay üzerine yorum yapmıştı. Winterbourne otel çalışanlarının bu durumdan haberdar olduğunu, Daisy otele vardığında otel görevlisiyle arabacının kendi aralarında bu durumla ilgili şakalaştıklarını tahmin edebiliyordu. Yine de Daisy’nin bu geri kafalı hizmetçilerin diline düşmesi Winterbourne’u artık eskiden olduğu gibi ciddi biçimde endişelendiren bir olay olmaktan çıkmıştı. Bir ya da iki gün sonra hizmetçilerin vereceği çok önemli haberleri vardı: Daisy korkunç derecede hastaydı. Winterbourne bu söylenti kendisine ulaştığında ne olduğunu daha iyi öğrenmek için otelin yolunu tuttu. Oraya vardığında iyi niyetli iki ya da üç arkadaşın kendisinden önce geldiğini ve Bayan Miller’ın salonunda Randolph tarafından ağırlandıklarını gördü.

“Ablamı hasta eden gece vakti yaptığı gezintiler,” dedi Randolph. “Geceleri hep dışarıya çıkıyor. Böyle bir şey yapacağını hiç düşünemezdim; zifiri karanlık oluyor. Mehtabın çıktığı zamanlar dışında burada geceleri bir şey görmek imkânsız. Ama Amerika’da ayı her zaman görebilirsiniz!” Bayan Miller ortalıkta görünmüyordu; en azından şimdi kızına gereken ilgiyi gösterip ona eşlik ediyordu. Daisy’nin durumunun çok kritik olduğu ortadaydı.

Winterbourne sık sık Daisy'den haber almak için otele uğruyordu. Bir defasında Bayan Miller'la karşılaşma fırsatı olmuştu; oldukça endişeli olmasına rağmen –Winterbourne'u şaşırtacak kadar– kendine hâkim görünüyor, kızıyla dikkatli ve özenli bir hemşire gibi ilgileniyordu. Winterbourne'u gördüğünde ona yine Doktor Davis'den bahsetti. Bu sırada Winterbourne da kendi kendine Bayan Miller'ın her şeye rağmen o kadar korkunç bir anne olmadığını düşündü. "Geçen gün Daisy sizden bahsetti," dedi Bayan Miller, Winterbourne'a. "Çoğu zaman ne dediğinin farkında olmuyor, ama o sırada farkındaydı bana kalırsa. Bana size bir mesaj iletmemi; o yakışıklı İtalyan'la asla nişanlanmadığını söylememi istedi. Daisy hastalandığından beri Bay Giovanelli ortalarda görünmediğinden, buna çok memnun olduğumu söylemeliyim. Onun tam bir beyefendi olduğunu düşünmüştüm, fakat bu yaptığının pek kibar bir davranış olduğunu söyleyemem. Bir bayan bana, Daisy'yi gece dışarıya çıkardığı için ona kızgın olmamdan çekindiği için gelemediğini söyledi. Kesinlikle kızgınım ama benim bir hanımefendi olduğumu biliyor olmalı. Onu azarlamaya tenezzül bile etmem. Her neyse, Daisy nişanlanmadığını söyledi. Bunu bilmenizi neden istediğini bilmiyorum, ama bunu size iletmemi istediğini üç defa tekrarladı. Sonra size İsviçre'de birlikte o şatoyu ziyaret ettiğiniz zamanı hatırlayıp hatırlamadığınızı sormamı istedi. Ama ben böyle mesajlar iletmeyeceğimi söyledim ona. Bu arada nişanlanmadığına çok sevindiğimi de belirtmeliyim."

Fakat Winterbourne'un daha önce de belirttiği gibi, artık bunun hiçbir önemi yoktu. Bir hafta sonra bu zavallı genç kız geçirdiği ağır hastalığa yenik düşerek son nefesini verdi.

Daisy, Roma İmparatorluğu'na ait duvarın görülebildiği, selvi ağaçlarının ve gür kır çiçeklerinin etrafı süslediği küçük bir Protestan mezarlığında toprağa verildi. Winterbourne, –genç kızın pervasız davranışlarının yol açtığı skandal nedeniyle umduğundan çok daha fazla insandan oluşan– yaslı bir grupla birlikte mezarın başında duruyordu. Az ötede durmuş Giovanelli'yi gören Winterbourne arkasını dönmeye fırsat bulamadan, Giovanelli, Winterbourne'un yanına iyice yaklaşmıştı. Genç adam epey solgun görünüyordu, bu sefer yakasında çiçek yoktu ve bir şeyler söylemek ister gibiydi. En sonunda, "Hayatımda gördüğüm en güzel, en arkadaş canlısı genç bayandı o," dedi Giovanelli. Bir an durarak, "Ve en masumu," diye ekledi.

Winterbourne, Giovanelli’ye bakıp az önce söylediklerini tekrarladı. “En masum mu?”

“Evet, kesinlikle en masumu.”

Winterbourne çok üzgün ve bir o kadar da sinirliydi. “Tanrı’nın belası! O zaman ne diye onu o mikrop saçan yere götürdün?”

Giovanelli her zamanki gibi soğukkanlı tavrından ödün vermeyerek bir süre yere baktıktan sonra, “Kendi adıma korkmuyordum ve Daisy de gitmek istedi.”

“Bu mazeret değil!” dedi Winterbourne.

Kurnaz İtalyan gözlerini tekrar yere indirdi. “Eğer yaşasaydı, hiçbir şey elde edemeyecektim. Benimle asla evlenmeyecekti, bundan eminim,” dedi Giovanelli.

“Seninle asla evlenmeyecek miydi?”

“Bir süre bunu umut ettim. Ama hayır, eminim, evlenmeyecekti.”

Winterbourne, nisan papatyaları arasındaki çimle örtülü tümseğe gözlerini dikmiş, genç İtalyan’ı dinliyordu. Winterbourne arkasını dönünce o da ağır adımlarla Winterbourne’un yanından ayrıldı.

Genç adam bu olaydan sonra apar topar Roma’dan ayrıldı; ama ertesi yaz teyzesi Bayan Costello’yu yine Vevey’de ziyaret etti. Bayan Costello, Vevey’e bayılıyordu. Winterbourne geçen süre içinde sıkça Daisy Miller’ı ve onun anlaşılması güç tavırlarını düşündü. Bir gün teyzesine ondan söz etti; Daisy’ye haksızlık ettiğini düşündüğü için vicdanen kendini rahat hissetmediğini söyledi.

“Bunu anladığımı sanmıyorum,” dedi Bayan Costello. “Senin haksızlık etmiş olman onu nasıl etkiledi ki?”

“Ölmeden önce, o zaman bir türlü anlayamadığım bir mesaj gönderdi bana. Ama şimdi anlıyorum. Daisy’nin birinin yakınlığına, onu takdir etmesine ihtiyacı vardı,” dedi Winterbourne.

“Daisy’nin birinin yakınlığına karşılık göstereceğini söylemenin daha kabul edilebilir bir ifadesi mi bu?” diye sordu Bayan Costello.

Winterbourne bu soruya cevap vermedi. Bunun yerine, “Geçen yaz bana söylediğin şeyde haklıydın. Gerçekten de bir hata yapmama ramak kalmıştı. Yabancı ülkelerde gerçekten de çok uzun süre yaşadım,” dedi.

Yine de Cenova’ya geri döndü ve orada kalma niyetiyle uzaktan yakından ilgisi olmayan açıklamalar yapmaya devam etti. Üzerinde yoğun biçimde “çalıştığı” bir rapor olduğunu anlatıyordu ki bu, oldukça ilgisini çeken yabancı bir hanımla olan yakınlaşmasının bir işaretiydi.

DAISY MILLER

I

At the little town of Vevey, in Switzerland, there is a particularly comfortable hotel. There are, indeed, many hotels, for the entertainment of tourists is the business of the place, which, as many travelers will remember, is seated upon the edge of a remarkably blue lake –a lake that it behooves every tourist to visit. The shore of the lake presents an unbroken array of establishments of this order, of every category, from the “grand hotel” of the newest fashion, with a chalk-white front, a hundred balconies, and a dozen flags flying from its roof, to the little Swiss pension of an elder day, with its name inscribed in German-looking lettering upon a pink or yellow wall and an awkward summerhouse in the angle of the garden. One of the hotels at Vevey, however, is famous, even classical, being distinguished from many of its upstart neighbors by an air both of luxury and of maturity. In this region, in the month of June, American travelers are extremely numerous; it may be said, indeed, that Vevey assumes at this period some of the characteristics of an American watering place. There are sights and sounds which evoke a vision, an echo, of Newport and Saratoga. There is a flitting hither and thither of “stylish” young girls, a rustling of muslin flounces, a rattle of dance music in the morning hours, a sound of high-pitched voices at all times. You receive an impression of these things at the excellent inn of the “Trois Couronnes” and are transported in fancy to the Ocean House or to Congress Hall. But at the “Trois Couronnes,” it must be added, there are other features that are much at variance with these suggestions: neat German waiters, who look like secretaries of legation; Russian princesses sitting in the garden; little Polish boys walking about held by the hand, with their governors; a view of the sunny crest of the Dent du Midi and the picturesque towers of the Castle of Chillon.

I hardly know whether it was the analogies or the differences that were uppermost in the mind of a young American, who, two or three years ago, sat in the garden of the “Trois Couronnes,” looking about him, rather idly, at some of the graceful objects I have mentioned. It was a beautiful summer morning, and in whatever fashion the young American looked at things, they must have seemed to him charming. He had come from Geneva the day before by the little steamer, to see his aunt, who was staying at the hotel —Geneva having been for a long time his place of residence. But his aunt

had a headache –his aunt had almost always a headache– and now she was shut up in her room, smelling camphor, so that he was at liberty to wander about. He was some seven-and-twenty years of age; when his friends spoke of him, they usually said that he was at Geneva "studying." When his enemies spoke of him, they said —but, after all, he had no enemies; he was an extremely amiable fellow, and universally liked. What I should say is, simply, that when certain persons spoke of him they affirmed that the reason of his spending so much time at Geneva was that he was extremely devoted to a lady who lived there –a foreign lady– a person older than himself. Very few Americans –indeed, I think none– had ever seen this lady, about whom there were some singular stories. But Winterbourne had an old attachment for the little metropolis of Calvinism; he had been put to school there as a boy, and he had afterward gone to college there —circumstances which had led to his forming a great many youthful friendships. Many of these he had kept, and they were a source of great satisfaction to him.

After knocking at his aunt's door and learning that she was indisposed, he had taken a walk about the town, and then he had come in to his breakfast. He had now finished his breakfast; but he was drinking a small cup of coffee, which had been served to him on a little table in the garden by one of the waiters who looked like an attache. At last he finished his coffee and lit a cigarette. Presently a small boy came walking along the path—an urchin of nine or ten. The child, who was diminutive for his years, had an aged expression of countenance, a pale complexion, and sharp little features. He was dressed in knickerbockers, with red stockings, which displayed his poor little spindle-shanks; he also wore a brilliant red cravat. He carried in his hand a long alpenstock, the sharp point of which he thrust into everything that he approached —the flowerbeds, the garden benches, the trains of the ladies' dresses. In front of Winterbourne he paused, looking at him with a pair of bright, penetrating little eyes.

"Will you give me a lump of sugar?" he asked in a sharp, hard little voice —a voice immature and yet, somehow, not young.

Winterbourne glanced at the small table near him, on which his coffee service rested, and saw that several morsels of sugar remained. "Yes, you may take one," he answered; "but I don't think sugar is good for little boys."

This little boy stepped forward and carefully selected three of the coveted fragments, two of which he buried in the pocket of his knickerbockers, depositing the other as promptly in another place. He poked his alpenstock, lance-fashion, into Winterbourne's bench and tried to crack the lump of sugar with his teeth.

"Oh, blazes; it's har-r-d!" he exclaimed, pronouncing the adjective in a peculiar manner.

Winterbourne had immediately perceived that he might have the honor of claiming him as a fellow countryman. "Take care you don't hurt your teeth," he said, paternally.

"I haven't got any teeth to hurt. They have all come out. I have only got seven teeth. My mother counted them last night, and one came out right afterward. She said she'd slap me if any more came out. I can't help it. It's this old Europe. It's the climate that makes them come out. In America they didn't come out. It's these hotels."

Winterbourne was much amused. "If you eat three lumps of sugar, your mother will certainly slap you," he said.

"She's got to give me some candy, then," rejoined his young interlocutor. "I can't get any candy here—any American candy. American candy's the best candy."

"And are American little boys the best little boys?" asked Winterbourne.

"I don't know. I'm an American boy," said the child.

"I see you are one of the best!" laughed Winterbourne.

"Are you an American man?" pursued this vivacious infant. And then, on Winterbourne's affirmative reply, "American men are the best," he declared.

His companion thanked him for the compliment, and the child, who had now got astride of his alpenstock, stood looking about him, while he attacked a second lump of sugar. Winterbourne wondered if he himself had been like this in his infancy, for he had been brought to Europe at about this age.

“Here comes my sister!” cried the child in a moment. “She’s an American girl.”

Winterbourne looked along the path and saw a beautiful young lady advancing. “American girls are the best girls,” he said cheerfully to his young companion.

“My sister ain’t the best!” the child declared. “She’s always blowing at me.”

“I imagine that is your fault, not hers,” said Winterbourne. The young lady meanwhile had drawn near. She was dressed in white muslin, with a hundred frills and flounces, and knots of pale-colored ribbon. She was bareheaded, but she balanced in her hand a large parasol, with a deep border of embroidery; and she was strikingly, admirably pretty. “How pretty they are!” thought Winterbourne, straightening himself in his seat, as if he were prepared to rise.

The young lady paused in front of his bench, near the parapet of the garden, which overlooked the lake. The little boy had now converted his alpenstock into a vaulting pole, by the aid of which he was springing about in the gravel and kicking it up not a little.

“Randolph,” said the young lady, “what are you doing?”

“I’m going up the Alps,” replied Randolph. “This is the way!” And he gave another little jump, scattering the pebbles about Winterbourne’s ears.

“That’s the way they come down,” said Winterbourne.

“He’s an American man!” cried Randolph, in his little hard voice.

The young lady gave no heed to this announcement, but looked straight at her brother. “Well, I guess you had better be quiet,” she simply observed.

It seemed to Winterbourne that he had been in a manner presented. He got up and stepped slowly toward the young girl, throwing away his cigarette. “This little boy and I have made acquaintance,” he said, with great civility. In Geneva, as he had been perfectly aware, a young man was not at liberty to speak to a young unmarried lady except under certain rarely occurring conditions; but here at Vevey, what conditions could be better than these?—

a pretty American girl coming and standing in front of you in a garden. This pretty American girl, however, on hearing Winterbourne's observation, simply glanced at him; she then turned her head and looked over the parapet, at the lake and the opposite mountains. He wondered whether he had gone too far, but he decided that he must advance farther, rather than retreat. While he was thinking of something else to say, the young lady turned to the little boy again.

"I should like to know where you got that pole," she said.

"I bought it," responded Randolph.

"You don't mean to say you're going to take it to Italy?"

"Yes, I am going to take it to Italy," the child declared.

The young girl glanced over the front of her dress and smoothed out a knot or two of ribbon. Then she rested her eyes upon the prospect again. "Well, I guess you had better leave it somewhere," she said after a moment.

"Are you going to Italy?" Winterbourne inquired in a tone of great respect.

The young lady glanced at him again. "Yes, sir," she replied. And she said nothing more.

"Are you—going over the Simplon?" Winterbourne pursued, a little embarrassed.

"I don't know," she said. "I suppose it's some mountain. Randolph, what mountain are we going over?"

"Going where?" the child demanded.

"To Italy," Winterbourne explained.

"I don't know," said Randolph. "I don't want to go to Italy. I want to go to America."

"Oh, Italy is a beautiful place!" rejoined the young man.

"Can you get candy there?" Randolph loudly inquired.

“I hope not,” said his sister. “I guess you have had enough candy, and mother thinks so too.”

“I haven’t had any for ever so long—for a hundred weeks!” cried the boy, still jumping about.

The young lady inspected her flounces and smoothed her ribbons again; and Winterbourne presently risked an observation upon the beauty of the view. He was ceasing to be embarrassed, for he had begun to perceive that she was not in the least embarrassed herself. There had not been the slightest alteration in her charming complexion; she was evidently neither offended nor flattered. If she looked another way when he spoke to her, and seemed not particularly to hear him, this was simply her habit, her manner. Yet, as he talked a little more and pointed out some of the objects of interest in the view, with which she appeared quite unacquainted, she gradually gave him more of the benefit of her glance; and then he saw that this glance was perfectly direct and unshrinking. It was not, however, what would have been called an immodest glance, for the young girl’s eyes were singularly honest and fresh. They were wonderfully pretty eyes; and, indeed, Winterbourne had not seen for a long time anything prettier than his fair countrywoman’s various features—her complexion, her nose, her ears, her teeth. He had a great relish for feminine beauty; he was addicted to observing and analyzing it; and as regards this young lady’s face he made several observations. It was not at all insipid, but it was not exactly expressive; and though it was eminently delicate, Winterbourne mentally accused it –very forgivingly– of a want of finish.

He thought it very possible that Master Randolph’s sister was a coquette; he was sure she had a spirit of her own; but in her bright, sweet, superficial little visage there was no mockery, no irony. Before long it became obvious that she was much disposed toward conversation. She told him that they were going to Rome for the winter—she and her mother and Randolph. She asked him if he was a “real American”; she shouldn’t have taken him for one; he seemed more like a German –this was said after a little hesitation– especially when he spoke. Winterbourne, laughing, answered that he had met Germans who spoke like Americans, but that he had not, so far as he remembered, met an American who spoke like a German. Then he asked her if she should not be more comfortable in sitting upon the bench which

he had just quitted. She answered that she liked standing up and walking about; but she presently sat down. She told him she was from New York State. “If you know where that is.” Winterbourne learned more about her by catching hold of her small, slippery brother and making him stand a few minutes by his side.

“Tell me your name, my boy,” he said.

“Randolph C. Miller,” said the boy sharply. “And I’ll tell you her name;” and he leveled his alpenstock at his sister.

“You had better wait till you are asked!” said this young lady calmly.

“I should like very much to know your name,” said Winterbourne.

“Her name is Daisy Miller!” cried the child. “But that isn’t her real name; that isn’t her name on her cards.”

“It’s a pity you haven’t got one of my cards!” said Miss Miller.

“Her real name is Annie P. Miller,” the boy went on.

“Ask him his name,” said his sister, indicating Winterbourne.

But on this point Randolph seemed perfectly indifferent; he continued to supply information with regard to his own family. “My father’s name is Ezra B. Miller,” he announced. “My father ain’t in Europe; my father’s in a better place than Europe.”

Winterbourne imagined for a moment that this was the manner in which the child had been taught to intimate that Mr. Miller had been removed to the sphere of celestial reward. But Randolph immediately added, “My father’s in Schenectady. He’s got a big business. My father’s rich, you bet!”

“Well!” ejaculated Miss Miller, lowering her parasol and looking at the embroidered border. Winterbourne presently released the child, who departed, dragging his alpenstock along the path. “He doesn’t like Europe,” said the young girl. “He wants to go back.”

“To Schenectady, you mean?”

“Yes; he wants to go right home. He hasn’t got any boys here. There is one boy here, but he always goes round with a teacher; they won’t let him play.”

“And your brother hasn’t any teacher?” Winterbourne inquired.

“Mother thought of getting him one, to travel round with us. There was a lady told her of a very good teacher; an American lady –perhaps you know her– Mrs. Sanders. I think she came from Boston. She told her of this teacher, and we thought of getting him to travel round with us. But Randolph said he didn’t want a teacher traveling round with us. He said he wouldn’t have lessons when he was in the cars. And we are in the cars about half the time. There was an English lady we met in the cars —I think her name was Miss Featherstone; perhaps you know her. She wanted to know why I didn’t give Randolph lessons– give him ‘instruction,’ she called it. I guess he could give me more instruction than I could give him. He’s very smart.”

“Yes,” said Winterbourne; “he seems very smart.”

“Mother’s going to get a teacher for him as soon as we get to Italy. Can you get good teachers in Italy?”

“Very good, I should think,” said Winterbourne.

“Or else she’s going to find some school. He ought to learn some more. He’s only nine. He’s going to college.”

And in this way Miss Miller continued to converse upon the affairs of her family and upon other topics. She sat there with her extremely pretty hands, ornamented with very brilliant rings, folded in her lap, and with her pretty eyes now resting upon those of Winterbourne, now wandering over the garden, the people who passed by, and the beautiful view. She talked to Winterbourne as if she had known him a long time. He found it very pleasant. It was many years since he had heard a young girl talk so much. It might have been said of this unknown young lady, who had come and sat down beside him upon a bench, that she chattered. She was very quiet; she sat in a charming, tranquil attitude; but her lips and her eyes were constantly moving. She had a soft, slender, agreeable voice, and her tone was decidedly sociable. She gave Winterbourne a history of her movements

and intentions and those of her mother and brother, in Europe, and enumerated, in particular, the various hotels at which they had stopped. “That English lady in the cars,” she said, “Miss Featherstone asked me if we didn’t all live in hotels in America. I told her I had never been in so many hotels in my life as since I came to Europe. I have never seen so many—it’s nothing but hotels.” But Miss Miller did not make this remark with a querulous accent; she appeared to be in the best humor with everything. She declared that the hotels were very good, when once you got used to their ways, and that Europe was perfectly sweet. She was not disappointed– not a bit. Perhaps it was because she had heard so much about it before. She had ever so many intimate friends that had been there ever so many times. And then she had had ever so many dresses and things from Paris. Whenever she put on a Paris dress she felt as if she were in Europe.

“It was a kind of a wishing cap,” said Winterbourne.

“Yes,” said Miss Miller without examining this analogy; “it always made me wish I was here. But I needn’t have done that for dresses. I am sure they send all the pretty ones to America; you see the most frightful things here. The only thing I don’t like,” she proceeded, “is the society. There isn’t any society; or, if there is, I don’t know where it keeps itself. Do you? I suppose there is some society somewhere, but I haven’t seen anything of it. I’m very fond of society, and I have always had a great deal of it. I don’t mean only in Schenectady, but in New York. I used to go to New York every winter. In New York I had lots of society. Last winter I had seventeen dinners given me; and three of them were by gentlemen,” added Daisy Miller. “I have more friends in New York than in Schenectady —more gentleman friends; and more young lady friends too,” she resumed in a moment. She paused again for an instant; she was looking at Winterbourne with all her prettiness in her lively eyes and in her light, slightly monotonous smile. “I have always had,” she said, “a great deal of gentlemen’s society.”

Poor Winterbourne was amused, perplexed, and decidedly charmed. He had never yet heard a young girl express herself in just this fashion; never, at least, save in cases where to say such things seemed a kind of demonstrative evidence of a certain laxity of deportment. And yet was he to accuse Miss Daisy Miller of actual or potential inconduite, as they said at

Geneva? He felt that he had lived at Geneva so long that he had lost a good deal; he had become dishabituated to the American tone. Never, indeed, since he had grown old enough to appreciate things, had he encountered a young American girl of so pronounced a type as this. Certainly she was very charming, but how deucedly sociable! Was she simply a pretty girl from New York State? Were they all like that, the pretty girls who had a good deal of gentlemen's society? Or was she also a designing, an audacious, an unscrupulous young person? Winterbourne had lost his

instinct in this matter, and his reason could not help him. Miss Daisy Miller looked extremely innocent. Some people had told him that, after all, American girls were exceedingly innocent; and others had told him that, after all, they were not. He was inclined to think Miss Daisy Miller was a flirt—a pretty American flirt. He had never, as yet, had any relations with young ladies of this category. He had known, here in Europe, two or three women—persons older than Miss Daisy Miller, and provided, for respectability's sake, with husbands –who were great coquettes– dangerous, terrible women, with whom one's relations were liable to take a serious turn. But this young girl was not a coquette in that sense; she was very unsophisticated; she was only a pretty American flirt. Winterbourne was almost grateful for having found the formula that applied to Miss Daisy Miller. He leaned back in his seat; he remarked to himself that she had the most charming nose he had ever seen; he wondered what were the regular conditions and limitations of one's intercourse with a pretty American flirt. It presently became apparent that he was on the way to learn.

"Have you been to that old castle?" asked the young girl, pointing with her parasol to the far-gleaming walls of the Chateau de Chillon.

"Yes, formerly, more than once," said Winterbourne. "You too, I suppose, have seen it?"

"No; we haven't been there. I want to go there dreadfully. Of course I mean to go there. I wouldn't go away from here without having seen that old castle."

"It's a very pretty excursion," said Winterbourne, "and very easy to make. You can drive, you know, or you can go by the little steamer."

“You can go in the cars,” said Miss Miller.

“Yes; you can go in the cars,” Winterbourne assented.

“Our courier says they take you right up to the castle,” the young girl continued. “We were going last week, but my mother gave out. She suffers dreadfully from dyspepsia. She said she couldn’t go. Randolph wouldn’t go either; he says he doesn’t think much of old castles. But I guess we’ll go this week, if we can get Randolph.”

“Your brother is not interested in ancient monuments?” Winterbourne inquired, smiling.

“He says he don’t care much about old castles. He’s only nine. He wants to stay at the hotel. Mother’s afraid to leave him alone, and the courier won’t stay with him; so we haven’t been to many places. But it will be too bad if we don’t go up there.” And Miss Miller pointed again at the Chateau de Chillon.

“I should think it might be arranged,” said Winterbourne. “Couldn’t you get some one to stay for the afternoon with Randolph?”

Miss Miller looked at him a moment, and then, very placidly, “I wish you would stay with him!” she said.

Winterbourne hesitated a moment. “I should much rather go to Chillon with you.”

“With me?” asked the young girl with the same placidity.

She didn’t rise, blushing, as a young girl at Geneva would have done; and yet Winterbourne, conscious that he had been very bold, thought it possible she was offended. “With your mother,” he answered very respectfully.

But it seemed that both his audacity and his respect were lost upon Miss Daisy Miller. “I guess my mother won’t go, after all,” she said. “She don’t like to ride round in the afternoon. But did you really mean what you said just now —that you would like to go up there?”

“Most earnestly,” Winterbourne declared.

“Then we may arrange it. If mother will stay with Randolph, I guess Eugenio will.”

“Eugenio?” the young man inquired.

“Eugenio’s our courier. He doesn’t like to stay with Randolph; he’s the most fastidious man I ever saw. But he’s a splendid courier. I guess he’ll stay at home with Randolph if mother does, and then we can go to the castle.”

Winterbourne reflected for an instant as lucidly as possible—“we” could only mean Miss Daisy Miller and himself. This program seemed almost too agreeable for credence; he felt as if he ought to kiss the young lady’s hand. Possibly he would have done so and quite spoiled the project, but at this moment another person, presumably Eugenio, appeared. A tall, handsome man, with superb whiskers, wearing a velvet morning coat and a brilliant watch chain, approached Miss Miller, looking sharply at her companion. “Oh, Eugenio!” said Miss Miller with the friendliest accent.

Eugenio had looked at Winterbourne from head to foot; he now bowed gravely to the young lady. “I have the honor to inform mademoiselle that luncheon is upon the table.”

Miss Miller slowly rose. “See here, Eugenio!” she said; “I’m going to that old castle, anyway.”

“To the Chateau de Chillon, mademoiselle?” the courier inquired. “Mademoiselle has made arrangements?” he added in a tone which struck Winterbourne as very impertinent.

Eugenio’s tone apparently threw, even to Miss Miller’s own apprehension, a slightly ironical light upon the young girl’s situation. She turned to Winterbourne, blushing a little –a very little. “You won’t back out?” she said.

“I shall not be happy till we go!” he protested.

“And you are staying in this hotel?” she went on. “And you are really an American?”

The courier stood looking at Winterbourne offensively. The young man, at least, thought his manner of looking an offense to Miss Miller; it conveyed an imputation that she “picked up” acquaintances. “I shall have the honor of presenting to you a person who will tell you all about me,” he said, smiling and referring to his aunt.

“Oh, well, we’ll go some day,” said Miss Miller. And she gave him a smile and turned away. She put up her parasol and walked back to the inn beside Eugenio. Winterbourne stood looking after her; and as she moved away, drawing her muslin furbelows over the gravel, said to himself that she had the tournure of a princess.

II

He had, however, engaged to do more than proved feasible, in promising to present his aunt, Mrs. Costello, to Miss Daisy Miller. As soon as the former lady had got better of her headache, he waited upon her in her apartment; and, after the proper inquiries in regard to her health, he asked her if she had observed in the hotel an American family—a mamma, a daughter, and a little boy.

“And a courier?” said Mrs. Costello. “Oh yes, I have observed them. Seen them –heard them– and kept out of their way.”

Mrs. Costello was a widow with a fortune; a person of much distinction, who frequently intimated that, if she were not so dreadfully liable to sick headaches, she would probably have left a deeper impress upon her time. She had a long, pale face, a high nose, and a great deal of very striking white hair, which she wore in large puffs and rouleaux over the top of her head. She had two sons married in New York and another who was now in Europe. This young man was amusing himself at Hamburg, and, though he was on his travels, was rarely perceived to visit any particular city at the moment selected by his mother for her own appearance there. Her nephew, who had come up to Vevey expressly to see her, was therefore more attentive than those who, as she said, were nearer to her. He had imbibed at Geneva the idea that one must always be attentive to one’s aunt. Mrs. Costello had not seen him for many years, and she was greatly pleased with him, manifesting her approbation by initiating him into many of the secrets of that social sway which, as she gave him to understand, she exerted in the American capital. She admitted that she was very exclusive; but, if he were acquainted with New York, he would see that one had to be. And her picture of the minutely hierarchical constitution of the society of that city, which she presented to him in many different lights, was, to Winterbourne’s imagination, almost oppressively striking.

He immediately perceived, from her tone, that Miss Daisy Miller’s place in the social scale was low. “I am afraid you don’t approve of them,” he said.

“They are very common,” Mrs. Costello declared. “They are the sort of Americans that one does one’s duty by not—not accepting.”

“Ah, you don’t accept them?” said the young man.

“I can’t, my dear Frederick. I would if I could, but I can’t.”

“The young girl is very pretty,” said Winterbourne in a moment.

“Of course she’s pretty. But she is very common.”

“I see what you mean, of course,” said Winterbourne after another pause.

“She has that charming look that they all have,” his aunt resumed. “I can’t think where they pick it up; and she dresses in perfection —no, you don’t know how well she dresses. I can’t think where they get their taste.”

“But, my dear aunt, she is not, after all, a Comanche savage.”

“She is a young lady,” said Mrs. Costello, “who has an intimacy with her mamma’s courier.”

“An intimacy with the courier?” the young man demanded.

“Oh, the mother is just as bad! They treat the courier like a familiar friend—like a gentleman. I shouldn’t wonder if he dines with them. Very likely they have never seen a man with such good manners, such fine clothes, so like a gentleman. He probably corresponds to the young lady’s idea of a count. He sits with them in the garden in the evening. I think he smokes.”

Winterbourne listened with interest to these disclosures; they helped him to make up his mind about Miss Daisy. Evidently she was rather wild. “Well,” he said, “I am not a courier, and yet she was very charming to me.”

“You had better have said at first,” said Mrs. Costello with dignity, “that you had made her acquaintance.”

“We simply met in the garden, and we talked a bit.”

“Tout bonnement! And pray what did you say?”

“I said I should take the liberty of introducing her to my admirable aunt.”

“I am much obliged to you.”

“It was to guarantee my respectability,” said Winterbourne.

“And pray who is to guarantee hers?”

“Ah, you are cruel!” said the young man. “She’s a very nice young girl.”

“You don’t say that as if you believed it,” Mrs. Costello observed.

“She is completely uncultivated,” Winterbourne went on. “But she is wonderfully pretty, and, in short, she is very nice. To prove that I believe it, I am going to take her to the Chateau de Chillon.”

“You two are going off there together? I should say it proved just the contrary. How long had you known her, may I ask, when this interesting project was formed? You haven’t been twenty-four hours in the house.”

“I have known her half an hour!” said Winterbourne, smiling.

“Dear me!” cried Mrs. Costello. “What a dreadful girl!”

Her nephew was silent for some moments. “You really think, then,” he began earnestly, and with a desire for trustworthy information “you really think that—” But he paused again.

“Think what, sir?” said his aunt.

“That she is the sort of young lady who expects a man, sooner or later, to carry her off?”

“I haven’t the least idea what such young ladies expect a man to do. But I really think that you had better not meddle with little American girls that are uncultivated, as you call them. You have lived too long out of the country. You will be sure to make some great mistake. You are too innocent.”

“My dear aunt, I am not so innocent,” said Winterbourne, smiling and curling his mustache.

“You are guilty too, then!”

Winterbourne continued to curl his mustache meditatively. “You won’t let the poor girl know you then?” he asked at last.

“Is it literally true that she is going to the Chateau de Chillon with you?”

“I think that she fully intends it.”

“Then, my dear Frederick,” said Mrs. Costello, “I must decline the honor of her acquaintance. I am an old woman, but I am not too old, thank Heaven, to be shocked!”

“But don’t they all do these things—the young girls in America?” Winterbourne inquired.

Mrs. Costello stared a moment. “I should like to see my granddaughters do them!” she declared grimly.

This seemed to throw some light upon the matter, for Winterbourne remembered to have heard that his pretty cousins in New York were “tremendous flirts.” If, therefore, Miss Daisy Miller exceeded the liberal margin allowed to these young ladies, it was probable that anything might be expected of her. Winterbourne was impatient to see her again, and he was vexed with himself that, by instinct, he should not appreciate her justly.

Though he was impatient to see her, he hardly knew what he should say to her about his aunt’s refusal to become acquainted with her; but he discovered, promptly enough, that with Miss Daisy Miller there was no great need of walking on tiptoe.

He found her that evening in the garden, wandering about in the warm starlight like an indolent sylph, and swinging to and fro the largest fan he had ever beheld. It was ten o’clock. He had dined with his aunt, had been sitting with her since dinner, and had just taken leave of her till the morrow. Miss Daisy Miller seemed very glad to see him; she declared it was the longest evening she had ever passed.

“Have you been all alone?” he asked.

“I have been walking round with mother. But mother gets tired walking round,” she answered.

“Has she gone to bed?”

“No; she doesn’t like to go to bed,” said the young girl. “She doesn’t sleep—not three hours. She says she doesn’t know how she lives. She’s dreadfully nervous. I guess she sleeps more than she thinks. She’s gone somewhere after Randolph; she wants to try to get him to go to bed. He doesn’t like to go to bed.”

“Let us hope she will persuade him,” observed Winterbourne.

“She will talk to him all she can; but he doesn’t like her to talk to him,” said Miss Daisy, opening her fan. “She’s going to try to get Eugenio to talk to him. But he isn’t afraid of Eugenio. Eugenio’s a splendid courier, but he can’t make much impression on Randolph! I don’t believe he’ll go to bed before eleven.”

It appeared that Randolph’s vigil was in fact triumphantly prolonged, for Winterbourne strolled about with the young girl for some time without meeting her mother. “I have been looking round for that lady you want to introduce me to,” his companion resumed. “She’s your aunt.”

Then, on Winterbourne’s admitting the fact and expressing some curiosity as to how she had learned it, she said she had heard all about Mrs. Costello from the chambermaid. She was very quiet and very comme il faut; she wore white puffs; she spoke to no one, and she never dined at the table d’hote. Every two days she had a headache. “I think that’s a lovely description, headache and all!” said Miss Daisy, chattering along in her thin, gay voice. “I want to know her ever so much. I know just what your aunt would be; I know I should like her. She would be very exclusive. I like a lady to be exclusive; I’m dying to be exclusive myself. Well, we are exclusive, mother and I. We don’t speak to everyone—or they don’t speak to us. I suppose it’s about the same thing. Anyway, I shall be ever so glad to know your aunt.”

Winterbourne was embarrassed. “She would be most happy,” he said; “but I am afraid those headaches will interfere.”

The young girl looked at him through the dusk. “But I suppose she doesn’t have a headache every day,” she said sympathetically.

Winterbourne was silent a moment. “She tells me she does,” he answered at last, not knowing what to say.

Miss Daisy Miller stopped and stood looking at him. Her prettiness was still visible in the darkness; she was opening and closing her enormous fan. “She doesn’t want to know me!” she said suddenly. “Why don’t you say so? You needn’t be afraid. I’m not afraid!” And she gave a little laugh.

Winterbourne fancied there was a tremor in her voice; he was touched, shocked, mortified by it. “My dear young lady,” he protested, “she knows no one. It’s her wretched health.”

The young girl walked on a few steps, laughing still. “You needn’t be afraid,” she repeated. “Why should she want to know me?” Then she paused again; she was close to the parapet of the garden, and in front of her was the starlit lake. There was a vague sheen upon its surface, and in the distance were dimly seen mountain forms. Daisy Miller looked out upon the mysterious prospect and then she gave another little laugh. “Gracious! she is exclusive!” she said.

Winterbourne wondered whether she was seriously wounded, and for a moment almost wished that her sense of injury might be such as to make it becoming in him to attempt to reassure and comfort her. He had a pleasant sense that she would be very approachable for consolatory purposes. He felt then, for the instant, quite ready to sacrifice his aunt, conversationally; to admit that she was a proud, rude woman, and to declare that they needn’t mind her. But before he had time to commit himself to this perilous mixture of gallantry and impiety, the young lady, resuming her walk, gave an exclamation in quite another tone. “Well, here’s Mother! I guess she hasn’t got Randolph to go to bed.” The figure of a lady appeared at a distance, very indistinct in the darkness, and advancing with a slow and wavering movement. Suddenly it seemed to pause.

“Are you sure it is your mother? Can you distinguish her in this thick dusk?” Winterbourne asked.

“Well!” cried Miss Daisy Miller with a laugh; “I guess I know my own mother. And when she has got on my shawl, too! She is always wearing my things.”

The lady in question, ceasing to advance, hovered vaguely about the spot at which she had checked her steps.

“I am afraid your mother doesn’t see you,” said Winterbourne. “Or perhaps,” he added, thinking, with Miss Miller, the joke permissible “perhaps she feels guilty about your shawl.”

“Oh, it’s a fearful old thing!” the young girl replied serenely. “I told her she could wear it. She won’t come here because she sees you.”

“Ah, then,” said Winterbourne, “I had better leave you.”

“Oh, no; come on!” urged Miss Daisy Miller.

“I’m afraid your mother doesn’t approve of my walking with you.”

Miss Miller gave him a serious glance. “It isn’t for me; it’s for you –that is, it’s for her. Well, I don’t know who it’s for! But mother doesn’t like any of my gentlemen friends. She’s right down timid. She always makes a fuss if I introduce a gentleman. But I do introduce them –almost always. If I didn’t introduce my gentlemen friends to Mother,” the young girl added in her little soft, flat monotone, “I shouldn’t think I was natural.”

“To introduce me,” said Winterbourne, “you must know my name.” And he proceeded to pronounce it.

“Oh, dear, I can’t say all that!” said his companion with a laugh. But by this time they had come up to Mrs. Miller, who, as they drew near, walked to the parapet of the garden and leaned upon it, looking intently at the lake and turning her back to them. “Mother!” said the young girl in a tone of decision. Upon this the elder lady turned round. “Mr. Winterbourne,” said Miss Daisy Miller, introducing the young man very frankly and prettily. “Common,” she was, as Mrs. Costello had pronounced her; yet it was a wonder to Winterbourne that, with her commonness, she had a singularly delicate grace.

Her mother was a small, spare, light person, with a wandering eye, a very exiguous nose, and a large forehead, decorated with a certain amount of thin, much frizzled hair. Like her daughter, Mrs. Miller was dressed with extreme elegance; she had enormous diamonds in her ears. So far as Winterbourne could observe, she gave him no greeting —she certainly was

not looking at him. Daisy was near her, pulling her shawl straight. “What are you doing, poking round here?” this young lady inquired, but by no means with that harshness of accent which her choice of words may imply.

“I don’t know,” said her mother, turning toward the lake again.

“I shouldn’t think you’d want that shawl!” Daisy exclaimed.

“Well I do!” her mother answered with a little laugh.

“Did you get Randolph to go to bed?” asked the young girl.

“No; I couldn’t induce him,” said Mrs. Miller very gently. “He wants to talk to the waiter. He likes to talk to that waiter.”

“I was telling Mr. Winterbourne,” the young girl went on; and to the young man’s ear her tone might have indicated that she had been uttering his name all her life.

“Oh, yes!” said Winterbourne; “I have the pleasure of knowing your son.”

Randolph’s mamma was silent; she turned her attention to the lake. But at last she spoke. “Well, I don’t see how he lives!”

“Anyhow, it isn’t so bad as it was at Dover,” said Daisy Miller.

“And what occurred at Dover?” Winterbourne asked.

“He wouldn’t go to bed at all. I guess he sat up all night in the public parlor. He wasn’t in bed at twelve o’clock: I know that.”

“It was half-past twelve,” declared Mrs. Miller with mild emphasis.

“Does he sleep much during the day?” Winterbourne demanded.

“I guess he doesn’t sleep much,” Daisy rejoined.

“I wish he would!” said her mother. “It seems as if he couldn’t.”

“I think he’s real tiresome,” Daisy pursued.

Then, for some moments, there was silence. “Well, Daisy Miller,” said the elder lady, presently, “I shouldn’t think you’d want to talk against your own brother!”

“Well, he is tiresome, Mother,” said Daisy, quite without the asperity of a retort.

“He’s only nine,” urged Mrs. Miller.

“Well, he wouldn’t go to that castle,” said the young girl. “I’m going there with Mr. Winterbourne.”

To this announcement, very placidly made, Daisy’s mamma offered no response. Winterbourne took for granted that she deeply disapproved of the projected excursion; but he said to himself that she was a simple, easily managed person, and that a few deferential protestations would take the edge from her displeasure. “Yes,” he began; “your daughter has kindly allowed me the honor of being her guide.”

Mrs. Miller’s wandering eyes attached themselves, with a sort of appealing air, to Daisy, who, however, strolled a few steps farther, gently humming to herself. “I presume you will go in the cars,” said her mother.

“Yes, or in the boat,” said Winterbourne.

“Well, of course, I don’t know,” Mrs. Miller rejoined. “I have never been to that castle.”

“It is a pity you shouldn’t go,” said Winterbourne, beginning to feel reassured as to her opposition. And yet he was quite prepared to find that, as a matter of course, she meant to accompany her daughter.

“We’ve been thinking ever so much about going,” she pursued; “but it seems as if we couldn’t. Of course Daisy –she wants to go round. But there’s a lady here– I don’t know her name —she says she shouldn’t think we’d want to go to see castles here; she should think we’d want to wait till we got to Italy. It seems as if there would be so many there,” continued Mrs. Miller with an air of increasing confidence. “Of course we only want to see the principal ones. We visited several in England,” she presently added.

“Ah yes! in England there are beautiful castles,” said Winterbourne. “But Chillon here, is very well worth seeing.”

“Well, if Daisy feels up to it—” said Mrs. Miller, in a tone impregnated with a sense of the magnitude of the enterprise. “It seems as if there was nothing she wouldn’t undertake.”

“Oh, I think she’ll enjoy it!” Winterbourne declared. And he desired more and more to make it a certainty that he was to have the privilege of a tete-a-tete with the young lady, who was still strolling along in front of them, softly vocalizing. “You are not disposed, madam,” he inquired, “to undertake it yourself?”

Daisy’s mother looked at him an instant askance, and then walked forward in silence. Then, “I guess she had better go alone,” she said simply. Winterbourne observed to himself that this was a very different type of maternity from that of the vigilant matrons who massed themselves in the forefront of social intercourse in the dark old city at the other end of the lake. But his meditations were interrupted by hearing his name very distinctly pronounced by Mrs. Miller’s unprotected daughter.

“Mr. Winterbourne!” murmured Daisy.

“Mademoiselle!” said the young man.

“Don’t you want to take me out in a boat?”

“At present?” he asked.

“Of course!” said Daisy.

“Well, Annie Miller!” exclaimed her mother.

“I beg you, madam, to let her go,” said Winterbourne ardently; for he had never yet enjoyed the sensation of guiding through the summer starlight a skiff freighted with a fresh and beautiful young girl.

“I shouldn’t think she’d want to,” said her mother. “I should think she’d rather go indoors.”

“I’m sure Mr. Winterbourne wants to take me,” Daisy declared. “He’s so awfully devoted!”

“I will row you over to Chillon in the starlight.”

“I don’t believe it!” said Daisy.

“Well!” ejaculated the elder lady again.

“You haven’t spoken to me for half an hour,” her daughter went on.

“I have been having some very pleasant conversation with your mother,” said Winterbourne.

“Well, I want you to take me out in a boat!” Daisy repeated. They had all stopped, and she had turned round and was looking at Winterbourne. Her face wore a charming smile, her pretty eyes were gleaming, she was swinging her great fan about. No; it’s impossible to be prettier than that, thought Winterbourne.

“There are half a dozen boats moored at that landing place,” he said, pointing to certain steps which descended from the garden to the lake. “If you will do me the honor to accept my arm, we will go and select one of them.”

Daisy stood there smiling; she threw back her head and gave a little, light laugh. “I like a gentleman to be formal!” she declared.

“I assure you it’s a formal offer.”

“I was bound I would make you say something,” Daisy went on.

“You see, it’s not very difficult,” said Winterbourne. “But I am afraid you are chaffing me.”

“I think not, sir,” remarked Mrs. Miller very gently.

“Do, then, let me give you a row,” he said to the young girl.

“It’s quite lovely, the way you say that!” cried Daisy.

“It will be still more lovely to do it.”

“Yes, it would be lovely!” said Daisy. But she made no movement to accompany him; she only stood there laughing.

“I should think you had better find out what time it is,” interposed her mother.

“It is eleven o’clock, madam,” said a voice, with a foreign accent, out of the neighboring darkness; and Winterbourne, turning, perceived the florid personage who was in attendance upon the two ladies. He had apparently just approached.

“Oh, Eugenio,” said Daisy, “I am going out in a boat!”

Eugenio bowed. “At eleven o’clock, mademoiselle?”

“I am going with Mr. Winterbourne—this very minute.”

“Do tell her she can’t,” said Mrs. Miller to the courier.

“I think you had better not go out in a boat, mademoiselle,” Eugenio declared.

Winterbourne wished to Heaven this pretty girl were not so familiar with her courier; but he said nothing.

“I suppose you don’t think it’s proper!” Daisy exclaimed. “Eugenio doesn’t think anything’s proper.”

“I am at your service,” said Winterbourne.

“Does mademoiselle propose to go alone?” asked Eugenio of Mrs. Miller.

“Oh, no; with this gentleman!” answered Daisy’s mamma.

The courier looked for a moment at Winterbourne –the latter thought he was smiling– and then, solemnly, with a bow, “As mademoiselle pleases!” he said.

“Oh, I hoped you would make a fuss!” said Daisy. “I don’t care to go now.”

“I myself shall make a fuss if you don’t go,” said Winterbourne.

“That’s all I want—a little fuss!” And the young girl began to laugh again.

“Mr. Randolph has gone to bed!” the courier announced frigidly.

“Oh, Daisy; now we can go!” said Mrs. Miller.

Daisy turned away from Winterbourne, looking at him, smiling and fanning herself. “Good night,” she said; “I hope you are disappointed, or disgusted, or something!”

He looked at her, taking the hand she offered him. “I am puzzled,” he answered.

“Well, I hope it won’t keep you awake!” she said very smartly; and, under the escort of the privileged Eugenio, the two ladies passed toward the house.

Winterbourne stood looking after them; he was indeed puzzled. He lingered beside the lake for a quarter of an hour, turning over the mystery of the young girl’s sudden familiarities and caprices. But the only very definite conclusion he came to was that he should enjoy deucedly “going off” with her somewhere.

Two days afterward he went off with her to the Castle of Chillon. He waited for her in the large hall of the hotel, where the couriers, the servants, the foreign tourists, were lounging about and staring. It was not the place he should have chosen, but she had appointed it. She came tripping downstairs, buttoning her long gloves, squeezing her folded parasol against her pretty figure, dressed in the perfection of a soberly elegant traveling costume. Winterbourne was a man of imagination and, as our ancestors used to say, sensibility; as he looked at her dress and, on the great staircase, her little rapid, confiding step, he felt as if there were something romantic going forward. He could have believed he was going to elope with her. He passed out with her among all the idle people that were assembled there; they were all looking at her very hard; she had begun to chatter as soon as she joined him.

Winterbourne’s preference had been that they should be conveyed to Chillon in a carriage; but she expressed a lively wish to go in the little steamer; she declared that she had a passion for steamboats. There was always such a lovely breeze upon the water, and you saw such lots of people. The sail was not long, but Winterbourne’s companion found time to say a great many things. To the young man himself their little excursion was so much of an escapade –an adventure– that, even allowing for her habitual sense of freedom, he had some expectation of seeing her regard it in the

same way. But it must be confessed that, in this particular, he was disappointed. Daisy Miller was extremely animated, she was in charming spirits; but she was apparently not at all excited; she was not fluttered; she avoided neither his eyes nor those of anyone else; she blushed neither when she looked at him nor when she felt that people were looking at her. People continued to look at her a great deal, and Winterbourne took much satisfaction in his pretty companion's distinguished air. He had been a little afraid that she would talk loud, laugh overmuch, and even, perhaps, desire to move about the boat a good deal. But he quite forgot his fears; he sat smiling, with his eyes upon her face, while, without moving from her place, she delivered herself of a great number of original reflections. It was the most charming garrulity he had ever heard. He had assented to the idea that she was "common"; but was she so, after all, or was he simply getting used to her commonness? Her conversation was chiefly of what metaphysicians term the objective cast, but every now and then it took a subjective turn.

"What on earth are you so grave about?" she suddenly demanded, fixing her agreeable eyes upon Winterbourne's.

"Am I grave?" he asked. "I had an idea I was grinning from ear to ear."

"You look as if you were taking me to a funeral. If that's a grin, your ears are very near together."

"Should you like me to dance a hornpipe on the deck?"

"Pray do, and I'll carry round your hat. It will pay the expenses of our journey."

"I never was better pleased in my life," murmured Winterbourne.

She looked at him a moment and then burst into a little laugh. "I like to make you say those things! You're a queer mixture!"

In the castle, after they had landed, the subjective element decidedly prevailed. Daisy tripped about the vaulted chambers, rustled her skirts in the corkscrew staircases, flirted back with a pretty little cry and a shudder from the edge of the oubliettes, and turned a singularly well-shaped ear to everything that Winterbourne told her about the place. But he saw that she cared very little for feudal antiquities and that the dusky traditions of

Chillon made but a slight impression upon her. They had the good fortune to have been able to walk about without other companionship than that of the custodian; and Winterbourne arranged with this functionary that they should not be hurried—that they should linger and pause wherever they chose. The custodian interpreted the bargain generously –Winterbourne, on his side, had been generous– and ended by leaving them quite to themselves. Miss Miller's observations were not remarkable for logical consistency; for anything she wanted to say she was sure to find a pretext. She found a great many pretexts in the rugged embrasures of Chillon for asking Winterbourne sudden questions about himself –his family, his previous history, his tastes, his habits, his intentions– and for supplying information upon corresponding points in her own personality. Of her own tastes, habits, and intentions Miss Miller was prepared to give the most definite, and indeed the most favorable account.

"Well, I hope you know enough!" she said to her companion, after he had told her the history of the unhappy Bonivard. "I never saw a man that knew so much!" The history of Bonivard had evidently, as they say, gone into one ear and out of the other. But Daisy went on to say that she wished Winterbourne would travel with them and "go round" with them; they might know something, in that case. "Don't you want to come and teach Randolph?" she asked.

Winterbourne said that nothing could possibly please him so much, but that he unfortunately other occupations.

"Other occupations? I don't believe it!" said Miss Daisy. "What do you mean? You are not in business."

The young man admitted that he was not in business; but he had engagements which, even within a day or two, would force him to go back to Geneva.

"Oh, bother!" she said; "I don't believe it!" and she began to talk about something else. But a few moments later, when he was pointing out to her the pretty design of an antique fireplace, she broke out irrelevantly, "You don't mean to say you are going back to Geneva?"

"It is a melancholy fact that I shall have to return to Geneva tomorrow."

“Well, Mr. Winterbourne,” said Daisy, “I think you’re horrid!”

“Oh, don’t say such dreadful things!” said Winterbourne, “just at the last!”

“The last!” cried the young girl; “I call it the first. I have half a mind to leave you here and go straight back to the hotel alone.” And for the next ten minutes she did nothing but call him horrid. Poor Winterbourne was fairly bewildered; no young lady had as yet done him the honor to be so agitated by the announcement of his movements. His companion, after this, ceased to pay any attention to the curiosities of Chillon or the beauties of the lake; she opened fire upon the mysterious charmer in Geneva whom she appeared to have instantly taken it for granted that he was hurrying back to see. How did Miss Daisy Miller know that there was a charmer in Geneva? Winterbourne, who denied the existence of such a person, was quite unable to discover, and he was divided between amazement at the rapidity of her induction and amusement at the frankness of her persiflage. She seemed to him, in all this, an extraordinary mixture of innocence and crudity.

“Does she never allow you more than three days at a time?” asked Daisy ironically. “Doesn’t she give you a vacation in summer? There’s no one so hard worked but they can get leave to go off somewhere at this season. I suppose, if you stay another day, she’ll come after you in the boat. Do wait over till Friday, and I will go down to the landing to see her arrive!”

Winterbourne began to think he had been wrong to feel disappointed in the temper in which the young lady had embarked. If he had missed the personal accent, the personal accent was now making its appearance. It sounded very distinctly, at last, in her telling him she would stop “teasing” him if he would promise her solemnly to come down to Rome in the winter.

“That’s not a difficult promise to make,” said Winterbourne. “My aunt has taken an apartment in Rome for the winter and has already asked me to come and see her.”

“I don’t want you to come for your aunt,” said Daisy; “I want you to come for me.” And this was the only allusion that the young man was ever to hear her make to his invidious kinswoman. He declared that, at any rate, he would certainly come. After this Daisy stopped teasing. Winterbourne

took a carriage, and they drove back to Vevey in the dusk; the young girl was very quiet.

In the evening Winterbourne mentioned to Mrs. Costello that he had spent the afternoon at Chillon with Miss Daisy Miller.

“The Americans—of the courier?” asked this lady.

“Ah, happily,” said Winterbourne, “the courier stayed at home.”

“She went with you all alone?”

“All alone.”

Mrs. Costello sniffed a little at her smelling bottle. “And that,” she exclaimed, “is the young person whom you wanted me to know!”

III

Winterbourne, who had returned to Geneva the day after his excursion to Chillon, went to Rome toward the end of January. His aunt had been established there for several weeks, and he had received a couple of letters from her. “Those people you were so devoted to last summer at Vevey have turned up here, courier and all,” she wrote. “They seem to have made several acquaintances, but the courier continues to be the most intime. The young lady, however, is also very intimate with some third-rate Italians, with whom she rackets about in a way that makes much talk. Bring me that pretty novel of Cherbuliez’s –Paule Mere– and don’t come later than the 23rd.”

In the natural course of events, Winterbourne, on arriving in Rome, would presently have ascertained Mrs. Miller’s address at the American banker’s and have gone to pay his compliments to Miss Daisy. “After what happened at Vevey, I think I may certainly call upon them,” he said to Mrs. Costello.

“If, after what happens –at Vevey and everywhere– you desire to keep up the acquaintance, you are very welcome. Of course a man may know everyone. Men are welcome to the privilege!”

“Pray what is it that happens—here, for instance?” Winterbourne demanded.

“The girl goes about alone with her foreigners. As to what happens further, you must apply elsewhere for information. She has picked up half a dozen of the regular Roman fortune hunters, and she takes them about to people’s houses. When she comes to a party she brings with her a gentleman with a good deal of manner and a wonderful mustache.”

“And where is the mother?”

“I haven’t the least idea. They are very dreadful people.”

Winterbourne meditated a moment. “They are very ignorant—very innocent only. Depend upon it they are not bad.”

“They are hopelessly vulgar,” said Mrs. Costello. “Whether or no being hopelessly vulgar is being ‘bad’ is a question for the metaphysicians. They are bad enough to dislike, at any rate; and for this short life that is quite enough.”

The news that Daisy Miller was surrounded by half a dozen wonderful mustaches checked Winterbourne’s impulse to go straightway to see her. He had, perhaps, not definitely flattered himself that he had made an ineffaceable impression upon her heart, but he was annoyed at hearing of a state of affairs so little in harmony with an image that had lately flitted in and out of his own meditations; the image of a very pretty girl looking out of an old Roman window and asking herself urgently when Mr. Winterbourne would arrive. If, however, he determined to wait a little before reminding Miss Miller of his claims to her consideration, he went very soon to call upon two or three other friends. One of these friends was an American lady who had spent several winters at Geneva, where she had placed her children at school. She was a very accomplished woman, and she lived in the Via Gregoriana. Winterbourne found her in a little crimson drawing room on a third floor; the room was filled with southern sunshine. He had not been there ten minutes when the servant came in, announcing “Madame Mila!” This announcement was presently followed by the entrance of little Randolph Miller, who stopped in the middle of the room and stood staring at Winterbourne. An instant later his pretty sister crossed the threshold; and then, after a considerable interval, Mrs. Miller slowly advanced.

“I know you!” said Randolph.

“I’m sure you know a great many things,” exclaimed Winterbourne, taking him by the hand. “How is your education coming on?”

Daisy was exchanging greetings very prettily with her hostess, but when she heard Winterbourne’s voice she quickly turned her head. “Well, I declare!” she said.

“I told you I should come, you know,” Winterbourne rejoined, smiling.

“Well, I didn’t believe it,” said Miss Daisy.

“I am much obliged to you,” laughed the young man.

“You might have come to see me!” said Daisy.

“I arrived only yesterday.”

“I don’t believe that!” the young girl declared.

Winterbourne turned with a protesting smile to her mother, but this lady evaded his glance, and, seating herself, fixed her eyes upon her son. “We’ve got a bigger place than this,” said Randolph. “It’s all gold on the walls.”

Mrs. Miller turned uneasily in her chair. “I told you if I were to bring you, you would say something!” she murmured.

“I told you!” Randolph exclaimed. “I tell you, sir!” he added jocosely, giving Winterbourne a thump on the knee. “It is bigger, too!”

Daisy had entered upon a lively conversation with her hostess; Winterbourne judged it becoming to address a few words to her mother. “I hope you have been well since we parted at Vevey,” he said.

Mrs. Miller now certainly looked at him —at his chin. “Not very well, sir,” she answered.

“She’s got the dyspepsia,” said Randolph. “I’ve got it too. Father’s got it. I’ve got it most!”

This announcement, instead of embarrassing Mrs. Miller, seemed to relieve her. “I suffer from the liver,” she said. “I think it’s this climate; it’s less bracing than Schenectady, especially in the winter season. I don’t know whether you know we reside at Schenectady. I was saying to Daisy that I certainly hadn’t found any one like Dr. Davis, and I didn’t believe I should. Oh, at Schenectady he stands first; they think everything of him. He has so much to do, and yet there was nothing he wouldn’t do for me. He said he never saw anything like my dyspepsia, but he was bound to cure it. I’m sure there was nothing he wouldn’t try. He was just going to try something new when we came off. Mr. Miller wanted Daisy to see Europe for herself. But I wrote to Mr. Miller that it seems as if I couldn’t get on without Dr. Davis. At Schenectady he stands at the very top; and there’s a great deal of sickness there, too. It affects my sleep.”

Winterbourne had a good deal of pathological gossip with Dr. Davis's patient, during which Daisy chattered unremittingly to her own companion. The young man asked Mrs. Miller how she was pleased with Rome. "Well, I must say I am disappointed," she answered. "We had heard so much about it; I suppose we had heard too much. But we couldn't help that. We had been led to expect something different."

"Ah, wait a little, and you will become very fond of it," said Winterbourne.

"I hate it worse and worse every day!" cried Randolph.

"You are like the infant Hannibal," said Winterbourne.

"No, I ain't!" Randolph declared at a venture.

"You are not much like an infant," said his mother. "But we have seen places," she resumed, "that I should put a long way before Rome." And in reply to Winterbourne's interrogation, "There's Zurich," she concluded, "I think Zurich is lovely; and we hadn't heard half so much about it."

"The best place we've seen is the City of Richmond!" said Randolph.

"He means the ship," his mother explained. "We crossed in that ship. Randolph had a good time on the City of Richmond."

"It's the best place I've seen," the child repeated. "Only it was turned the wrong way."

"Well, we've got to turn the right way some time," said Mrs. Miller with a little laugh. Winterbourne expressed the hope that her daughter at least found some gratification in Rome, and she declared that Daisy was quite

carried away. "It's on account of the society –the society's splendid. She goes round everywhere; she has made a great number of acquaintances. Of course she goes round more than I do. I must say they have been very sociable; they have taken her right in. And then she knows a great many gentlemen. Oh, she thinks there's nothing like Rome. Of course, it's a great deal pleasanter for a young lady if she knows plenty of gentlemen."

By this time Daisy had turned her attention again to Winterbourne. “I’ve been telling Mrs. Walker how mean you were!” the young girl announced.

“And what is the evidence you have offered?” asked Winterbourne, rather annoyed at Miss Miller’s want of appreciation of the zeal of an admirer who on his way down to Rome had stopped neither at Bologna nor at Florence, simply because of a certain sentimental impatience. He remembered that a cynical compatriot had once told him that American women –the pretty ones, and this gave a largeness to the axiom– were at once the most exacting in the world and the least endowed with a sense of indebtedness.

“Why, you were awfully mean at Vevey,” said Daisy. “You wouldn’t do anything. You wouldn’t stay there when I asked you.”

“My dearest young lady,” cried Winterbourne, with eloquence, “have I come all the way to Rome to encounter your reproaches?”

“Just hear him say that!” said Daisy to her hostess, giving a twist to a bow on this lady’s dress. “Did you ever hear anything so quaint?”

“So quaint, my dear?” murmured Mrs. Walker in the tone of a partisan of Winterbourne.

“Well, I don’t know,” said Daisy, fingering Mrs. Walker’s ribbons. “Mrs. Walker, I want to tell you something.”

“Mother-r,” interposed Randolph, with his rough ends to his words, “I tell you you’ve got to go. Eugenio’ll raise—something!”

“I’m not afraid of Eugenio,” said Daisy with a toss of her head. “Look here, Mrs. Walker,” she went on, “you know I’m coming to your party.”

“I am delighted to hear it.”

“I’ve got a lovely dress!”

“I am very sure of that.”

“But I want to ask a favor —permission to bring a friend.”

“I shall be happy to see any of your friends,” said Mrs. Walker, turning with a smile to Mrs. Miller.

“Oh, they are not my friends,” answered Daisy’s mamma, smiling shyly in her own fashion. “I never spoke to them.”

“It’s an intimate friend of mine—Mr. Giovanelli,” said Daisy without a tremor in her clear little voice or a shadow on her brilliant little face.

Mrs. Walker was silent a moment; she gave a rapid glance at Winterbourne. “I shall be glad to see Mr. Giovanelli,” she then said.

“He’s an Italian,” Daisy pursued with the prettiest serenity. “He’s a great friend of mine; he’s the handsomest man in the world—except Mr. Winterbourne! He knows plenty of Italians, but he wants to know some Americans. He thinks ever so much of Americans. He’s tremendously clever. He’s perfectly lovely!”

It was settled that this brilliant personage should be brought to Mrs. Walker’s party, and then Mrs. Miller prepared to take her leave. “I guess we’ll go back to the hotel,” she said.

“You may go back to the hotel, Mother, but I’m going to take a walk,” said Daisy.

“She’s going to walk with Mr. Giovanelli,” Randolph proclaimed.

“I am going to the Pincio,” said Daisy, smiling.

“Alone, my dear —at this hour?” Mrs. Walker asked. The afternoon was drawing to a close —it was the hour for the throng of carriages and of contemplative pedestrians. “I don’t think it’s safe, my dear,” said Mrs. Walker.

“Neither do I,” subjoined Mrs. Miller. “You’ll get the fever, as sure as you live. Remember what Dr. Davis told you!”

“Give her some medicine before she goes,” said Randolph.

The company had risen to its feet; Daisy, still showing her pretty teeth, bent over and kissed her hostess. “Mrs. Walker, you are too perfect,” she said. “I’m not going alone; I am going to meet a friend.”

“Your friend won’t keep you from getting the fever,” Mrs. Miller observed.

"Is it Mr. Giovanelli?" asked the hostess.

Winterbourne was watching the young girl; at this question his attention quickened. She stood there, smiling and smoothing her bonnet ribbons; she glanced at Winterbourne. Then, while she glanced and smiled, she answered, without a shade of hesitation, "Mr. Giovanelli—the beautiful Giovanelli."

"My dear young friend," said Mrs. Walker, taking her hand pleadingly, "don't walk off to the Pincio at this hour to meet a beautiful Italian."

"Well, he speaks English," said Mrs. Miller.

"Gracious me!" Daisy exclaimed, "I don't to do anything improper. There's an easy way to settle it." She continued to glance at Winterbourne. "The Pincio is only a hundred yards distant; and if Mr. Winterbourne were as polite as he pretends, he would offer to walk with me!"

Winterbourne's politeness hastened to affirm itself, and the young girl gave him gracious leave to accompany her. They passed downstairs before her mother, and at the door Winterbourne perceived Mrs. Miller's carriage drawn up, with the ornamental courier whose acquaintance he had made at Vevey seated within.

"Goodbye, Eugenio!" cried Daisy; "I'm going to take a walk."

The distance from the Via Gregoriana to the beautiful garden at the other end of the Pincian Hill is, in fact, rapidly traversed. As the day was splendid, however, and the concourse of vehicles, walkers, and loungers numerous, the young Americans found their progress much delayed. This fact was highly agreeable to Winterbourne, in spite of his consciousness of his singular situation. The slow-moving, idly gazing Roman crowd bestowed much attention upon the extremely pretty young foreign lady who was passing through it upon his arm; and he wondered what on earth had been in Daisy's mind when she proposed to expose herself, unattended, to its appreciation. His own mission, to her sense, apparently, was to consign her to the hands of Mr. Giovanelli; but Winterbourne, at once annoyed and gratified, resolved that he would do no such thing.

“Why haven’t you been to see me?” asked Daisy. “You can’t get out of that.”

“I have had the honor of telling you that I have only just stepped out of the train.”

“You must have stayed in the train a good while after it stopped!” cried the young girl with her little laugh. “I suppose you were asleep. You have had time to go to see Mrs. Walker.”

“I knew Mrs. Walker—” Winterbourne began to explain.

“I know where you knew her. You knew her at Geneva. She told me so. Well, you knew me at Vevey. That’s just as good. So you ought to have come.”

She asked him no other question than this; she began to prattle about her own affairs. “We’ve got splendid rooms at the hotel; Eugenio says they’re the best rooms in Rome. We are going to stay all winter, if we don’t die of the fever; and I guess we’ll stay then. It’s a great deal nicer than I thought; I thought it would be fearfully quiet; I was sure it would be awfully poky. I was sure we should be going round all the time with one of those dreadful old men that explain about the pictures and things. But we only had about a week of that, and now I’m enjoying myself. I know ever so many people, and they are all so charming. The society’s extremely select. There are all kinds—English, and Germans, and Italians. I think I like the English best. I like their style of conversation. But there are some lovely Americans. I never saw anything so hospitable. There’s something or other every day. There’s not much dancing; but I must say I never thought dancing was everything. I was always fond of conversation. I guess I shall have plenty at Mrs. Walker’s, her rooms are so small.” When they had passed the gate of the Pincian Gardens, Miss Miller began to wonder where Mr. Giovanelli might be. “We had better go straight to that place in front,” she said, “where you look at the view.”

“I certainly shall not help you to find him,” Winterbourne declared.

“Then I shall find him without you,” cried Miss Daisy.

“You certainly won’t leave me!” cried Winterbourne.

She burst into her little laugh. "Are you afraid you'll get lost –or run over? But there's Giovanelli, leaning against that tree. He's staring at the women in the carriages: did you ever see anything so cool?"

Winterbourne perceived at some distance a little man standing with folded arms nursing his cane. He had a handsome face, an artfully poised hat, a glass in one eye, and a nosegay in his buttonhole. Winterbourne looked at him a moment and then said, "Do you mean to speak to that man?"

"Do I mean to speak to him? Why, you don't suppose I mean to communicate by signs?"

"Pray understand, then," said Winterbourne, "that I intend to remain with you."

Daisy stopped and looked at him, without a sign of troubled consciousness in her face, with nothing but the presence of her charming eyes and her happy dimples. "Well, she's a cool one!" thought the young man.

"I don't like the way you say that," said Daisy. "It's too imperious."

"I beg your pardon if I say it wrong. The main point is to give you an idea of my meaning."

The young girl looked at him more gravely, but with eyes that were prettier than ever. "I have never allowed a gentleman to dictate to me, or to interfere with anything I do."

"I think you have made a mistake," said Winterbourne. "You should sometimes listen to a gentleman—the right one."

Daisy began to laugh again. "I do nothing but listen to gentlemen!" she exclaimed. "Tell me if Mr. Giovanelli is the right one?"

The gentleman with the nosegay in his bosom had now perceived our two friends, and was approaching the young girl with obsequious rapidity. He bowed to Winterbourne as well as to the latter's companion; he had a brilliant smile, an intelligent eye; Winterbourne thought him not a bad-looking fellow. But he nevertheless said to Daisy, "No, he's not the right one."

Daisy evidently had a natural talent for performing introductions; she mentioned the name of each of her companions to the other. She strolled alone with one of them on each side of her; Mr. Giovanelli, who spoke English very cleverly –Winterbourne afterward learned that he had practiced the idiom upon a great many American heiresses– addressed her a great deal of very polite nonsense; he was extremely urbane, and the young American, who said nothing, reflected upon that profundity of Italian cleverness which enables people to appear more gracious in proportion as they are more acutely disappointed. Giovanelli, of course, had counted upon something more intimate; he had not bargained for a party of three. But he kept his temper in a manner which suggested far-stretching intentions. Winterbourne flattered himself that he had taken his measure. “He is not a gentleman,” said the young American; “he is only a clever imitation of one. He is a music master, or a penny-a-liner, or a third-rate artist. Damn his good looks!” Mr. Giovanelli had certainly a very pretty face; but Winterbourne felt a superior indignation at his own lovely fellow countrywoman’s not knowing the difference between a spurious gentleman and a real one. Giovanelli chattered and jested and made himself wonderfully agreeable. It was true that, if he was an imitation, the imitation was brilliant. “Nevertheless,” Winterbourne said to himself, “a nice girl ought to know!” And then he came back to the question whether this was, in fact, a nice girl. Would a nice girl, even allowing for her being a little American flirt, make a rendezvous with a presumably low-lived foreigner? The rendezvous in this case, indeed, had been in broad daylight and in the most crowded corner of Rome, but was it not impossible to regard the choice of these circumstances as a proof of extreme cynicism? Singular though it may seem, Winterbourne was vexed that the young girl, in joining her amoroso, should not appear more impatient of his own company, and he was vexed because of his

inclination. It was impossible to regard her as a perfectly well-conducted young lady; she was wanting in a certain indispensable delicacy. It would therefore simplify matters greatly to be able to treat her as the object of one of those sentiments which are called by romancers “lawless passions.” That she should seem to wish to get rid of him would help him to think more lightly of her, and to be able to think more lightly of her would make her

much less perplexing. But Daisy, on this occasion, continued to present herself as an inscrutable combination of audacity and innocence.

She had been walking some quarter of an hour, attended by her two cavaliers, and responding in a tone of very childish gaiety, as it seemed to Winterbourne, to the pretty speeches of Mr. Giovanelli, when a carriage that had detached itself from the revolving train drew up beside the path. At the same moment Winterbourne perceived that his friend Mrs. Walker –the lady whose house he had lately left– was seated in the vehicle and was beckoning to him. Leaving Miss Miller's side, he hastened to obey her summons. Mrs. Walker was flushed; she wore an excited air. "It is really too dreadful," she said. "That girl must not do this sort of thing. She must not walk here with you two men. Fifty people have noticed her."

Winterbourne raised his eyebrows. "I think it's a pity to make too much fuss about it."

"It's a pity to let the girl ruin herself!"

"She is very innocent," said Winterbourne.

"She's very crazy!" cried Mrs. Walker. "Did you ever see anything so imbecile as her mother? After you had all left me just now, I could not sit still for thinking of it. It seemed too pitiful, not even to attempt to save her. I ordered the carriage and put on my bonnet, and came here as quickly as possible. Thank Heaven I have found you!"

"What do you propose to do with us?" asked Winterbourne, smiling.

"To ask her to get in, to drive her about here for half an hour, so that the world may see she is not running absolutely wild, and then to take her safely home."

"I don't think it's a very happy thought," said Winterbourne; "but you can try."

Mrs. Walker tried. The young man went in pursuit of Miss Miller, who had simply nodded and smiled at his interlocutor in the carriage and had gone her way with her companion. Daisy, on learning that Mrs. Walker wished to speak to her, retraced her steps with a perfect good grace and with Mr. Giovanelli at her side. She declared that she was delighted to have a

chance to present this gentleman to Mrs. Walker. She immediately achieved the introduction, and declared that she had never in her life seen anything so lovely as Mrs. Walker's carriage rug.

"I am glad you admire it," said this lady, smiling sweetly. "Will you get in and let me put it over you?"

"Oh, no, thank you," said Daisy. "I shall admire it much more as I see you driving round with it."

"Do get in and drive with me!" said Mrs. Walker.

"That would be charming, but it's so enchanting just as I am!" and Daisy gave a brilliant glance at the gentlemen on either side of her.

"It may be enchanting, dear child, but it is not the custom here," urged Mrs. Walker, leaning forward in her victoria, with her hands devoutly clasped.

"Well, it ought to be, then!" said Daisy. "If I didn't walk I should expire."

"You should walk with your mother, dear," cried the lady from Geneva, losing patience.

"With my mother dear!" exclaimed the young girl. Winterbourne saw that she scented interference. "My mother never walked ten steps in her life. And then, you know," she added with a laugh, "I am more than five years old."

"You are old enough to be more reasonable. You are old enough, dear Miss Miller, to be talked about."

Daisy looked at Mrs. Walker, smiling intensely. "Talked about? What do you mean?"

"Come into my carriage, and I will tell you."

Daisy turned her quickened glance again from one of the gentlemen beside her to the other. Mr. Giovanelli was bowing to and fro, rubbing down his gloves and laughing very agreeably; Winterbourne thought it a most unpleasant scene. "I don't think I want to know what you mean," said Daisy presently. "I don't think I should like it."

Winterbourne wished that Mrs. Walker would tuck in her carriage rug and drive away, but this lady did not enjoy being defied, as she afterward told him. “Should you prefer being thought a very reckless girl?” she demanded.

“Gracious!” exclaimed Daisy. She looked again at Mr. Giovanelli, then she turned to Winterbourne. There was a little pink flush in her cheek; she was tremendously pretty. “Does Mr. Winterbourne think,” she asked slowly, smiling, throwing back her head, and glancing at him from head to foot, “that, to save my reputation, I ought to get into the carriage?”

Winterbourne colored; for an instant he hesitated greatly. It seemed so strange to hear her speak that way of her “reputation.” But he himself, in fact, must speak in accordance with gallantry. The finest gallantry, here, was simply to tell her the truth; and the truth, for Winterbourne, as the few indications I have been able to give have made him known to the reader, was that Daisy Miller should take Mrs. Walker’s advice. He looked at her exquisite prettiness, and then he said, very gently, “I think you should get into the carriage.”

Daisy gave a violent laugh. “I never heard anything so stiff! If this is improper, Mrs. Walker,” she pursued, “then I am all improper, and you must give me up. Goodbye; I hope you’ll have a lovely ride!” and, with Mr. Giovanelli, who made a triumphantly obsequious salute, she turned away.

Mrs. Walker sat looking after her, and there were tears in Mrs. Walker’s eyes. “Get in here, sir,” she said to Winterbourne, indicating the place beside her. The young man answered that he felt bound to accompany Miss Miller, whereupon Mrs. Walker declared that if he refused her this favor she would never speak to him again. She was evidently in earnest. Winterbourne overtook Daisy and her companion, and, offering the young girl his hand, told her that Mrs. Walker had made an imperious claim upon his society. He expected that in answer she would say something rather free, something to commit herself still further to that “recklessness” from which Mrs. Walker had so charitably endeavored to dissuade her. But she only shook his hand, hardly looking at him, while Mr. Giovanelli bade him farewell with a too emphatic flourish of the hat.

Winterbourne was not in the best possible humor as he took his seat in Mrs. Walker’s victoria. “That was not clever of you,” he said candidly,

while the vehicle mingled again with the throng of carriages.

“In such a case,” his companion answered, “I don’t wish to be clever; I wish to be earnest!”

“Well, your earnestness has only offended her and put her off.”

“It has happened very well,” said Mrs. Walker. “If she is so perfectly determined to compromise herself, the sooner one knows it the better; one can act accordingly.”

“I suspect she meant no harm,” Winterbourne rejoined.

“So I thought a month ago. But she has been going too far.”

“What has she been doing?”

“Everything that is not done here. Flirting with any man she could pick up; sitting in corners with mysterious Italians; dancing all the evening with the same partners; receiving visits at eleven o’clock at night. Her mother goes away when visitors come.”

“But her brother,” said Winterbourne, laughing, “sits up till midnight.”

“He must be edified by what he sees. I’m told that at their hotel everyone is talking about her, and that a smile goes round among all the servants when a gentleman comes and asks for Miss Miller.”

“The servants be hanged!” said Winterbourne angrily. “The poor girl’s only fault,” he presently added, “is that she is very uncultivated.”

“She is naturally indelicate,” Mrs. Walker declared.

“Take that example this morning. How long had you known her at Vevey?”

“A couple of days.”

“Fancy, then, her making it a personal matter that you should have left the place!”

Winterbourne was silent for some moments; then he said, “I suspect, Mrs. Walker, that you and I have lived too long at Geneva!” And he added a

request that she should inform him with what particular design she had made him enter her carriage.

“I wished to beg you to cease your relations with Miss Miller –not to flirt with her– to give her no further opportunity to expose herself—to let her alone, in short.”

“I’m afraid I can’t do that,” said Winterbourne. “I like her extremely.”

“All the more reason that you shouldn’t help her to make a scandal.”

“There shall be nothing scandalous in my attentions to her.”

“There certainly will be in the way she takes them. But I have said what I had on my conscience,” Mrs. Walker pursued. “If you wish to rejoin the young lady I will put you down. Here, by the way, you have a chance.”

The carriage was traversing that part of the Pincian Garden that overhangs the wall of Rome and overlooks the beautiful Villa Borghese. It is bordered by a large parapet, near which there are several seats. One of the seats at a distance was occupied by a gentleman and a lady, toward whom Mrs. Walker gave a toss of her head. At the same moment these persons rose and walked toward the parapet. Winterbourne had asked the coachman to stop; he now descended from the carriage. His companion looked at him a moment in silence; then, while he raised his hat, she drove majestically away. Winterbourne stood there; he had turned his eyes toward Daisy and her cavalier. They evidently saw no one; they were too deeply occupied with each other. When they reached the low garden wall, they stood a moment looking off at the great flat-topped pine clusters of the Villa Borghese; then Giovanelli seated himself, familiarly, upon the broad ledge of the wall. The western sun in the opposite sky sent out a brilliant shaft through a couple of cloud bars, whereupon Daisy’s companion took her parasol out of her hands and opened it. She came a little nearer, and he held the parasol over her; then, still holding it, he let it rest upon her shoulder, so that both of their heads were hidden from Winterbourne. This young man lingered a moment, then he began to walk. But he walked —not toward the couple with the parasol; toward the residence of his aunt, Mrs. Costello.

IV

He flattered himself on the following day that there was no smiling among the servants when he, at least, asked for Mrs. Miller at her hotel. This lady and her daughter, however, were not at home; and on the next day after, repeating his visit, Winterbourne again had the misfortune not to find them. Mrs. Walker's party took place on the evening of the third day, and, in spite of the frigidity of his last interview with the hostess, Winterbourne was among the guests. Mrs. Walker was one of those American ladies who, while residing abroad, make a point, in their own phrase, of studying European society, and she had on this occasion collected several specimens of her diversely born fellow mortals to serve, as it were, as textbooks. When Winterbourne arrived, Daisy Miller was not there, but in a few moments he saw her mother come in alone, very shyly and ruefully. Mrs. Miller's hair above her exposed-looking temples was more frizzled than ever. As she approached Mrs. Walker, Winterbourne also drew near.

"You see, I've come all alone," said poor Mrs. Miller. "I'm so frightened; I don't know what to do. It's the first time I've ever been to a party alone, especially in this country. I wanted to bring Randolph or Eugenio, or someone, but Daisy just pushed me off by myself. I ain't used to going round alone."

"And does not your daughter intend to favor us with her society?" demanded Mrs. Walker impressively.

"Well, Daisy's all dressed," said Mrs. Miller with that accent of the dispassionate, if not of the philosophic, historian with which she always recorded the current incidents of her daughter's career. "She got dressed on purpose before dinner. But she's got a friend of hers there; that gentleman – the Italian– that she wanted to bring. They've got going at the piano; it seems as if they couldn't leave off. Mr. Giovanelli sings splendidly. But I guess they'll come before very long," concluded Mrs. Miller hopefully.

"I'm sorry she should come in that way," said Mrs. Walker.

"Well, I told her that there was no use in her getting dressed before dinner if she was going to wait three hours," responded Daisy's mamma. "I didn't

see the use of her putting on such a dress as that to sit round with Mr. Giovanelli."

"This is most horrible!" said Mrs. Walker, turning away and addressing herself to Winterbourne. "Elle s'affiche. It's her revenge for my having ventured to remonstrate with her. When she comes, I shall not speak to her."

Daisy came after eleven o'clock; but she was not, on such an occasion, a young lady to wait to be spoken to. She rustled forward in radiant loveliness, smiling and chattering, carrying a large bouquet, and attended by Mr. Giovanelli. Everyone stopped talking and turned and looked at her. She came straight to Mrs. Walker. "I'm afraid you thought I never was coming, so I sent mother off to tell you. I wanted to make Mr.

Giovanelli practice some things before he came; you know he sings beautifully, and I want you to ask him to sing. This is Mr. Giovanelli; you know I introduced him to you; he's got the most lovely voice, and he knows the most charming set of songs. I made him go over them this evening on purpose; we had the greatest time at the hotel."

Of all this Daisy delivered herself with the sweetest, brightest audibleness, looking now at her hostess and now round the room, while she gave a series of little pats, round her shoulders, to the edges of her dress. "Is there anyone I know?" she asked.

"I think every one knows you!" said Mrs. Walker pregnantly, and she gave a very cursory greeting to Mr. Giovanelli. This gentleman bore himself gallantly. He smiled and bowed and showed his white teeth; he curled his mustaches and rolled his eyes and performed all the proper functions of a handsome Italian at an evening party. He sang very prettily half a dozen songs, though Mrs. Walker afterward declared that she had been quite unable to find out who asked him. It was apparently not Daisy who had given him his orders. Daisy sat at a distance from the piano, and though she had publicly, as it were, professed a high admiration for his singing, talked, not inaudibly, while it was going on.

"It's a pity these rooms are so small; we can't dance," she said to Winterbourne, as if she had seen him five minutes before.

"I am not sorry we can't dance," Winterbourne answered; "I don't dance."

“Of course you don’t dance; you’re too stiff,” said Miss Daisy. “I hope you enjoyed your drive with Mrs. Walker!”

“No. I didn’t enjoy it; I preferred walking with you.”

“We paired off: that was much better,” said Daisy. “But did you ever hear anything so cool as Mrs. Walker’s wanting me to get into her carriage and drop poor Mr. Giovanelli, and under the pretext that it was proper? People have different ideas! It would have been most unkind; he had been talking about that walk for ten days.”

“He should not have talked about it at all,” said Winterbourne; “he would never have proposed to a young lady of this country to walk about the streets with him.”

“About the streets?” cried Daisy with her pretty stare. “Where, then, would he have proposed to her to walk? The Pincio is not the streets, either; and I, thank goodness, am not a young lady of this country. The young ladies of this country have a dreadfully poky time of it, so far as I can learn; I don’t see why I should change my habits for them.”

“I am afraid your habits are those of a flirt,” said Winterbourne gravely.

“Of course they are,” she cried, giving him her little smiling stare again. “I’m a fearful, frightful flirt! Did you ever hear of a nice girl that was not? But I suppose you will tell me now that I am not a nice girl.”

“You’re a very nice girl; but I wish you would flirt with me, and me only,” said Winterbourne.

“Ah! thank you —thank you very much; you are the last man I should think of flirting with. As I have had the pleasure of informing you, you are too stiff.”

“You say that too often,” said Winterbourne.

Daisy gave a delighted laugh. “If I could have the sweet hope of making you angry, I should say it again.”

“Don’t do that; when I am angry I’m stiffer than ever. But if you won’t flirt with me, do cease, at least, to flirt with your friend at the piano; they

don’t understand that sort of thing here.”

“I thought they understood nothing else!” exclaimed Daisy.

“Not in young unmarried women.”

“It seems to me much more proper in young unmarried women than in old married ones,” Daisy declared.

“Well,” said Winterbourne, “when you deal with natives you must go by the custom of the place. Flirting is a purely American custom; it doesn’t exist here. So when you show yourself in public with Mr. Giovanelli, and without your mother—”

“Gracious! poor Mother!” interposed Daisy.

“Though you may be flirting, Mr. Giovanelli is not; he means something else.”

“He isn’t preaching, at any rate,” said Daisy with vivacity. “And if you want very much to know, we are neither of us flirting; we are too good friends for that: we are very intimate friends.”

“Ah!” rejoined Winterbourne, “if you are in love with each other, it is another affair.”

She had allowed him up to this point to talk so frankly that he had no expectation of shocking her by this ejaculation; but she immediately got up, blushing visibly, and leaving him to exclaim mentally that little American flirts were the queerest creatures in the world. “Mr. Giovanelli, at least,” she said, giving her interlocutor a single glance, “never says such very disagreeable things to me.”

Winterbourne was bewildered; he stood, staring. Mr. Giovanelli had finished singing. He left the piano and came over to Daisy. “Won’t you come into the other room and have some tea?” he asked, bending before her with his ornamental smile.

Daisy turned to Winterbourne, beginning to smile again. He was still more perplexed, for this inconsequent smile made nothing clear, though it seemed to prove, indeed, that she had a sweetness and softness that reverted

instinctively to the pardon of offenses. “It has never occurred to Mr. Winterbourne to offer me any tea,” she said with her little tormenting manner.

“I have offered you advice,” Winterbourne rejoined.

“I prefer weak tea!” cried Daisy, and she went off with the brilliant Giovanelli. She sat with him in the adjoining room, in the embrasure of the window, for the rest of the evening. There was an interesting performance at the piano, but neither of these young people gave heed to it. When Daisy came to take leave of Mrs. Walker, this lady conscientiously repaired the weakness of which she had been guilty at the moment of the young girl’s arrival. She turned her back straight upon Miss Miller and left her to depart with what grace she might. Winterbourne was standing near the door; he saw it all. Daisy turned very pale and looked at her mother, but Mrs. Miller was humbly unconscious of any violation of the usual social forms. She appeared, indeed, to have felt an incongruous impulse to draw attention to her own striking observance of them. “Good night, Mrs. Walker,” she said; “we’ve had a beautiful evening. You see, if I let Daisy come to parties without me, I don’t want her to go away without me.” Daisy turned away, looking with a pale, grave face at the circle near the door; Winterbourne saw that, for the first moment, she was too much shocked and puzzled even for indignation. He on his side was greatly touched.

“That was very cruel,” he said to Mrs. Walker.

“She never enters my drawing room again!” replied his hostess.

Since Winterbourne was not to meet her in Mrs. Walker’s drawing room, he went as often as possible to Mrs. Miller’s hotel. The ladies were rarely at home, but when he found them, the devoted Giovanelli was always present. Very often the brilliant little Roman was in the drawing room with Daisy alone, Mrs. Miller being apparently constantly of the opinion that discretion is the better part of surveillance. Winterbourne noted, at first with surprise, that Daisy on these occasions was never embarrassed or annoyed by his own entrance; but he very presently began to feel that she had no more surprises for him; the unexpected in her behavior was the only thing to expect. She showed no displeasure at her tete-a-tete with Giovanelli being interrupted; she could chatter as freshly and freely with two gentlemen as

with one; there was always, in her conversation, the same odd mixture of audacity and puerility. Winterbourne remarked to himself that if she was seriously interested in Giovanelli, it was very singular that she should not take more trouble to preserve the sanctity of their interviews; and he liked her the more for her innocent-looking indifference and her apparently inexhaustible good humor. He could hardly have said why, but she seemed to him a girl who would never be jealous. At the risk of exciting a somewhat derisive smile on the reader's part, I may affirm that with regard to the women who had hitherto interested him, it very often seemed to Winterbourne among the possibilities that, given certain contingencies, he should be afraid –literally afraid– of these ladies; he had a pleasant sense that he should never be afraid of Daisy Miller. It must be added that this sentiment was not altogether flattering to Daisy; it was part of his conviction, or rather of his apprehension, that she would prove a very light young person.

But she was evidently very much interested in Giovanelli. She looked at him whenever he spoke; she was perpetually telling him to do this and to do that; she was constantly "chaffing" and abusing him. She appeared completely to have forgotten that Winterbourne had said anything to displease her at Mrs. Walker's little party. One Sunday afternoon, having gone to St. Peter's with his aunt, Winterbourne perceived Daisy strolling about the great church in company with the inevitable Giovanelli. Presently he pointed out the young girl and her cavalier to Mrs. Costello. This lady looked at them a moment through her eyeglass, and then she said:

"That's what makes you so pensive in these days, eh?"

"I had not the least idea I was pensive," said the young man.

"You are very much preoccupied; you are thinking of something."

"And what is it," he asked, "that you accuse me of thinking of?"

"Of that young lady's—Miss Baker's, Miss Chandler's—what's her name?—Miss Miller's intrigue with that little barber's block."

"Do you call it an intrigue," Winterbourne asked, "an affair that goes on with such peculiar publicity?"

“That’s their folly,” said Mrs. Costello; “it’s not their merit.”

“No,” rejoined Winterbourne, with something of that pensiveness to which his aunt had alluded. “I don’t believe that there is anything to be called an intrigue.”

“I have heard a dozen people speak of it; they say she is quite carried away by him.”

“They are certainly very intimate,” said Winterbourne.

Mrs. Costello inspected the young couple again with her optical instrument. “He is very handsome. One easily sees how it is. She thinks him the most elegant man in the world, the finest gentleman. She has never seen anything like him; he is better, even, than the courier. It was the courier probably who introduced him; and if he succeeds in marrying the young lady, the courier will come in for a magnificent commission.”

“I don’t believe she thinks of marrying him,” said Winterbourne, “and I don’t believe he hopes to marry her.”

“You may be very sure she thinks of nothing. She goes on from day to day, from hour to hour, as they did in the Golden Age. I can imagine nothing more vulgar. And at the same time,” added Mrs. Costello, “depend upon it that she may tell you any moment that she is ‘engaged.”

“I think that is more than Giovanelli expects,” said Winterbourne.

“Who is Giovanelli?”

“The little Italian. I have asked questions about him and learned something. He is apparently a perfectly respectable little man. I believe he is, in a small way, a cavaliere avvocato. But he doesn’t move in what are called the first circles. I think it is really not absolutely impossible that the courier introduced him. He is evidently immensely charmed with Miss Miller. If she thinks him the finest gentleman in the world, he, on his side, has never found himself in personal contact with such splendor, such opulence, such expensiveness as this young lady’s. And then she must seem to him wonderfully pretty and interesting. I rather doubt that he dreams of marrying her. That must appear to him too impossible a piece of luck. He has nothing but his handsome face to offer, and there is a substantial Mr.

Miller in that mysterious land of dollars. Giovanelli knows that he hasn't a title to offer. If he were only a count or a marchese! He must wonder at his luck, at the way they have taken him up."

"He accounts for it by his handsome face and thinks Miss Miller a young lady qui se passe ses fantaisies!" said Mrs. Costello.

"It is very true," Winterbourne pursued, "that Daisy and her mamma have not yet risen to that stage of –what shall I call it?– of culture at which the idea of catching a count or a marchese begins. I believe that they are intellectually incapable of that conception."

"Ah! but the avvocato can't believe it," said Mrs. Costello.

Of the observation excited by Daisy's "intrigue," Winterbourne gathered that day at St. Peter's sufficient evidence. A dozen of the American colonists in Rome came to talk with Mrs. Costello, who sat on a little portable stool at the base of one of the great pilasters. The vesper service was going forward in splendid chants and organ tones in the adjacent choir, and meanwhile, between Mrs. Costello and her friends, there was a great deal said about poor little Miss Miller's going really "too far." Winterbourne was not pleased with what he heard, but when, coming out upon the great steps of the church, he saw Daisy, who had emerged before him, get into an open cab with her accomplice and roll away through the cynical streets of Rome, he could not deny to himself that she was going very far indeed. He felt very sorry for her –not exactly that he believed that she had completely lost her head, but because it was painful to hear so much that was pretty, and undefended, and natural assigned to a vulgar place among the categories of disorder. He made an attempt after this to give a hint to Mrs. Miller.

He met one day in the Corso a friend, a tourist like himself, who had just come out of the Doria Palace, where he had been walking through the beautiful gallery. His friend talked for a moment about the superb portrait of Innocent X by Velasquez which hangs in one of the cabinets of the palace, and then said, "And in the same cabinet, by the way, I had the pleasure of contemplating a picture of a different kind– that pretty American girl whom you pointed out to me last week." In answer to Winterbourne's inquiries, his friend narrated that the pretty American girl –prettier than ever– was seated

with a companion in the secluded nook in which the great papal portrait was enshrined.

“Who was her companion?” asked Winterbourne.

“A little Italian with a bouquet in his buttonhole. The girl is delightfully pretty, but I thought I understood from you the other day that she was a young lady du meilleur monde.”

“So she is!” answered Winterbourne; and having assured himself that his informant had seen Daisy and her companion but five minutes before, he jumped into a cab and went to call on Mrs. Miller. She was at home; but she apologized to him for receiving him in Daisy’s absence.

“She’s gone out somewhere with Mr. Giovanelli,” said Mrs. Miller. “She’s always going round with Mr. Giovanelli.”

“I have noticed that they are very intimate,” Winterbourne observed.

“Oh, it seems as if they couldn’t live without each other!” said Mrs. Miller. “Well, he’s a real gentleman, anyhow. I keep telling Daisy she’s engaged!”

“And what does Daisy say?”

“Oh, she says she isn’t engaged. But she might as well be!” this impartial parent resumed; “she goes on as if she was. But I’ve made Mr. Giovanelli promise to tell me, if she doesn’t. I should want to write to Mr. Miller about it—shouldn’t you?”

Winterbourne replied that he certainly should; and the state of mind of Daisy’s mamma struck him as so unprecedented in the annals of parental vigilance that he gave up as utterly irrelevant the attempt to place her upon her guard.

After this Daisy was never at home, and Winterbourne ceased to meet her at the houses of their common acquaintances, because, as he perceived, these shrewd people had quite made up their minds that she was going too far. They ceased to invite her; and they intimated that they desired to express to observant Europeans the great truth that, though Miss Daisy Miller was a young American lady, her behavior was not representative —

was regarded by her compatriots as abnormal. Winterbourne wondered how she felt about all the cold shoulders that were turned toward her, and sometimes it annoyed him to suspect that she did not feel at all. He said to himself that she was too light and childish, too uncultivated and unreasoning, too provincial, to have reflected upon her ostracism, or even to have perceived it. Then at other moments he believed that she carried about in her elegant and irresponsible little organism a defiant, passionate, perfectly observant consciousness of the impression she produced. He asked himself whether Daisy's defiance came from the consciousness of innocence, or from her being, essentially, a young person of the reckless class. It must be admitted that holding one's self to a belief in Daisy's "innocence" came to seem to Winterbourne more and more a matter of fine-spun gallantry. As I have already had occasion to relate, he was angry at finding himself reduced to chopping logic about this young lady; he was vexed at his want of instinctive certitude as to how far her eccentricities were generic, national, and how far they were personal. From either view of them he had somehow missed her, and now it was too late. She was "carried away" by Mr. Giovanelli.

A few days after his brief interview with her mother, he encountered her in that beautiful abode of flowering desolation known as the Palace of the Caesars. The early Roman spring had filled the air with bloom and perfume, and the rugged surface of the Palatine was muffled with tender verdure. Daisy was strolling along the top of one of those great mounds of ruin that are embanked with mossy marble and paved with monumental inscriptions. It seemed to him that Rome had never been so lovely as just then. He stood, looking off at the enchanting harmony of line and color that remotely encircles the city, inhaling the softly humid odors, and feeling the freshness of the year and the antiquity of the place reaffirm themselves in mysterious interfusion. It seemed to him also that Daisy had never looked so pretty, but this had been an observation of his whenever he met her. Giovanelli was at her side, and Giovanelli, too, wore an aspect of even unwonted brilliancy.

"Well," said Daisy, "I should think you would be lonesome!"

"Lonesome?" asked Winterbourne.

"You are always going round by yourself. Can't you get anyone to walk with you?"

“I am not so fortunate,” said Winterbourne, “as your companion.”

Giovanelli, from the first, had treated Winterbourne with distinguished politeness. He listened with a deferential air to his remarks; he laughed punctiliously at his pleasantries; he seemed disposed to testify to his belief that Winterbourne was a superior young man. He carried himself in no degree like a jealous wooer; he had obviously a great deal of tact; he had no objection to your expecting a little humility of him. It even seemed to Winterbourne at times that Giovanelli would find a certain mental relief in being able to have a private understanding with him—to say to him, as an intelligent man, that, bless you, he knew how extraordinary was this young lady, and didn’t flatter himself with delusive, –or at least too delusive– hopes of matrimony and dollars.

On this occasion he strolled away from his companion to pluck a sprig of almond blossom, which he carefully arranged in his buttonhole.

“I know why you say that,” said Daisy, watching Giovanelli. “Because you think I go round too much with him.” And she nodded at her attendant.

“Every one thinks so—if you care to know,” said Winterbourne.

“Of course I care to know!” Daisy exclaimed seriously. “But I don’t believe it. They are only pretending to be shocked. They don’t really care a straw what I do. Besides, I don’t go round so much.”

“I think you will find they do care. They will show it disagreeably.”

Daisy looked at him a moment. “How disagreeably?”

“Haven’t you noticed anything?” Winterbourne asked.

“I have noticed you. But I noticed you were as stiff as an umbrella the first time I saw you.”

“You will find I am not so stiff as several others,” said Winterbourne, smiling.

“How shall I find it?”

“By going to see the others.”

“What will they do to me?”

“They will give you the cold shoulder. Do you know what that means?”

Daisy was looking at him intently; she began to color. “Do you mean as Mrs. Walker did the other night?”

“Exactly!” said Winterbourne.

She looked away at Giovanelli, who was decorating himself with his almond blossom. Then looking back at Winterbourne, “I shouldn’t think you would let people be so unkind!” she said.

“How can I help it?” he asked.

“I should think you would say something.”

“I do say something;” and he paused a moment. “I say that your mother tells me that she believes you are engaged.”

“Well, she does,” said Daisy very simply.

Winterbourne began to laugh. “And does Randolph believe it?” he asked.

“I guess Randolph doesn’t believe anything,” said Daisy. Randolph’s skepticism excited Winterbourne to further hilarity, and he observed that Giovanelli was coming back to them. Daisy, observing it too, addressed herself again to her countryman. “Since you have mentioned it,” she said, “I am engaged.” Winterbourne looked at her; he had stopped laughing. “You don’t believe!” she added.

He was silent a moment; and then, “Yes, I believe it,” he said.

“Oh, no, you don’t!” she answered. “Well, then—I am not!”

The young girl and her cicerone were on their way to the gate of the enclosure, so that Winterbourne, who had but lately entered, presently took leave of them.

A week afterward he went to dine at a beautiful villa on the Caelian Hill, and, on arriving, dismissed his hired vehicle. The evening was charming, and he promised himself the satisfaction of walking home beneath the Arch of Constantine and past the vaguely lighted monuments of the Forum.

There was a waning moon in the sky, and her radiance was not brilliant, but she was veiled in a thin cloud curtain which seemed to diffuse and equalize it. When, on his return from the villa (it was eleven o'clock), Winterbourne approached the dusky circle of the Colosseum, it recurred to him, as a lover of the picturesque, that the interior, in the pale moonshine, would be well worth a glance. He turned aside and walked to one of the empty arches, near which, as he observed, an open carriage –one of the little Roman streetcabs– was stationed. Then he passed in, among the cavernous shadows of the great structure, and emerged upon the clear and silent arena. The place had never seemed to him more impressive. One-half of the gigantic circus was in deep shade, the other was sleeping in the luminous dusk. As he stood there he began to murmur Byron's famous lines, out of "Manfred," but before he had finished his quotation he remembered that if nocturnal meditations in the Colosseum are recommended by the poets, they are deprecated by the doctors. The historic atmosphere was there, certainly; but the historic atmosphere, scientifically considered, was no better than a villainous miasma. Winterbourne walked to the middle of the arena, to take a more general glance, intending thereafter to make a hasty retreat. The great cross in the center was covered with shadow; it was only as he drew near it that he made it out distinctly. Then he saw that two persons were stationed upon the low steps which formed its base. One of these was a woman, seated; her companion was standing in front of her.

Presently the sound of the woman's voice came to him distinctly in the warm night air. "Well, he looks at us as one of the old lions or tigers may have looked at the Christian martyrs!" These were the words he heard, in the familiar accent of Miss Daisy Miller.

"Let us hope he is not very hungry," responded the ingenious Giovanelli. "He will have to take me first; you will serve for dessert!"

Winterbourne stopped, with a sort of horror, and, it must be added, with a sort of relief. It was as if a sudden illumination had been flashed upon the ambiguity of Daisy's behavior, and the riddle had become easy to read. She was a young lady whom a gentleman need no longer be at pains to respect. He stood there, looking at her—looking at her companion and not reflecting that though he saw them vaguely, he himself must have been more brightly visible. He felt angry with himself that he had bothered so much about the

right way of regarding Miss Daisy Miller. Then, as he was going to advance again, he checked himself, not from the fear that he was doing her injustice, but from a sense of the danger of appearing unbecomingly exhilarated by this sudden revulsion from cautious criticism. He turned away toward the entrance of the place, but, as he did so, he heard Daisy speak again.

"Why, it was Mr. Winterbourne! He saw me, and he cuts me!"

What a clever little reprobate she was, and how smartly she played at injured innocence! But he wouldn't cut her. Winterbourne came forward again and went toward the great cross. Daisy had got up; Giovanelli lifted his hat. Winterbourne had now begun to think simply of the craziness, from a sanitary point of view, of a delicate young girl lounging away the evening in this nest of malaria. What if she were a clever little reprobate? that was no reason for her dying of the perniciosa. "How long have you been here?" he asked almost brutally.

Daisy, lovely in the flattering moonlight, looked at him a moment. Then "All the evening," she answered, gently. "I never saw anything so pretty."

"I am afraid," said Winterbourne, "that you will not think Roman fever very pretty. This is the way people catch it. I wonder," he added, turning to Giovanelli, "that you, a native Roman, should countenance such a terrible indiscretion."

"Ah," said the handsome native, "for myself I am not afraid."

"Neither am I—for you! I am speaking for this young lady."

Giovanelli lifted his well-shaped eyebrows and showed his brilliant teeth. But he took Winterbourne's rebuke with docility. "I told the signorina it was a grave indiscretion, but when was the signorina ever prudent?"

"I never was sick, and I don't mean to be!" the signorina declared. "I don't look like much, but I'm healthy! I was bound to see the Colosseum by moonlight; I shouldn't have wanted to go home without that; and we have had the most beautiful time, haven't we, Mr. Giovanelli? If there has been any danger, Eugenio can give me some pills. He has got some splendid pills."

“I should advise you,” said Winterbourne, “to drive home as fast as possible and take one!”

“What you say is very wise,” Giovanelli rejoined. “I will go and make sure the carriage is at hand.” And he went forward rapidly.

Daisy followed with Winterbourne. He kept looking at her; she seemed not in the least embarrassed. Winterbourne said nothing; Daisy chattered about the beauty of the place. “Well, I have seen the Colosseum by moonlight!” she exclaimed. “That’s one good thing.” Then, noticing Winterbourne’s silence, she asked him why he didn’t speak. He made no answer; he only began to laugh. They passed under one of the dark archways; Giovanelli was in front with the carriage. Here Daisy stopped a moment, looking at the young American. “Did you believe I was engaged, the other day?” she asked.

“It doesn’t matter what I believed the other day,” said Winterbourne, still laughing.

“Well, what do you believe now?”

“I believe that it makes very little difference whether you are engaged or not!”

He felt the young girl’s pretty eyes fixed upon him through the thick gloom of the archway; she was apparently going to answer. But Giovanelli hurried her forward. “Quick! Quick!” he said; “if we get in by midnight we are quite safe.”

Daisy took her seat in the carriage, and the fortunate Italian placed himself beside her. “Don’t forget Eugenio’s pills!” said Winterbourne as he lifted his hat.

“I don’t care,” said Daisy in a little strange tone, “whether I have Roman fever or not!” Upon this the cab driver cracked his whip, and they rolled away over the desultory patches of the antique pavement.

Winterbourne, to do him justice, as it were, mentioned to no one that he had encountered Miss Miller, at midnight, in the Colosseum with a gentleman; but nevertheless, a couple of days later, the fact of her having been there under these circumstances was known to every member of the

little American circle, and commented accordingly. Winterbourne reflected that they had of course known it at the hotel, and that, after Daisy's return, there had been an exchange of remarks between the porter and the cab driver. But the young man was conscious, at the same moment, that it had ceased to be a matter of serious regret to him that the little American flirt should be "talked about" by low-minded menials. These people, a day or two later, had serious information to give: the little American flirt was alarmingly ill. Winterbourne, when the rumor came to him, immediately went to the hotel for more news. He found that two or three charitable friends had preceded him, and that they were being entertained in Mrs. Miller's salon by Randolph.

"It's going round at night," said Randolph, "that's what made her sick. She's always going round at night. I shouldn't think she'd want to, it's so plaguy dark. You can't see anything here at night, except when there's a moon. In America there's always a moon!" Mrs. Miller was invisible; she was now, at least, giving her daughter the advantage of her society. It was evident that Daisy was dangerously ill.

Winterbourne went often to ask for news of her, and once he saw Mrs. Miller, who, though deeply alarmed, was, rather to his surprise, perfectly composed, and, as it appeared, a most efficient and judicious nurse. She talked a good deal about Dr. Davis, but Winterbourne paid her the compliment of saying to himself that she was not, after all, such a monstrous goose. "Daisy spoke of you the other day," she said to him. "Half the time she doesn't know what she's saying, but that time I think she did. She gave me a message she told me to tell you. She told me to tell you that she never was engaged to that handsome Italian. I am sure I am very glad; Mr. Giovanelli hasn't been near us since she was taken ill. I thought he was so much of a gentleman; but I don't call that very polite! A lady told me that he was afraid I was angry with him for taking Daisy round at night. Well, so I am, but I suppose he knows I'm a lady. I would scorn to scold him. Anyway, she says she's not engaged. I don't know why she wanted you to know, but she said to me three times, 'Mind you tell Mr. Winterbourne.' And then she told me to ask if you remembered the time you went to that castle in Switzerland. But I said I wouldn't give any such messages as that. Only, if she is not engaged, I'm sure I'm glad to know it."

But, as Winterbourne had said, it mattered very little. A week after this, the poor girl died; it had been a terrible case of the fever.

Daisy's grave was in the little Protestant cemetery, in an angle of the wall of imperial Rome, beneath the cypresses and the thick spring flowers. Winterbourne stood there beside it, with a number of other mourners, a number larger than the scandal excited by the young lady's career would have led you to expect. Near him stood Giovanelli, who came nearer still before Winterbourne turned away. Giovanelli was very pale: on this occasion he had no flower in his buttonhole; he seemed to wish to say something. At last he said, "She was the most beautiful young lady I ever saw, and the most amiable"; and then he added in a moment, "and she was the most innocent."

Winterbourne looked at him and presently repeated his words, "And the most innocent?"

"The most innocent!"

Winterbourne felt sore and angry. "Why the devil," he asked, "did you take her to that fatal place?"

Mr. Giovanelli's urbanity was apparently imperturbable. He looked on the ground a moment, and then he said, "For myself I had no fear; and she wanted to go."

"That was no reason!" Winterbourne declared.

The subtle Roman again dropped his eyes. "If she had lived, I should have got nothing. She would never have married me, I am sure."

"She would never have married you?"

"For a moment I hoped so. But no. I am sure."

Winterbourne listened to him: he stood staring at the raw protuberance among the April daisies. When he turned away again, Mr. Giovanelli, with his light, slow step, had retired.

Winterbourne almost immediately left Rome; but the following summer he again met his aunt, Mrs. Costello at Vevey. Mrs. Costello was fond of

Vevey. In the interval Winterbourne had often thought of Daisy Miller and her mystifying manners. One day he spoke of her to his aunt —said it was on his conscience that he had done her injustice.

"I am sure I don't know," said Mrs. Costello. "How did your injustice affect her?"

"She sent me a message before her death which I didn't understand at the time; but I have understood it since. She would have appreciated one's esteem."

"Is that a modest way," asked Mrs. Costello, "of saying that she would have reciprocated one's affection?"

Winterbourne offered no answer to this question; but he presently said, "You were right in that remark that you made last summer. I was booked to make a mistake. I have lived too long in foreign parts."

Nevertheless, he went back to live at Geneva, whence there continue to come the most contradictory accounts of his motives of sojourn: a report that he is "studying" hard —an intimation that he is much interested in a very clever foreign lady.

DAISY MILLER ÜZERİNE...

Daisy Miller, “Papatya Kız” ilk bakışta bir aşk öyküsü. Ya da, bu uzun öyküye anlatı geleneği ve türü içinde başka bir yer bulmanın güçlüğüyle bu metni bir aşk öyküsü olarak tanımladık diyelim. Ama karşımızda daha çok “aşkın imkânsızlığı” öyküsü olduğunu, en azından son sayfayı kapatırken anlıyor okur.

Gelgelelim bu imkânsızlık, ne varoluşsal bir imkânsızlık ne de aşkın zaten mümkün olmadığı yollu bir ‘felsefenin’ öyküye yansıması. Henry James *Daisy Miller*’da iki insan arasındaki ilişkinin son tahlilde sınıfsal bir ilişki, daha doğrusu sınıf engellerine çarpabilecek bir ilişki olduğunu söylüyor; tabii iki cins iki ayrı sınıfa mensupsa.

Henry James’in öyküsü 19. yy. ikinci yarısındaki Amerikan toplumu ile Batı-Güney Avrupa toplumları arasındaki zıtlıkların cenderesinde sıkışmışlığın öyküsü olarak da anlaşılabilir. Tarihte bir toplumun bir dönüşüm rüzgârına kapıldığı, yerleşik yapıların, değer ve anlayışların altüst olduğu ya da sosyal yapıda ağırlıkların kaydığı dönemler vardır. Özellikle Geç-Victorian dönemin sonuna doğru, yeni zengin orta sınıf sosyal alanda yükselip o zamana kadar soylu, aristokrat zümreye ayrılmış sosyal alanın içinde boy göstermeye başlar. Bir tür tehdit, istila gibi algılandığına hiç kuşku yok bu hareketin.

Amerika’da doğup Fransa ve İngiltere’de yaşamış olan Henry James’in ülkesinden bir benzetmeyi kullanmak istersek, yerlilerin saldırılarında konvoyun arabalarını çember yapan Vahşi Batı yolcuları gibi, soylu, aristokrat zümre bu alttan gelen dalgaya kendini sımsıkı kapamıştır, demek mümkün. (Amerika kökenli üst sınıftan Bayan Walker, son bölümde, davete, yanındaki İtalyan âşığıyla gelen Daisy Miller’a, onu fark etmiş olması halinde girmesine engel olmuş olacağını söyler. Daisy Miller’ı arabasına davet ettiği bir sahnede de, İtalyan’ı [Giovanelli] orada bırakmasının uygun olacağını hatırlatır.)

Ama Bayan Walker Amerikan üst sınıfının Batı Avrupa’ya ve yeniyetme sınıfa tepeden bakan gözüdür ve bu göz Henry James’in bakışını temsil etmeyen, dahası ayrımcı ve ‘aşkı’ imkânsızlaştıran içine kapanma refleksinin gözüdür. (Daisy de alt sınıfa yakın olmalıydı; yoksa kendisinden

büyük olasılıkla daha alt sınıftan olan bu adamla; İtalyan âşık Giovanelli ile tanışır mıydı?) Winterbourne'un, sürekli baş ağrısından muzdarip teyzesi Castello, bu tecrit etme ve kapanmanın bir başka temsilcisidir. Winterbourne 'Papatya Kızı', teyzesi ile bir türlü tanıştıramaz. 'Çember olmuş konvoyun en dirençli arabasıdır o' ve sürekli baş ağrısı, hastalıklı, ömrünü doldurmak üzere olan bir sınıfa işaret eden güçlü bir metafor olarak anlaşılabilir.

En az bu teyze ve Amerika'nın gözü olan Bayan Walker kadar, Daisy Miller ile tutuk, cesaretsiz ve alabildiğine mesafeli bir ilişki yaşayan Winterbourne da, çemberin bir parçasıdır; dışarıda, tehlikeli alanda dolaşan; öteki sınıfın kapabileceği toy bir kişi.

Henry James, bir türlü bir aşk öyküsü olamayan bu "aşk öyküsünde," olayları, bugünün sevilen bir kavramıyla 'minimal' düzeye indirgenmiş, ağır, durgun bir anlatımla, görünürde hareket eden bir topluluğun estetiğini sunar. Hayatiyetini yitirmiş üst zümre kişileri, artık oteliyle, gölüyle, seyirlik bir manzaraya dönüşmüş bir tatil beldesinin peyzajında, peyzaj üzerindeki fırça izleri gibidirler. Bundan olacak, bütün öykü, insanların birbirlerini seyrettikleri küçük 'manzaralardan' ibaret bir tatil kataloğu gibi yansır okura: "Winterbourne sürücüye durmasını söyleyip arabadan iner. Daisy ve kavalyesi ileride Collesium'da bir duvarın üstünde oturmuşlardır. Daisy'nin İtalyan (Romalı) sevgilisi tuttuğu şemsiyeyi önce Daisy'nin üstüne tutup sonra omuzlarına kadar indirir. Winterbourne uzaktan şemsiyenin arkasında ne olduğunu göremez. Okur da bu konuda bir açıklama bulamaz. Sezan'ın, Monet'nin kır manzaralarına benzer bir görüntü vardır karşısında. Ama bu kez kırın yerini sivrisineği ile ünlü Roma Collesiumu almıştır; Daisy Miller'ı ölüme götüren sıtma da aşksız bir hayatın ölümle eşit olduğunun simgesi gibidir; çünkü Daisy Roma'daki sevgilisiyle nişanlanmamış, sanki hep kapıyı Amerikalı Winterbourne'a açık tutmuştur. Oradan giremeyeceğini bile bile...

Daisy Miller bu tablolar öyküsünde bir tür arabulucu mudur? Avrupa'nın ve Amerika'nın şematik düşünce ve önyargılarla istila edilmiş zihninde 'Latin Âşık' hep ya İtalya'da, ya da Güney'de, Latin Amerika'dan bir yerlerde yaşar. Amerikalı'nın, Kuzey, Orta Avrupalı'nın tahayyülündeki kendi erotik parçasıdır Latin Âşık; onun olamadığını düşündüğü şey. Henry James, Daisy Miller ile İtalyan Giovanelli arasındaki biraz stilize edilmiş

ilişkiyi öne çıkartırken, bu içine kapanmış, köhne sınıfa dudak bükerek bakmakla kalmayıp, o bilinçaltı ya da bilinçdışı bir yerde yarattığı, işi gücü aşk olan “ötekinin de” bir kurgu olduğunu mu söylüyor? O manzaralar içinde bir renk. Bu durumda ‘Papatya Kız’ ölüler, manzaralar dünyası ile hayaller dünyasını birleştiren suskun bir çiçek mi?

Veysel Atayman

Nisan 2005